CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

APRIL 21, 1967 — No. 797 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

October
Rev. J.W. Van Weelden,
Tweedsmuir Ave.,
Chatham, Ont.

DE POPULAIRE RELIGIE

De kolomschrijver Dennis Braithwaite vestigde dezer dagen in The Globe and Mail *de aandacht erop, dat de belangstelling voor religie zo opzienbarend veld wint. Het ene radiostation na het andere last programma's in, waarin de religie de dominerende plaats inneemt. Er verschijnen veel boeken over en de meeste tijdschriften spenderen pagina's aan de religie.*

Dit is inderdaad opvallend.

In de kerken groeit een besef van de oecumene alsof men de vestingen versterken wil. En buiten de kerk behoort het tot een deel van iemands ontwikkeling als hij zijn woordje kan meespreken over religie.

Dit valt wel te verklaren.

In onze snel voortschrijdende en gecompliceerde tijd gevoelt men behoefte aan een doel in het mensenleven. Techniek of zaken alleen voldoen niet. Men wil verder zien. Men is op zoek naar de zin van het leven. En als iets de zin van het leven duidelijk voor ogen stelt, dan is het wel de religie. Het lijkt wel of de mensen er meer behoefte aan krijgen. En zodra de pers, de radio en de t.v. in de gaten krijgen waaraan behoefte bestaat, dan reserveren zij er tijd en ruimte voor.

Over religie kunt u tegenwoordig wel een gesprek aan de gang krijgen. Daar behoeft u niet eens kerk-mens voor te zijn.

Maar het wordt geheel anders als u over zonde en over verlossing spreken wilt. Als het daarover gaat hebt u de medewerking van de communicatiemiddelen, zoals pers en radio, verloren en hebt u de belangstelling van de meeste mensen verspeeld.

Ook in eigen kring dreigt eenzelfde gevaar. Wij spreken wel graag over de kracht van het evangelie, over het leven uit de wedergeboorte, over de zeggenschap van Christus over heel het leven. En dat is goed. Die dingen zijn reëel.

Maar wij moeten wel oppassen, dat dit alles niet gaat ten koste van het besef van onze doemwaardigheid.

Dat klinkt wat ouderwets: onze doemwaardigheid. Dit is een woord, dat vijftig jaar geleden nog wel opgeld deed, maar dat je tegenwoordig niet meer tegenkomt.

Het is ons best, als er een moderner woord voor gevonden kan worden. Als wij de zaak, die er mee bedoeld wordt, dan maar niet uit het oog verliezen. Want hoe kan ik van de verlossende en bevrijdende kracht van het evangelie spreken, als ik niet een duidelijk besef heb van de toestand, waaruit ik verlost en bevrijd ben?

Er is echt veel voor nodig, er is de Heilige Geest voor nodig, om mezelf te zien zoals God me ziet. Om echt, volmondig te erkennen dat mijn leven, zoals het is, voor God waard is voor altijd verdoemd te worden. Dat "in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont". Maar dan ook geen enkel goed.

Dit toe te stemmen, is één ding. Dit openhartig en eerlijk te belijden voor God, is een ander ding.

En toch is dit nodig. Hoe zal ik begrijpen waar het over gaat als er gesproken wordt — en gepreekt wordt — over de nieuwe mensheid en de nieuwe schepping of over de kracht van het Woord of zelfs over de heiligmaking, als ik niet eerst weet uit welke hopeloze toestand ik gered ben?

De belangstelling voor de religie neemt toe, getuige de grotere plaats die de communicatiemiddelen ervoor inruimen.

Maar het besef van zonde en verlorenheid nemen af, en daardoor wordt het werk van Christus versmald.

Men moet tegenwoordig klaar wakker zijn om de taktiek van de duivel te ontdekken.

★ ★ ★

DE EXPO 67

Op de grote wereldtentoonstelling Expo 67, die in Montreal zal worden gehouden, zal ook een soort evangelisatie worden gedreven. Er is een "Christian Pavilion", waarvan de kosten niet minder dan 1,3 miljoen dollar bedragen. Acht denominaties hebben het paviljoen bekostigd en deze acht denominaties vertegenwoordigen 95 procent van de Canadese Christenen.

Het enige christelijke symbool dat er zal zijn, is een houten kruis aan de ingang van het gebouw. Maar verder zal er geen directe christelijke boodschap zijn.

Door films en foto's zal worden getoond wat het menselijk leven tegenwoordig is. Zo zullen de bezoekers kennis maken met de wreedheid van het Nazi-regiem en zullen zij de verschrikkingen zien die de eerste atoombom op Hiroshima heeft teweeggebracht (om slechts deze twee te noemen). Alles is erop gericht om de mensen aan het denken te zetten over de doelloosheid en ijdelheid van het leven zonder God.

Wij kijken er misschien wat vreemd tegen aan. Evangelisatie zonder een boodschap? Maar misschien is het wel goed zo.

Had men naar een grootste gemene deler moeten zoeken om in naam van alle kerken te spreken, dan was er waarschijnlijk geen christelijk paviljoen geweest. Nu wordt op overduidelijke wijze getoond hoezeer de mensheid schreeuwt om redding door Christus.

Gods Geest geve dat het velen aan het denken zetten mag en dat het hen tevens die redding zal doen zoeken bij het kruis, dat bij de ingang staat afgebeeld.

EERSTE ZITTING VAN DE NIEUWE NEDERLANDSE MINISTERRAAD

Staand v.l.n.r. Ir. W. F. Schut, Drs. B. J. Udink, Mr. P. L. de Haseth, B. Roolvink, Dr. G. J. Veringa, Ir. P. J. Lardinois, Drs. J. Middelburg (Secr. Ministerraad) en Mr. J. P. M. H. Merckelbach (Notularis). Zittend v.l.n.r.: Mr. C. H. F. Polak, Mr. H. K. J. Beernink, Dr. H. J. Witteveen, P. J. S. de Jong, Drs. J. A. Bakker, Dr. M. A. M. Klompé, Mr. L. de Block.

Zenuwpatienten

Men hoort tegenwoordig nogal eens van mensen die 'er niet meer tegenop kunnen'. In bijna elke kerkelijke gemeente, zowel in de stad als op het platteland, komt het wel voor dat iemand een poosje naar een zenuwinrichting moet. Hoewel het aantal van deze patienten steeds toeneemt, weten velen van ons toch eigenlijk niet precies wat ze er van moeten denken. Gezonde vrouwen (lichamelijk tenminste) die 's morgens niet uit hun bed zijn te krijgen. Jongeren, waar geen fut meer in zit. Mannen die maar praten en praten zonder zich druk te maken om hun gezin. Wat moet je er van denken?

Sommigen gaan gebukt onder financiële lasten. Anderen hebben zich nooit in Canada of Amerika thuis gevoeld. In dergelijke gevallen is een 'nervous breakdown' begrijpelijk, maar er zijn er ook die kunnen krijgen wat hun hartje begeert, over een mooi huis, een nieuwe auto beschikken, slechts twee kinderen hebben en niet buitenshuis behoeven te werken. Toch zeuren ze en zijn ze ontevreden "Ik zou met een emmer water meer kunen bereiken dan al die psychiaters en dominees met hun gepraat," zo redeneert men soms. Ongetwijfeld zijn er gevallen waar een emmer water een probaat middel zou zijn, maar in de meeste gevallen toch niet!

Het karakter van een persoon speelt hierbij ook een rol. Sommige mensen zien altijd beren op de weg. Anderen zijn te precies. Je moet bij hen van de vloer kunnen eten. Er zijn ouders die weinig van hun kinderen kunen verdragen of gauw radeloos zijn. Bij dergelijke mensen kan een kleinigheid net de emmer van hun weerstand doen overlopen. Men zal dan ook met het verschil in karakter rekening moeten houden bij het beoordelen van dergelijke patienten. Men kan niet zeggen: haar zuster is toch een echte flinkerd en haar ouders hebben zich ook uitstekend gehouden in het begin van de immigratie, waarom moet die ene dochter nu het hoofd laten hangen, terwijl ze er financiëel warmpjes bij zit en ze een klein gezin heeft om voor te zorgen. Men moet zich niet vergissen: het zijn niet uitsluitend de moeilijkheden die deze mensen ziek maken, maar voor een groot deel het gebrek aan weerstandsvermogen.

Men kan daarom ook niet zeggen: er zijn zoveel overspannen en 'depressed' mensen als gevolg van de immigratie. Ongetwijfeld speelt de immigratie een belangrijke rol. Dr. Hoogenraad heeft daarover onlangs in *Christian Courier* geschreven. Toch vindt men in de zenuwinrichtingen eveneens veel mensen die in Canada en Amerika geboren en getogen zijn.

Het hele leven van onze tijd, de gejaagdheid, de drukte om ons heen, al deze dingen werken het in de hand dat er veel overspannen mensen zijn. Vergeet daarbij niet het onrustbarende aantal 'disturbed children', waarvan de ouders vaak buitenshuis werken of gescheiden zijn.

Zenuwinrichtingen vertonen inderdaad het beeld van onze tijd.

Wij zullen deze patienten dan ook met veel geduld en liefde moeten benaderen. Want zo moeten we deze mensen toch bezien: als *patienten*. Ook al zijn ze lichamelijk nog zo gezond en zien er welvarend uit — wat in vele gevallen niet het geval is — toch zijn deze mensen echt *ziek*. Wij kunnen die mensen dan ook niet zonder meer even beter *praten*. Sommigen denken dat wij deze patienten slechts aan het verstand moeten brengen dat ze het leven te somber inzien om ze weer beter te maken. Zo eenvoudig is het meestal niet. Hoe belangrijk de belangstelling en het gesprek van medemensen ook is, toch is hiermee de ziekte in vele gevallen niet genezen. Verstandelijk zullen ze u gelijk geven, maar ze kunnen niet over hun moeilijkheden heenkomen. Ze vallen steeds weer terug op één punt en draaien voortdurend in een cirkel rond.

Ook al zullen wij de patient niet kunnen helpen, toch kan ons medeleven een enorme steun zijn voor het gezin, de kinderen en de man of vrouw.

Indien er zo'n patient in huis is, ligt er een druk op het gezin. Men heeft medelijden met de betrokkene, maar soms kan men het geduld bijna niet meer opbrengen omdat al dit geklaag zo onredelijk is en alle liefde betoon zo bitter weinig uitricht. Man en vrouw worden 'vreemden' voor elkaar. De kinderen begrijpen het soms niet goed of kunnen het op de duur niet langer volhouden.

Dergelijke gezinnen hebben inderdaad al de steun nodig die anderen, medechristenen, hen kunnen geven. U doet er de kinderen van zo'n gezin een weldaad mee om ze eens bij u thuis uit te nodigen, voor een zondag of gedurende een vacantie, zodat deze kinderen eens even in een andere omgeving kunnen bijkomen. De man (vrouw) heeft echter ook behoefte om eens over andere dingen te praten dan de ziekte van zijn vrouw (haar man).

Men moet dergelijke families niet in de steek laten, ook al zal men zichzelf moeten overwinnen om er op bezoek te gaan. "Om aldoor naar dat gezeur te luisteren", zeggen we dan al gauw en stellen het bezoek uit. We moeten ons echter eens voorstellen wat zo'n gezin moet meemaken dat in deze atmosfeer *dagelijks* moet verkeren.

Ook hierin moeten wij de wet van Christus vervullen.

P.T.

Verzoek Hoogendoorn ingewilligd

Mr. D. Hoogendoorn had aan de Ontario Court of Appeal verzocht zijn zaak voor te leggen aan de Supreme Court of Canada.

Mr. Hoogendoorn, een metaalbewerker in Orangeville, Ont., was uit zijn werkkring ontslagen, omdat hij weigerde lid te worden of lidmaatschapsgelden te betalen aan de union, die met het bedrijf, waar hij werkte, een contract had. Deze zaak heeft sterk de aandacht getrokken en is nog steeds niet afgedaan.

De Ontario Court of Appeal heeft het verzoek eenparig goedgekeurd, zodat Mr. Hoogendoorn's zaak nu binnenkort voor de Supreme Court of Canada zal dienen.

TELEVISIE ONDER ZEE

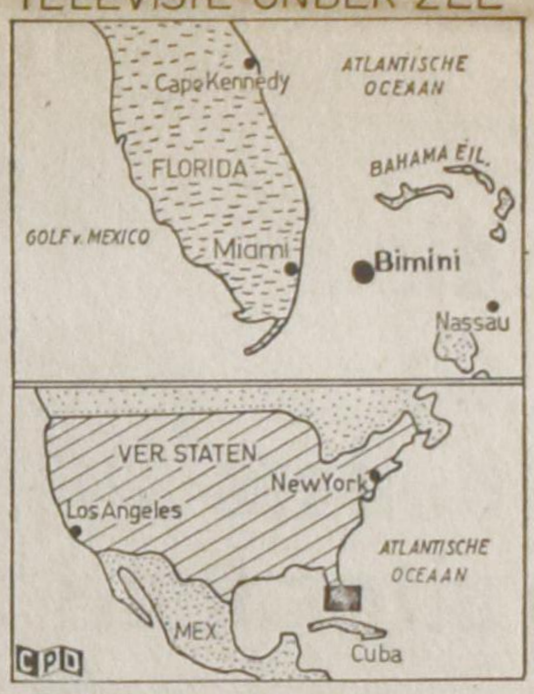

Televisie wil pratende vissen ontdekken

De universiteit van Miami heeft op de bodem van de Atlantische Oceaan een televisiecamera geplaatst. De camera staat in de buurt van het eiland Bimini en is verbonden met een monitorstation in Miami. De televisiecamera is pal onder de warme golfstroom geplaatst en is dag en nacht in werking.

Aan de camera zijn hydrofonen (waterdichte microfoons) bevestigd. Men gaat namelijk gelijktijdig de geluiden bestuderen die vissen maken, want het schijnt dat veel vissen niet zo stom zijn als altijd werd aangenomen. Grote schijnwerpers zullen het opnameveld van de camera verlichten, want het is de bedoeling dat men uit wil vinden welke vissen "spreken". De televisie-camera zal vijf maanden in werking blijven. Daarna zullen mogelijk weer nieuwe proeven met de onderzeese camera worden ondernomen.

Het gebruik van marijuana de laatste twee jaar verdubbeld

In Amerika is het gebruik van Marijuana de laatste jaren sterk toegenomen, aldus Mr. Henry L. Giordano, de hoofdcommissaris van politie in de U.S., die speciaal belast is met het toezicht op het gebruik van verdovende middelen.

In 1964 werden er 7,000 gebruikers van verdovende middelen gearresteerd, terwijl in 1966 het aantal meer dan 15,000 bedroeg.

Het is opmerkelijk dat vooral het gebruik van verdovende middelen is toegenomen onder college studenten en hen die tot een hogere levensklasse behoren.

Eén oorzaak van het toenemend gebruik van deze middelen is ongetwijfeld de onjuiste voorlichting die bepaalde bladen en groepen geven over de gevolgen van het gebruik van verdovende middelen.

Zoals bekend, wordt het gebruik van deze verdovende middelen soms beschouwd als een religieuze daad, waarvan de onaangename gevolgen niet te overzien zijn. Ook in onze kringen — wij leven werkelijk niet op een beschermd eilandje — zullen met name de jongeren moeten worden gewaarschuwd voor het gebruik van deze middelen, die waarschijnlijk voor de aardigheid — men wil geen buitenbeentje zijn — zo'n middel eens willen proberen.

In dit nummer

Nikolaas II, de laatste Czaar van Rusland — pag. 3

Cahiers voor de gemeente — page 4

Onder de Schemerlamp — pag. 4

"Sally" A story, written by Mrs. Ineke Parlevliet. — pag. 11

LEZERS SCHRIJVEN

KERKBESEF

Geachte Redaktie:

Gaarne zeg ik u hartelijk dank voor uw antwoord op mijn brief inzake de kwestie "Kerkbesef" (17 maart 1967). Alhoewel het in de bedoeling lag onmiddellijk te reageren moesten andere bezigheden voorgaan, zodat ik eerst nu in staat ben de diskussie voort te zetten. Dat voortzetting de bedoeling is mag ik immers wel afleiden uit het feit dat ook u de bespreking van dit onderwerp urgent noemde.

Wanneer u in de derde alinea van uw antwoord opmerkt dat de geïnstitueerde kerk openbaring van het Lichaam van Christus is **ben ik het alweer met u eens.** Deze kwestie is dan ook geenszins in het geding. Veeleer komt het er op aan of de plaatselijk georganiseerde kerkelijke gemeenschap nu ook de enige openbaring van de nieuwe mensheid is. Dit is het kardinale punt dat voor alle andere (er zijn er vele en het merendeel daarvan is ook voor mij nog lang niet opgelost in de door u bestreden visie) beslist dient te worden. Ik ben het met u eens dat de verschillende christelijke organisaties niet door Christus gesticht zijn. Maar wanneer we nu eens letten op het cultuur-mandaat dat in het begin door God als taak was opgelegd aan de mens en als we bedenken dat in Christus het herstel van deze mens bewerkt is, dan lijkt het me niet zonder meer doenlijk alleen de plaatselijk georganiseerde gemeente als openbaring van de nieuwe mensheid te zien.

Het gaat mij er vooral om, zoals u merkt, diep na te denken **bij het licht van de Schrift over** de betekenis van het feit dat het Lichaam van Christus inderdaad de nieuwe *mensheid* constitueert. Zonder twijfel hebt u gelijk wanneer u opmerkt dat een plaatselijke gemeente niet bestaat uit organisaties als vakbewegingen e.d. Dat is dan ook niet de vraag. Of, wat juister: dat is het juist wat de vraag opwerpt. Want het is toch duidelijk dat allerlei samenlevingsverbanden ongetwijfeld tot het mens-zijn behoren. En wanneer de mensheid in Christus hersteld is, dan geeft men als lidmaat van Christus uiting aan dat herstel. Waar het dan om gaat is dit: wanneer de vernieuwing van het leven door Christus inderdaad (in principe) de vernieuwing van heel het leven is; wanneer voorts zij die in Christus deel hebben aan deze vernieuwing worden aangeduid als leden van de gemeente, dan vraag ik me af: hebben wij er goed aan gedaan de "gemeente" te beperken tot een verband waarvan u, m.i. terecht, kunt opmerken dat andere tot het leven behoren verbanden er niet bij horen?

Ik ben me er van bewust dat uw antwoord meerdere problemen voor het voetlicht doet treden en dat deze kwestie bepaald niet is afgedaan wanneer op het bovengenoemd probleem een afdoend antwoord is gegeven. Maar dat eerst deze zaak moet worden behandeld ligt wel hierin, dat de hele kwestie van kerkbesef niet kan worden bekeken voordat men eerst heeft gepraat over mensbesef and scheppingsbesef. Want de vraag die in diskussie is staat in het kader van nieuwe mens en nieuwe schepping. Willen we de urgentie van het probleem recht doen dan kunnen we met niet minder toe dan een radicale en totale bezinning omtrent en schriftuurlijk besef van mens en wereld, van schepping en het schepsel mens. Pas daarna zal het mogelijk zijn iets te zeggen over verscheidene (niet gescheidene) levensverbanden.

Daarbij stel ik graag bij voorbaat even dit: het schema kerk-en-koninkrijk kan hier geen uitweg bieden. Het gaat erom of het nieuw-testamentisch kerkbegrip de gehele nieuwe mensheid omvat. Het schema kerk-koninkrijk lijkt me hoe langer hoe meer te worden gehanteerd als gereformeerde tegenhanger van het roomse kerk-wereld. Dat laatste is alleen een juist schema wanneer het betekent nieuwe mensheid - oude mensheid en niet, zoals in roomse kring: kerkelijk leven - rest van het leven.

Dan is er nog iets (eveneens bij voorbaat): wellicht zal zich de neiging voordoen mijn plaatsing van de diskussie binnen deze kaders als wijsgerig te kenmerken. Zonder op de juistheid daarvan in te gaan merk ik slechts op, dat, wanneer het woord wijsgerig dan wordt opgevat als niet of nauwelijks ter zake, dit dient te worden aangetoond. Intussen is het er mij echt niet om te doen de diskussie onnodig moeilijk te maken. Maar ook niet om moeilijke problemen uit de weg te gaan die er werkelijk liggen. En het lijkt er op dat ons huidig kerkbesef samenhangt met een aantal andere factoren die, wanneer ze niet eerst in rekening worden gebracht, later hun rekening zullen presenteren.

Duidelijkheidshalve formuleer ik in het kort nog even de vraag die m.i. allereerst moet worden beantwoord: Als kerk hetzelfde is als nieuwe mensheid en als er verbanden zijn die niet tot het bekende kerkelijk georganiseerd verband behoren, is dan dat laatste inderdaad de enige openbaring van het Lichaam van Christus?

Ten besluite twee vragen van ondergeschikte aard. Zoudt u in uw antwoord aan willen geven of het inderdaad uw bedoeling is deze kwestie met urgentie aan de orde te stellen, zodat u uw bladzijden voorlopig hiervoor openstelt? Zo ja, lijkt het u dan niet beter één en ander in het Engels voort te zetten? Immers, zij die beslist alleen maar Nederlands kunnen lezen zullen waarschijnlijk de oplossing vrij spoedig aanschouwen, terwijl zij die uitsluitend Engels lezen het meest gebaat zijn bij een juist aards kerkbesef.

Weer zeg ik u hartelijk dank voor plaatsing.

Als voorheen, uw

Hendrik Hart

Er bestaat geen bezwaar, dat wij verder discussiëren over dit onderwerp, hoewel wij deze uiteraard niet onnodig zullen verlengen.

Wij gaan gaarne accoord met de suggestie van Dr. Hart om in het Engels verder te gaan en daarom vinden onze lezers ons antwoord in "Christian Courier" (blz. 9) van deze week.

Redactie

Bestaansrecht Niet-Christelijke Organisaties

Geachte Redactie,

In het no. van 17 maart 1967 van C.C. stelt Rev. Groen 't probleem aan de orde, nl. in hoeverre wij als Christenen 't rechtsbestaan van onchristelijke organisaties mogen erkennen.

Het zou onbillijk zijn, om uit zijn ernstige bezorgdheid verkeerde conclusies te trekken.

Al lezende heb ik er toch uit begrepen, dat wij als Christenen de on-christelijke organisaties alle bestaansrecht moeten bestrijden en ontkennen.

Ik geloof dat in principe dit waar, juist is. Maar de toepassing van deze waarheid kan ik niet zien, zoals hij het ziet en uitwerkt.

Ik ben het ook met Rev. Groen eens, dat er een gevaar in *kan* schuilen, zo gauw wij als Christenen *ook* een vakje krijgen toegewezen, nl. dat wij ons getuigen op de tweede plaats zouden gaan zetten.

En toch vraag ik mij af, of er nog niet iets meer aan vast zit dan wat Rev. Groen naar voren brengt.

Rev. Groen stelt de vraag: "Geeft God de Vader ons het recht om het offer van Zijn Zoon te negeren?" Antwoord: Nee, dat geeft Hij "ons" zeker niet, want wij zijn duur gekocht, in 't verbond der genade begrepen, en hebben als zodanig dure plichten om aan de verbondseisen te voldoen."

Maar naast ons, haalt Rev. Groen het voorbeeld van een ongelovige buurman aan. Antw.: Een Christen geeft deze niet het recht God te negeren. God geeft hem dat evenmin. Maar deze buurman *neemt* de vrijheid of recht, of brutaliteit, om God te negeren. Deze man zal dat voor God moeten verantwoorden en m.i. heeft God een zaak met deze man. Maar betekent dat, dat ik, die perslot ook niet bij rechten leef, maar van genade, deze godloze alle bestaansrecht moet ontkennen?

Ik denk bijv. aan de gelijkenis van 't onkruid en de tarwe (Mattheus 13). In deze gelijkenis moet alles opwassen tot de dag van de oogst. De landman gaat niet aan 't onkruid trekken om het te verbranden, maar beide, onkruid en tarwe groeien tot de dag van de oogst. In de verklaring van deze gelijkenis spreekt Jezus over het eind van de wereld wanneer Gods engelen komen zullen om de oogst binnen te halen.

Je zou dus concluderen, zonder enige waardering voor ongeloof, dat God toch de ongelovige hier toelaat of duldt. Inderdaad lezen wij nergens, dat zij enig recht hebben.

Wij leven vandaag niet meer in de tijd van de Kozakken, die in ijver voor de "Heilige Kerk van Rusland" letterlijk alles kort en klein sloegen. Zij waren consequent of zeer principiëel en ontkenden alle andere mensen 't bestaansrecht. Staken hele dorpen in brand, onder 't aanroepen van de naam des Heren (Nicolaï Gogol's "Taras Bulka").

Rev. Groen schrijft, hoe wij nu met onze christelijke acties, strijden voor *ook* een hoekje in de samenleving. Maar zelfs als dat zo is, waarom moet dat meebrengen dat ik dan mijn getuigen zal verminderen of zelfs water bij de wijn zou gaan doen? Ik deel zeker in uw ernstige bezorgdheid voor onze christelijke acties. Mijn bezorgdheid schuilt echter in een heel andere hoek. Ik zoek het wat dichter bij huis dan u. Ik geloof dat de wereld wel weet met wie zij te doen hebben, als er een christelijke school wordt geopend. Maar onze eigen mensen staan niet als één geheel achter deze acties. Het werk in onze organisaties wordt meestal door enkele topmensen gedaan.

Als u bang bent, dat wij ons bezondigen, dan denk ik dat wij ons meer bezondigen in eigen kringen dan in onze houding tegenover de wereld.

Mrs. J. J. Koning,
Thornhill, Ont.

ANTWOORD VAN REV. GROEN

Had ik nu maar i.v.m. het bestaansrecht van niet-Christelijke bonden, een volle paragraaf geschreven over wat wij ten hoogste met vrijheid van godsdienst kunnen bedoelen. Ik schreef: 't Enige wat de uitdrukking 'freedom of religion' kan betekenen is, dat we niemand mogen dwingen van geloof of overtuiging te veranderen en dat we niemand om zijn geloof mogen verdrukken. Dat is toch wel duidelijk.

Mrs. Koning vraagt toch nog: U wilt toch niet zoals de Kozakken? En Mr. VanderKloet zegt: Rev. Groen bedoelt toch niet te gaan in de richting van Karel de Grote? Kijk, zulke opmerkingen zijn niet nodig. Ik heb werkelijk wel iets anders op m'n hart.

Mrs. Koning herinnert ons aan het onkruid onder de tarwe. Zeer terecht! De Here geeft aan de ongelovigen nog tijd. En Petrus zegt: De Here is lankmoedig daar Hij niet wil dat sommigen verloren gaan, doch dat allen tot bekering komen (2 Petrus 3:9). Het recht van bestaan van een ongelovige is dus een genade-recht om Christus' wil gegeven; er komt een eind aan wanneer die genade verworpen is.

Ik merk nu dat Mr. VanderKloet met zijn uitdrukking: wij erkennen het bestaansrecht van niet-Christelijke vakbonden, hetzelfde bedoelt. Hij erkent dus ook niet het 'recht' om ongelovig te leven. (Bedenk wel dat als we de uitdrukking 'bestaansrecht' in de wereld gebruiken, dit zelden of nooit begrepen wordt in de betekenis die Mr. VanderKloet er aan geeft). Goed, door deze opheldering is er ruimte gekomen om verder te spreken.

Ik zit vaak te piekeren over de MOGELIJKHEID om in deze wereld een CHRISTELIJKE vakorganisatie te zijn. Daarom wil ik mijn vriend VanderK. om opheldering vragen. Hoe denkt hij zich die voorgestelde samenwerking van de CLAC met niet-Christelijke vakbonden in?

Hoe kun je een onchristelijke vakbond waartgeen je zeggen moet: je hebt alleen genade-recht van bestaan om je nog te bekeren, hoe kun je tegen zo een zeggen: laten we samenwerken? Je moet steeds zeggen: Christus veroordeelt jullie houding t.a.v. werkgever en werknemer; jullie gedachten over arbeid, loon, bezit gaan tegen het leven in Christus in. De CLAC moet steeds zeggen: Zo mag het niet! Hoe kan zo'n protesterende en getuigende Christelijke vakbond samenwerking aanbieden aan die andere bonden?

Ik ben bang dat achter die goede uitleg van het woord 'bestaansrecht voor ongelovigen' die andere, verkeerde uitleg die gegrond is op de 'rechten van de mens' weer opduiken zal.

Dit is dus geen critiek op de CLAC. Ik geef alleen uiting aan een gevoelen. De gedachte komt bij me op dat 't nog veel moeilijker is om CLAC te zijn dan we vermoeden. Ook dat we met alle goede bedoelingen nog teveel goeds van Babylon verwachten.

Uw Ds. J. G. Groen

Venetie is in Gevaar

Venetië is in gevaar. In de afgelopen vijftig jaar is de stad in zijn geheel tien centimeter lager komen te liggen. Maar er is nog een ander gevaar opgedoken naast het wegzakken van de stad. Men heeft de beroemde kanalen van Venetië uitgediept en ook nieuwe waterwegen aangelegd. Het uiteindelijke gevolg van deze activiteiten, plus het verschijnsel van het verzinken, is nu dat eb- en vloedwerking plus de stromingen grotere invloed in de stad hebben gekregen. Gedeelten van de stad die vroeger nooit last hadden van het water staan thans soms 1,5 meter onder water. Aangezien de gebouwen op houten palen rusten komen tal van bouwwerken wankel te staan door de inwerking van de waterbewegingen op de fundamenten der gebouwen. Duidelijk zijn overal de gevolgen van het verwoestingsproces te zien. Zo is het fort St. Andrea in stukken gebroken. Onderzoekingen naar de fundamenten onder de gebouwen brengen schrikbarende toestanden aan het licht, waarbij in veel gevallen sprake is van een noodsituatie. Verzwakking en verval heersen in het ondergrondse rijk van Venetië. Na de grote overstromingen in november 1966 is duidelijk gebleken dat ingrijpen dringend noodzakelijk is. De Italiaanse regering heeft thans ruim 250 miljoen gulden uitgetrokken om Venetië van de dreiging der toekomstige instorting te redden.

Overigens is het water niet de enige schuldige aan de bedreiging van Venetië. De talrijke motorboten, die het water in heftige beroering brengen, en de luchtverontreiniging helpen mee de kracht van de fundamenten van Venetië te ondermijnen.

VENETIË

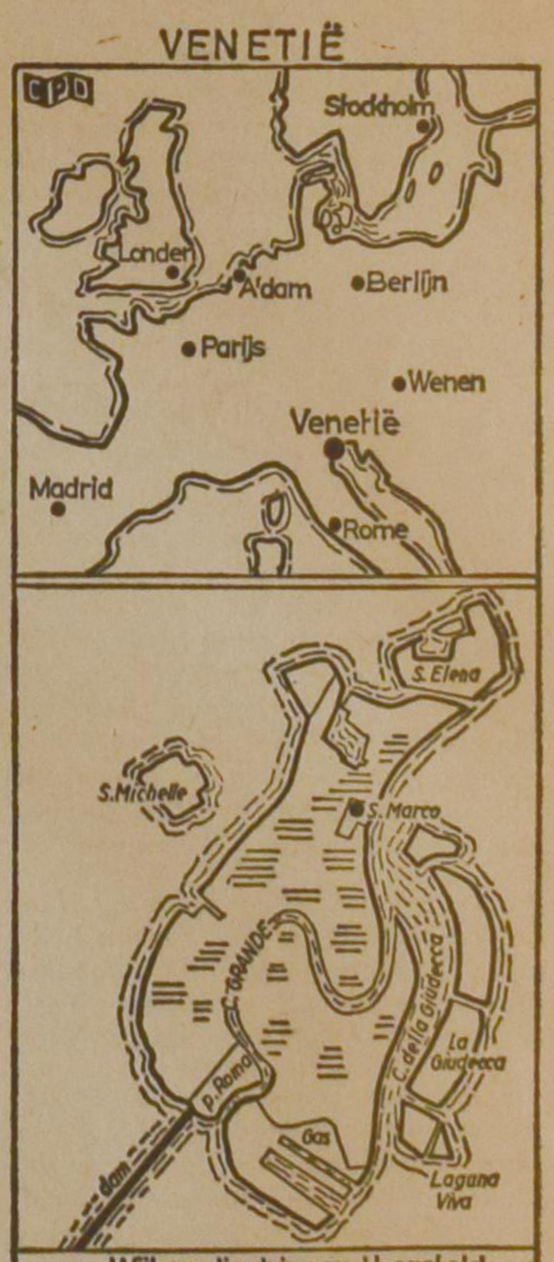

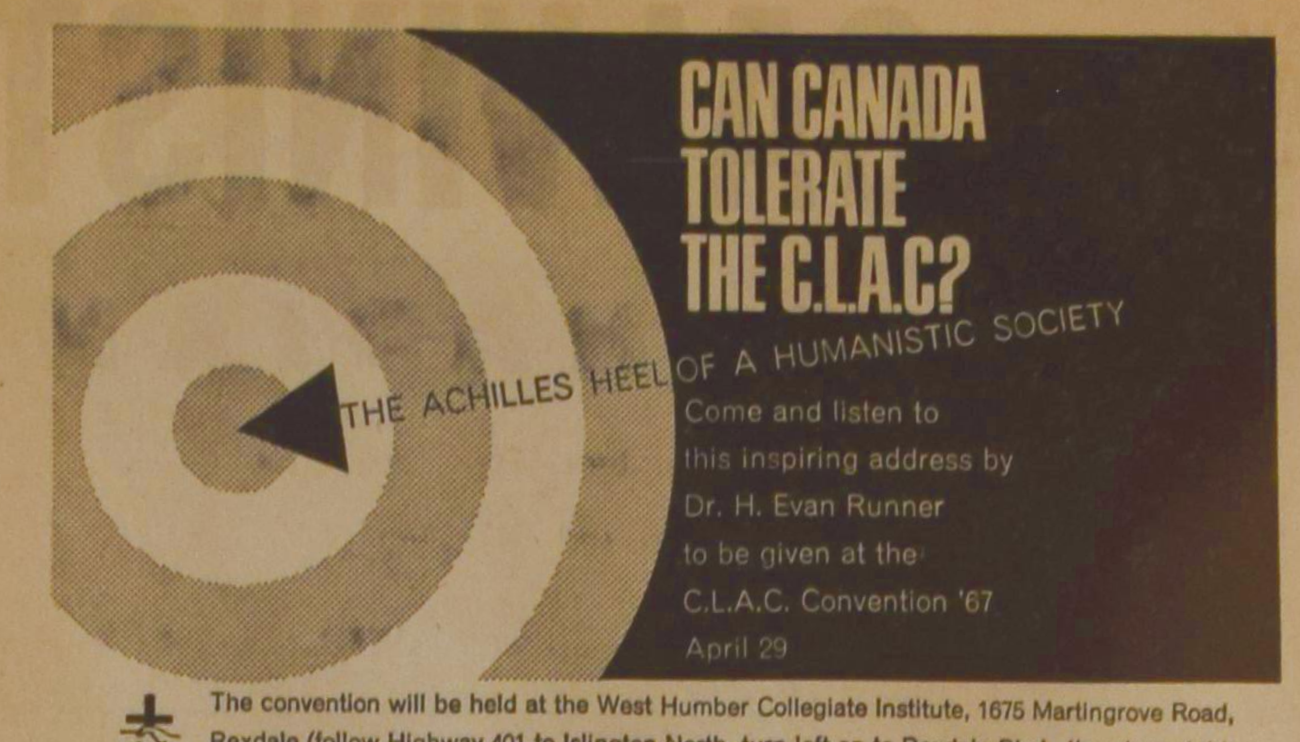

The convention will be held at the West Humber Collegiate Institute, 1675 Martingrove Road, Rexdale (follow Highway 401 to Islington North, turn left on to Rexdale Blvd., then turn right on to Martingrove Road). Morning session at 9:45 a.m., afternoon session at 2:00 p.m.

Het zijn de stuivers en dubbeltjes..

die de dollars uitmaken!

Kleine bedragen, regelmatig ingelegd, groeien snel aan met de vaste rente bij de Scotiabank. Open vandaag nog een rekening en spaar voor de dingen die U later nodig zult hebben.

THE BANK OF NOVA SCOTIA

Lambert Huizingh

Acredited Public Accountant and Auditor Commissioner for taking Affidavits

1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

MENSEN MET PIT

zijn er wel te vinden, mensen met smaak zijn er ook genoeg en mensen, die nooit bitter zijn, komt men ook wel tegen. "Rare Snijbonen" zijn er ook.
Wij hebben echter voor U de volgende ZADEN:

WORTELEN - ZONDER PIT
BONEN - MET SMAAK
KOMKOMMERS - BITTERVRIJ
GOEDE SNIJBONEN

By the way: Moet U nog PEULTJES? Die hebben wij ook. Vraagt U onze Holl. of Eng. prijscourant even aan? Er is altijd wel iets voor U bij, b.v. BLOEMBOLLEN, AARDBEIEN-PLANTEN, VASTE PLANTEN, RODE- EN ZWARTE BESSEN, KRUISBESSEN, LAGE APPELS EN PEREN, PEAT-POTS, GOED GAZON-GRASZAAD, HOLL. KAMERPLANTEN, etc. etc.

WILLIAM DAM SEEDS
West Flamboro Ont.

Location at: CHRISTIE'S CORNERS (between Bullock's and Peter's Corners), 4 Miles West of Dundas, on Nr. 8 Highway.
Open Daily from 8 a.m. till 9 p.m., closed on Sundays.
PHONE: 628-6641 DUNDAS.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangenamen verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editor: D. Farenhorst.
Editorial Committee: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewponts of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be published without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibilty for opinions by its authors.

CHURCH CONSCIOUSNESS

In "Calvinist-Contact" a discussion arose about church consciousness. We agree with the editor of "Torch and Trumpet" that the term "church consiciousness" only partly covers the Dutch word "kerkbesef", but we will use it for want of a better term.

The occasion for the discussion was an editorial in "Calvinist-Contact" about the essence of the church. It disagreed with some people who claim that the church is but a branch of the tree. This three would be the Kingdom of God. Besides the church there are other branches, such as the activities of church members.

Dr. H. Hart now asked whether it is possible to talk about church consciousness before we have discussed man- and creation consciousness. He states that when mankind is redeemed by Christ, one as a member of the new, redeemed mankind, wants to give expression of that new life. Rephrasing the question: Is the combined action of these members the redeemed mankind not as much the body of Christ as the church is? Does the New Testament definition of church, Dr. Hart asks, envelope the entire new mankind?

I would like to use another illustration to make myself clear. I realize that this example also partially covers the subject. Let me try nevertheless.

I am thinking of the family X, consisting of father, mother, sons and daughters. Together they form a unity and belong together. Their family is their home. However, they engage in different jobs. Their family unity has its bearing on the way each member of that family performs his task, deals with other people, joins organizations, etc. In their daily life they all go into different directions. But since they are one in their family, their behaviour outside of the family shows their family togetherness.

Such a family is the church of Jesus Christ. It is God's family, which is gathered by the Lord. Church members do not come together because they have the same opinion about certain things. They are together because they have been brought together, they have been chosen by the Lord, and have their existence in Christ. They have been elected from eternity and to eternity. They are, in my opinion, indeed the frame of the New Testament, the entire new mankind.

It is possible, of course, for certain members of that church, to organize into a body to attain a certain goal, whatever that goal may be. Ultimately that goal should be to serve the Lord better. Nevertheless they don't do this as a family, but they do it as individual members of the family, even if, by their activity, that family benefits. They may do it on behalf of that family, but not as a family in itself.

I believe that Scripture itself clearly indicates that we should think along these lines. Faith is not a matter of "take it or leave it". The command to believe goes out to everyone. God claims faith. Those who respond to this claim are the believers — and the church is the gathering of the believers. Man's existence is faith (Matt. 4:4) and the creation's destiny is God Jahweh. Prov. 16:4.

Dr. Hart says that if we want to do justice to the problem we cannot do less than re-examine the scriptural concept of man and world, creation and creature man. I don't know whether we have to re-examine, or that we have to go back to what God had in mind when He created. Was it not that He should receive glory from what His hand had made? And would not this glory be given Him in the first place by the vice-king: man? And is not Christ's work the restoration of God's plan in order that the redeemed mankind (the church) should devote the redeemed creation to God again?

I wonder if we can question (as Dr. Hart does) whether the local church is the only revelation of the new mankind. The church *is*, but I would leave the adjective "local" out. My membership of the local church indicates that in that local church I find the best possible expression of the Body of Jesus Christ. But I hasten to add that it is not the only expression of that Body. There are more churches in my denomination (and also outside of it) which could call themselves the expression of the Body of Christ — and rightly so.

I cannot see that this is contrary to the cultural mandate, as Dr. Hart suggests. That cultural mandate is still valid and is made possible again in Christ. In faith the church accepts this from Christ and carries it out. Knowingly or unknowingly the world around us is serving the church in carrying out this mandate. But "*everything* is yours . . . whether the universe, or life, or death . . . they are all yours, while you are Christ's and Christ is God's", says the apostle Paul to the *church* of Corinth (1 Cor. 3:22).

I don't know what Dr. Hart means when he says that other factors will force themselves to the foreground if our church consciousness is not what it should be. But I do believe that a right concept of the church is of eminent importance. And at the same time a source of tremendous joy.

D. Farenhorst

ASKS AID FOR PARENTS RUNNING OWN SCHOOLS

Toronto — A Western Ontario Conservative MPP suggested yesterday that parents who run private schools for their children should be given at least some relief from public school taxes.

Neil Olde (PC - Middlesex South) said during the budget debate that groups such as the Ontario Alliance of Christian Schools finance their own schools but the home owners among them must also support the public school system.

Besides paying normal school taxes, he said, they contribute about $2,000,000 annually to run their own schools. "Therefore they fall within the area of double taxation to educate their children."

Mr. Olde said a number of his constituents are members of the Ontario Alliance of Christian Schools.

He said Alberta has already taken steps to provide tax relief for parent-controlled private schools and suggested Education Minister Davis examine the possibility of similar action in Ontario.

— London Free Press.

ACCIDENTAL POISONING

by Dr. J. Van Belle

It is not uncommon to have anxious parents bring more than one of their children to the Emergency Department at the same time. One child may have found 'candies' in the bathroom (often orange flavoured baby aspirins) and in the goodness of his heart shared them with his brother — sometimes giving the baby two or three as well. The parents who slept that morning, found an empty bottel when they got up.

Baby aspirins are not the only offenders; there are many ingredients in the house which can be disasterous when not kept out of reach of children. Detergents, furniture polish, insecticides, cleaning fluids, paint removers — the list is endless — are all dangerous. They can kill a child or cause permanent disability.

Prevention is the keyword. All those dangerous substances should be locked up. The parents should be the only ones who are able to open a medicine cabinet. Poisonous material should never be stored in food bottles or containers. Tranquilizers, sleeping pills, etc., should be thrown out if they are no longer taken. It is a good rule to clean ou the medicine cabinet once every 6 months.

When a child has ingested something the wisest and fastest thing to do is to phone the Poison Control Center right away. It is practically impossible for the general practitioner to remember all the ingredients in household products and when the parents contact him he in turn has to phone the Control Center himself. This all takes time. On the other hand the Center will have the answer as to both the danger of the ingested material and the action that must be taken, ready in 2 or 3 minutes. There are a few general principles in treatment that you should know and that might come in handy.

1. Provided the poison is *not* a corrosive substance (an acid or alkali) always try to remove the undigested material that is still in the stomach. The simplest way to do this is to force the child to vomit. Give him two or three glasses of milk or water to drink at once — invert him and gag him with the blunt end of a spoon. Another way to make him vomit is to get him to drink warm water with salt or mustard. This may be very difficult however — children may simply refuse to drink something so distasteful. If it is impossible to make a child vomit at all bring him to the doctor's office or the Emergency Department immediately, do not waste your time! There the stomach can be washed out via a tube.

As mentioned briefly already there are a few exceptions. Never induce vomiting when a strong alkali or acid has been taken. In these instances vomiting would make the situation worse. The corrosive would burn a hole right through the oesophagus (the tube that connects the mouth with the stomach). Also when the patient is very drowsy or unconscious do *not* try to initiate vomiting. Here the food could go down the airpipe when it is brought up and a severe case of pneumonia would result.

2. Whenever there are children in a home it is a good idea to have a universal antidote in the medicine cabinet. 6 to 8 teaspoonsful are added to a glass of water. This can be removed in 30 minutes to an hour in the Emergency Department.

3. Milk should always be available. It is good if corrosive substances are swallowed. Generally speaking: soap or milk of magnesium can be used when the poison is an acid; diluted vinegar or lemon juice if the corrosive is an alkali.

4. When the child is brought down to the Emergency Department always bring the bottle or container of the poison with you. It will then be easier for the doctor on duty to identify the substance and to contact the Poison Control Center for more specific information concerning treatment.

One may not always be certain that a child has ingested something. The possibility should always be considered when a child becomes sick, has abdominal cramps, starts to vomit or has diarrhoea. Occasionally one is confronted with an unexplained, puzzling loss of consciousness and convulsions. Of course all these things can be due to many other causes as well. It is just something that should be kept in mind especially when an empty bottle is found as well.

In the Emergency Department it is often found necessary to do a gastric lavage, that is a washing out of the stomach of the child. You might be interested to know what exactly a gastric lavage is. A tube is passed through the nose into the stomach. The end of the tube is attached to a syringe. The syringe is filled with tap water containing an antidote and thus the stomach can be washed repeatedly. When this is finished the child may be sent home. Sometimes however a blood test has to be done first or an X-ray has to be taken before the child is set "free". Also in certain cases the doctor might want to observe the child for some time.

These experiences are often very upsetting to a child and usually to the parents as well. Just remember: PREVENTION — that's the keyword.

ELECTRONIC LIBRARY OF THE ATOM

The first system of automated documentation covering nuclear science and technology has come into service at the Euratom Information and Documentation Centre in Brussels. A computer allows more than 400,000 books, reports, articles, etc. to be found in record time and made available to research workers and manufacturers. Each year, at least 100,000 new documents will be added to the library.

(Unesco Features)

THE WORLD AROUND US

TROUBLE IN NIGERIA

Once again Nigeria seems destined to become embroiled in internal strife and disruption. Africa's most populous nation has lived in turmoil since January 1965 when young army officers overthrew the government headed by Sir Abubakar Tafawa Balewa. The Prime Minister and several of his ministers were kidnapped and murdered; Major-General Johnson Aguiyi-Ironsi, an Easterner and member of the Ibo tribe assumed control. But his rule only lasted six months. On July 29, 1966 troops of the Hausa tribe surrounded the building he was staying in, kidnapped and shot him.

The new ruler of Nigeria, Lieutenant Colonel Yakuby Gowon, 32, a northerner, has tried his best to keep the country together, but it appears as if he will not be able to succeed. To keep Nigeria unified would present a herculean task under ideal conditions; under the present strife and distrust it is virtually impossible.

Nigeria with its 356,000 square miles is as large as British Columbia, but has a population of almost 60 million people. There are about 250 tribal and linguistic groups; in addition, 44% of the population is Moslem, 22% Christian, and the rest pagan. To further complicate matters, the country is divided into four semi-autonomous regions.

The Northern region is heavily Moslem, dominated by Hausa and Fulani tribes. In it are located important tin mines and untapped iron and coal deposits.

The Western region is dominated by the most prosperous and literate tribe in Nigeria — the Yoruba tribe. This is the country's most urbanized region, containing both the metropolis of Ibadan, wth 750,000 people, and the capital Lagos.

The Eastern region is in effect ruled by Ibo — considered to be the hardest working tribe in Nigeria. In this area are rich oil fields and some iron mines.

A great variety of tribes live in the newest and smallest of the regions — the Midwestern region. It is almost entirely agricultural.

The unsettled political situation in the country during the past year has led to much rioting and killing. The Northern region in particular has been involved in much of this. As a result of the continuous attacks by the Hausa tribe in the north, many thousands of Ibo tribesmen who worked in the north on responsible jobs as technicians, wireless operators, engineers on the trains have left their work and returned to their native Eastern region. This has led to breakdowns in communications and transportation — an economic setback which Nigeria can ill afford.

Two months ago the tribal leaders from the four regions met in the federal capital of Lagos to discuss the difficulties. They agreed in principle that the country should remain united, but it seems that the various tribes have lost confidence in the officers' ability to maintain control. Leutenant Colonel Gowon hopes to keep the country together by giving the regions more autonomy, which is quite contrary to his predecessor General Ironsi who tried to abolish the four regions.

Unfortunately, Leutenant Colonel Gowon's policy does not seem to be very effective. Colonel Ojukwu, governor of the Eastern region, has threatened to secede and form his own nation if his region does not receive more aid from the federal government. When Gowon did not grant his demands, Ojukwu hit where it hurts most: at Nigeria's treasury. He announced that all taxes formerly collected in his state by the central government in Lagos must henceforth be paid to him.

Such a situation can not last long. Economically, Nigeria needs the Eastern region far more than this region needs it. With coal reserves, a palm-oil industry and abundant oil along the cost near Port Harcourt, the East has the potential to form a fairly prosporous state independent from Nigeria. The Eastern region has about 12,000,000 inhabitants, 9,000,000 of which are Ibos. But this one-fifth of Nigeria's population provides 35% of the nation's tax revenues; Ojukwu's claim is, however, that the federal government only spends 14% of the money on the Eastern region.

At present Ojukwu's need for finances is extremely pressing. Because of the riots and unstable conditions in the north, refugees have been streaming into the Eastern region during the past months, so that here are now between one million and two million refugees in the east. The regional government is very hard pressed to find housing and work for these people. Unless the political situation can be changed drastically for the good, these refugees will probably stay in the east because they are afraid to travel anywhere outside their region for fear of attacks by northern tribesmen.

Gowon has warned the East that he will blockade the coast if the east attempts to secede, thus blocking all trade to it. Ojukwu has threatened to "line the bottom of our creeks with the debris of the Nigerian navy" if this blockade is carried out. The situation is extremely explosive and there does not seem to be any avenue by which the problems can be reconciled. If it comes to a civil war the cost in lives will be great, Nigeria's federal army has only 7,000 men, but many of the northern tribes would be happy to plunge into the fight: massacres and astrocities would become the order of the day. The east has an army of 5,000 men, with in addition, many refugees eager to avenge the loss of their homes in the north.

The sad part of this new strife in Nigeria is that it will shake the confidence of all the African nations, and many western nations. Until the first coup occurred in Nigeria in 1965, the country was an example to all new African nations. It was the only large country which actually seemed to be able to be governed successfully as a democracy. Now that Nigeria has fallen under a dictatorship, there are only two small countries in Africa which are still democracies — Uganda and the Somali Republic. In the other 29 countries 19 have a one-party rule, and 10 have outright dictatorships.

The western nations, members of the Commonwealth and most African countries feel that Nigeria must survive, partly for the sake of the continent as a whole. If the tribal differences should win out over common sense, Balkanization could easily spread to other countries. For if Nigeria disintegrates, why not Liberia or Cameroon or Senegal? Why not Sierra Leone, which only recently had its government overthrown, and which has an explosive situation with its coastal Creoles versus the rival up-country tribes? Or the Sudan, half Moslem, half Christian? Or Kenya, part Kikuyu, part Masai? For Africa, the list of disunity's potential victims is potentially disastrously long.

In addition, the white supremacists of South Africa and Rhodesia would be handed yet another argument for their claim that Africans are not ready to govern themselves.

The occasional black claim that the world's white tribes have been fighting one another for hundreds of years might be true, but it is hardly a good argument for renewed tribalism in Africa. If the African leaders in general, and the Nigerian leaders in particular do not earn to reconcile their differences peacefully, the whole continent may dissolve into tribal states which will be economically untenable, and subject to every outside pressure. Nor will the African countries be able to have a voice in world affairs.

Over the past years the African Nations have held the balance of power between the Communist and Western countries. With a strong, intelligent and humane outlook on world politics, the African countries could do much to reconcile the tense world situation, but first they must learn to govern themselves.

It took the Christian nations hundreds of years to learn self government and sadly enough they still make many mistakes, but Africa should look not only at the faults, it should take that which is good in the Christian nations and apply it to their own.

J. J. Bout.

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

25

CHRISTIAN SCHOOLS

One day in October, 1950, I spoke for a rather large group of Canadian ladies in the St. George Presbyterian Church in London. They were conscious of immigrants coming into the country and wanted to know what we were doing for them. After my talk there was opportunity for questions of which liberal use was made. Also present was the wife of a Dutch Presbyterian minister who was more fully acquainted with our ways. She asked, "Are you also going to establish Christian Schools?" For a moment I was a bit sorry that she popped this question: I was somewhat afraid of being misunderstood, would rather have had that come up after we were a little more familiar with one another. But since the question had now been asked I felt that a quiet, frank answer would be the best. Yes, probably when we were ready for it we would establish our own Christian Schools. Immediately there was a burst of questions: "Why? Aren't our schools good enough?" The Lord gave me grace to remain calm and I explained at some length that to us God must be central in all that we do. He is the beginning and the end of all things. And we like to have the opportunity to have schools in which our children can be educated that way. There was quiet . . . the ladies were seriously thinking . . . . One said, "Well, I don't know but you might be right."

They were not aware that already for some years there had been such a Christian School, in Holland Marsh, north of Toronto. It began with a small number of pupils and Mr. J. W. F. Uitvlugt as teacher, started out in the consistory room of the Christian Reformed Church, in time developed into a sizable school. For a number of years it was the only such school around.

Out of the new immigration movement soon several more came.

Our Aylmer group opened its school right back of the church. First there was some opposition: the board had difficulty in securing a permit for building. Then the pastor Joseph Van de Kieft with some of the board visited the town council and were given the opportunity to explain more in detail that Canada has freedom of religion, that this also includes the freedom to educate our children according to our convictions, that our schools are not to be Dutch schools, that the instruction is given in the Canadian language, that the children will receive instruction also in Canadian history and be trained to be loyal to its government, and so on. This satisfied the council; the permit was granted; then and there the school was exempted from taxes; and when it was opened the community was represented and offered its best wishes.

When our Strathroy group opened its school there was some consternation in the community. People talked excitedly about "Dutch Schools", as if it were about to set up an island in the Canadian world. In London I was known as the "Dutch minister" and I received some letters from the community expressing concern and asking questions. I answered in the same vein as was done in Aylmer. The London Free Press willingly placed an article from me inviting neighbours to visit our schools and satisfy themselves that all the instruction was given in the Canadian language, that the likeness of Her Majesty Queen Elizabeth II was prominently displayed, that the Canadian national anthem was sung, that these were indeed Canadian schools. When after some years the pupils of our Strathroy school took part in community contests and came off with honors the town apparently was satisfied that the school was all right.

Around Sarnia. too, there was excitement in the community when a Christian School was opened, but it soon subsided when people came to see that the school would cultivate loyalty to the country, its laws and institutions.

Some of our schools in order to remove misunderstanding displayed a motto: "For God and Country" or something like that. Others would call themselves after John Knox or use some name which would bring out they fitted into the tradition of the Canadian people.

On this subject Mr. J. W. F. Uitvlugt, the pioneer of our Christian School movement in Canada, published a long aritcle in Calvinist Contact of July 1, 1960. With his approval I borrow some of it. Mr. Uitvlugt found a point of contact for our schools in the British tradition, in which groups of people of definite religious convictions could have their own schools and provide the type of education they wanted. These schools were open to all who could pay the fee. They were free from state control. Their chief concern was to provide good education and to pay their own way.

Canada in its beginning being a British colony this tradition of private schools carried over in its history too. Mr. Uitvlugt mentioned a number of such schools in Windsor, N.S., Winnipeg, Toronto, and Lennoxville, Quebec, which have built up a good reputation.

As to the legal aspect, in Canada each province has its own legislation governing education within its confines. But, for instance, Ontario in its rules for education has incorporated this idea of private schools. In the nature of the case it does not regulate them but it recognizes them by providing opening for them. For instance, it provides that all children of school age in a school district must attend the district schools unless . . . they attend a private school. In such a case the teacher in the district school need not report them as being delinquént. These expressions in the Law provide an opening for our schools. Mr. Uitvlugt found that in practice this is recognized. We are in line with the British and Canadian tradition.

Mr. Uitvlugt impressed upon us that to remain in this tradition "we must make sure that the education we give in our schools is not a mere imitation of what the provincial departments of education prescribe for the public schools, plus a little extra Bible study. In the private schools the philosophy of education is different . . . . Of course, the academic standards in our schools must be at least as high as they are in the public schools. However, we do not first of all seek to give superior academic instruction; our emphasis must be . . . on the development of the whole child, or on character building if you will." Thusfar the extracts from Mr. Uitvlugt's long and instructive article. It gives us the assurance that in having our own schools we are at the same time acting in a truly Christian way.

From the beginning our schools were faced with problems.

Every bit of the finances had to come from our people. In the old country already for years the government paid the salaries of the teachers if the schools answered certain requirements. Here there was no such regulation. First this was somewhat hard to accept. Incomes were not high; so many things were needed. But that tuition had to come in. The church would take offerings but that consisted largely of the same people as the school society. Careful stewardship was needed. One lady said, "We are right back where our fathers were in the Netherlands: first we take out of our income what is needed for church and school, and then we have to live on what is left,."

Even plain buildings such as our people put up, providing the bare necessities, cost money. In some cases, as well as in building churches, some expense was met by voluntary labor. In other cases the church and the school society together erected a building which on week days was used for education and on Sunday for worship. As the birth rate was high more room had to be made, in some cases even from year to year. Yet, by the blessing of God we have forged ahead; in a few years wonderful progress was made.

There were some teachers among our immigrants, but they had to be adjusted to teaching in English and according to Canadian ways, and there were only a few. We naturally looked to Calvin College, in Grand Rapids, Michigan, and it did help out. First Calvin College would approve young people for teaching after only two years of college; but after a while that was discontinued. First there were provincial regulations which stood in the way of Calvin graduates teaching here: in recent years this was greatly improved. Some of our young people finished high school in Canada, then took a year or two of teacher training. Some finished teachers college, then taught in the public schools until they could get their teachers certificate. This is still a problem. One can see the need of a college of our own to provide for this need.

Transportation, too, was a problem. In many cases the only way was to form car pools, taking turns in bringing the children and getting them back. Slowly on it became possible to secure buses.

Perhaps the greatest need still today is a well worked out philosophy of Christian Education and a curriculum which is the natural outgrowth of it. Efforts are being made. Many of our educators are working hard.

We are thankful for what has been done. We pray for further guidance.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN APRIL

No. 250

Author: W. A. Shinkman

Black: 3 pieces

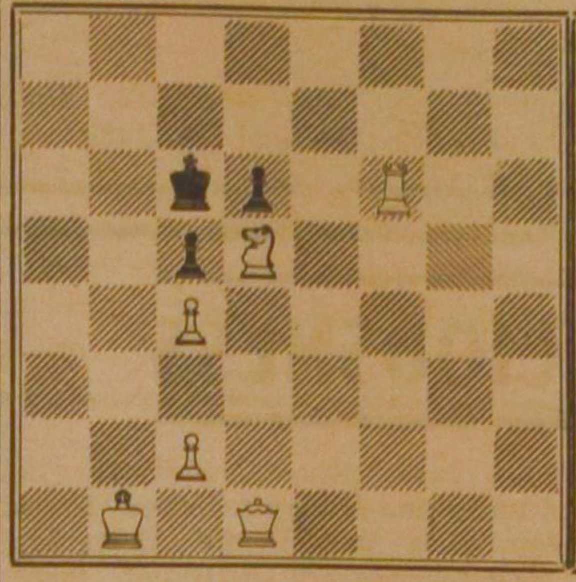

White: 6 pieces

White to play and mate in three moves. 3 points

No. 251

Author: G. Hume

Black: 7 pieces

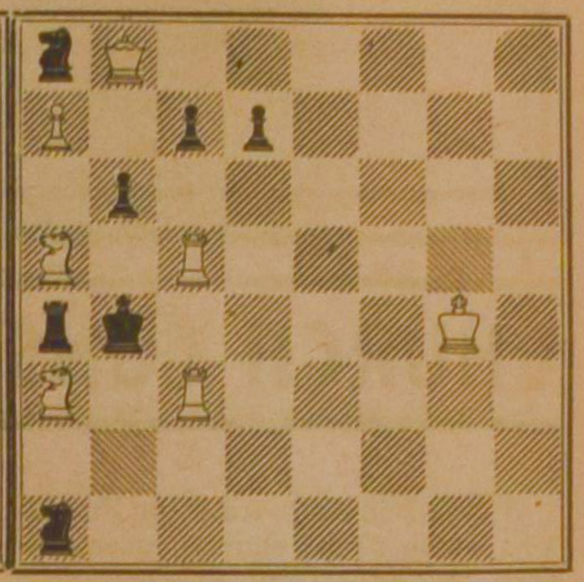

White: 7 pieces

White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. The second series of this month contains regular problems again. In the past we have had more problems of the character of 250 and 251. Our veterans could profit from that situation.
2. Do you remember "Shinkman's" on previous occasions? Then you know beforehand that you have to work hard. Full solution, please.
3. Does not no. 251 show a nice position of Knights and Rooks surrounding the King? His colleague laughs at a distance. Indication of the key move is sufficient.
4. Solutions of the April problems are expected on or before the 20th of May. Those living outside of Ontario have time till the 25th.
5. I still hope that several readers of this column soon will become contestants. Why don't you try it this time? First only two-movers, for instance.

MLA
DONALD FLEMING

A Calvinist-Contact Profile by Hank Verhoeff

Who is the backbencher for Calgary West in Alberta's Parliament? What made him to introduce a motion last year "to extend a measure of financial assistance to Private Schools"?

At the opening of a Christian School he said such things as: "I will take it upon myself to defend your case in Parliament". And he did what he said. His efforts by presenting this motion were richly blessed. Bill 29, an Act to amend the school grants Act was recently introduced by Alberta's Minister of Education, Hon. R. H. McKinnon, and received second reading.

Don Fleming and his wife Astrid, had a chat with me the week before the qualifications of the per-pupil-grant to Private Schools was announced by the Minister of Education. The Alberta Legislative Assembly is convened once a year for 1 - 2 months, with the throne speech read at the second Thursday of February. The Flemings, who live in Calgary S.W., are staying for the duration of the Legislative Session at the Savory Plaza Apartment Hotel in Edmonton.

"When you are in Edmonton, next weekend, do come and see us"; had been the friendly invitation. When I got on the phone, the next Saturday, at 9:30 a.m., a sleepy voice of Mr. Fleming proposed to meet at 2 in the afternoon. In a somewhat apologizing manner Mrs. Fleming confided that many of her Calgary friends were a little less than surprised to find out that their expected plushy apartment turned out to be a simple suite with congruous living and sleeping areas.

AN INCONSPICUOUS PERSON

As a Christian School supporter I was anxious to know the frame of mind of this man who so capably defended "the cause" in the House. It was more intriguing to me since of all the likely men, who would hopefully stand up and speak up for it, I had considered him the most unlikely.

His speech during the 1966 Session, reprinted by the Christian School Herald for promotional purposes, made one thing very clear to me: this MLA does his homework thoroughly before he brings up a new proposal or bill.

More legislation originally proposed by him, has been passed in recent years than by any other MLA. In his presession meeting each year he invites his constituents to pass on their comments on outlined proposals. He does not hesitate to discuss openly his views on controversial matters.

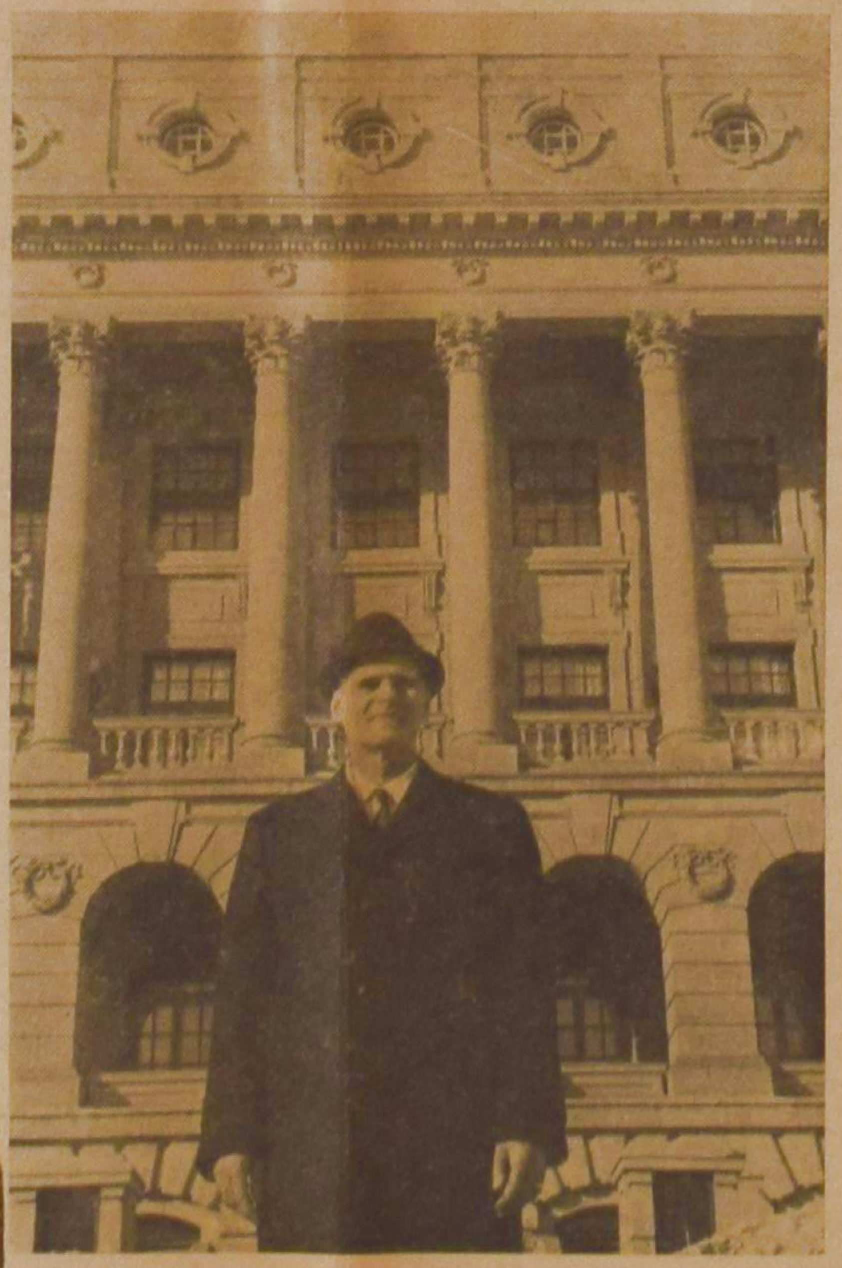

FIRST POLITICAL INTEREST

"My first contact with the Social Credit Party dates back to the election time of 1935, when this Party was voted in to take over the government. I lived at that time on a farm near Crossfield and I got involved in one of the many student groups, that asked for literature on the new monetary system theory by Major Douglas — an English economist —, and that listened to the radio speeches of William Aberhart. In 1939 I moved to Vancouver and worked in the shipyards. After I met my wife there — we had both lived in areas close to Calgary — we moved to Kelowna, where we ran a lunch counter. During the war years many people from Vancouver moved into the Interior, which made the population of Kelowna grow quite rapidly." "At that time people in Kelowna were very cliquish with separate English, Italian and German population groups," said Mrs. Fleming. "We also missed the Social Credit type of government we were used to in Alberta." Whatever the reasons were, the Flemings returned to Calgary in 1944, where Fleming became a skilled cabinet maker, and cabinet making he still does for earning a living.

HOW DID YOU GET ELECTED AS AN MLA?

"After a redistribution of voters in 1959 the riding in Calgary West was open and Art Dixon asked me at that time to let my name stand for nomination.

I decided to give it a try and to my own surprise I got in with an ample majority."

WHAT STARTED YOUR INTEREST IN OUR SCHOOLS?

"You may recall that meeting we had in the Highlander in 1964. I learned then for the first time more about the set-up and objectives of your Christian School, as explained by Henry Kaiser, your Society chairman at that time." "I recall also Don mentioning his admiration," Mrs. Fleming interfered, "for those parents going to the expense of setting up their own schools without any help from outside"; "that was at the time of the cornerstone-laying ceremony in the Fall of '64," Fleming added. "Then there was the official opening of the Calgary Christian School in September 1965, when he committed himself "to do something". "In the meanwhile I learned more about your schools through the pamphlets you made available to us. So upon the incentive of your school organizations to present a Brief to the government I started to prepare myself to introduce the motion, you are aware of. After I had collected some background material, I then spoke to other MLA's privately and polled their views after I explained the various reasons why I supported this cause. Somewhat to my surprise I ensured the support of 11 - 12 MLA's for my ideas. I then felt confident to go ahead, the time was ripe for it. Also MLA Rev. Bob Simpson had prepared himself for some time. He suggested, however, to me to go ahead in presenting it. He said he would be the seconder.

WHAT WERE YOUR SOURCES OF YOUR SPEECH IN SUPPORT OF YOUR MOTION?

"In preparing my speech I received a fair amount of information from Dr. W. Vanden Born and Mr. J. A. Olthuis and selected some material out of the Ontario Alliance paper and the Calgary School Dedication program."

WHY DID THE MINISTER OF EDUCATION NOT VOTE IN FAVOUR OF YOUR MOTION?

"I expected a Minister of Education in such a case would abstain from voting, since his own Department was involved, but he had to vote since he was in the Chamber. His negative vote was a surprise to me. The vote was carried by a two-third majority: 34-16.

I was happy to see that the issue broke the party lines and that two members of the opposition (RC's) spoke in favor of it."

WHERE ARE THESE GRANTS COMING FROM?

"The per-pupil-grant is paid out of the fund of general revenues. In other words it is not taken from the Foundation Program, which supplies the main budget of Public and Separate Schools and derives its income from property taxes, individual and commercial etc. The general revenues are derived from the development of the oil and gas, mining and timber industries. This provides the biggest chunk. Further revenues come from the profits of the Liquor Board, the operation of Treasury Branches, and the sale of automobile licenses."

WHAT ARE YOUR OWN REFLECTIONS AFTER THE MOTION WAS PASSED?

"In view of the support I have received from Cabinet and Parliament Members, I think it is evident that many felt the same way as I do, and I foresee that Canada is losing her priceless Christian heritage unless the contribution of these Christian Schools are recognized. It is a good thing that your constitutions make it clear that the School has no formal ties with any Church, as far as the administration and financing is concerned. On the other hand I recognize that definite religious principles in education are here at stake and I agree that the Christian character in your schools must be protected. But, if the school would be tightly connected to a certain church, then this would keep parents out, which have only a slightly different doctrinal background. It would lead to unnecessary fragmentation."

WHAT WILL THIS MEAN FOR THE OTHER PROVINCES?

"I can foresee that the passing of this grant to Private Schools will set a precedent for the other provinces. The first thing to do in other provinces would be to get 2, 3 or 4 interested members of Provincial Legislation and to keep them informed about the real issues. Show them the contribution of your Schools to the welfare of the province. In short let them start a similar action your people have carried out here in Alberta.

I am in agreement with the situation that this bill will support

(Continued on page 12)

Nikolaas II, DE LAATSTE CZAAR VAN RUSLAND

❸

HET PALEIS WORDT EEN GEVANGENIS

Na de troonsafstand keerde Nikolaas Romanov, zoals de chauffeur hem voorstelde aan de legercommandant, naar het paleis terug, waar zijn vrouw en kinderen in grote ongerustheid verkeerden.

Nikolaas voelde zich enigszins opgelucht nu hij ontheven was van de taak om het Russische volk als czaar te regeren. Hij had het immers altijd als een last gevoeld.

Zijn vrouw geloofde zelfs nu nog dat het getij zou veranderen. De revolutionaire leiders vormden slechts de minderheid, maar het gewone volk, de eenvoudige boeren, stonden aan de kant van de czaar. Zij zouden straks zijn zijde kiezen en het revolutionaire bewind de laan uitjagen. De Czarin zou bedrogen uitkomen!

De nieuwe regering liet het al gauw merken: het ex-czarenpaar was hun gevangene. Ze werden op een hoffelijke manier behandeld. Ze mochten in hun paleis blijven wonen en hun dagelijkse wandelingen in het park maken, maar het nieuwe regiem deelde toch de lakens uit. Dat werd Nikolaas duidelijk aan het verstand gebracht toen Kerensky hem in het paleis bezocht en medeelde dat de familie nu onder zijn toezicht stond. Hij zou er zorg voor dragen dat de familie niet werd mishandeld, maar evenmin de kans kreeg om te ontsnappen.

Het was een hele gebeurtenis voor Kerensky om by de ex-czaar op bezoek te gaan. Om niet te vergeten, met welk doel. Hij was van eenvoudige komaf en had heel wat verhalen gehoord en gelezen over koningen en andere 'hoge pieten'. Hun rijk werd nu opgerold. Hun feestvieren en geld opmaken werd nu gestaakt. Deze wrede heersers waren nu afhankelijk van de beslissingen van hun vroegere onderdanen. Dat zou hij de ex-czaar ook laten merken!

Hoe verwonderd was Kerensky toen hij Nikolaas Romanov ontmoette. Was dit nu de wrede czaar, ongenaakbaar en zelfingenomen? Het beeld dat hij zich van de czaar had gevormd klopte in het geheel niet met de werkelijkheid, zoals hij later in zijn dagboek schreef.

Dit voorval geeft ons een idee hoe velen, die de revolutionairen steunden, over de czaar en zijn familie dachten zonder dat zij met de werkelijke toestand op de hoogte waren. Ongetwijfeld heeft deze onkunde er toe bijgedragen dat er onnodige wrijving is ontstaan tussen de czaar en vele aanhangers van Lenin.

Lenin was inmiddels vanuit zijn ballingsoord, Zwitserland, naar Rusland teruggekeerd, bejubeld door duizenden arbeiders en soldaten. Vooral de soldaten van boerenafkomst, deserteerden en keerden terug naar hun woonplaats in de hoop om in de nabije toekomst een stuk land te bemachtigen, zoals hen door Lenin en zijn partijgenoten werd beloofd. De czaar verdween geheel uit het gezichtsveld. Hij telde niet meer mee. Toen kolonel Kobylinsky de czaar en zijn gezin te veel vriendelijkheid betoonde, werd hij door zijn onderdanen berispt. Vroeger had de adel nooit naar de armen omgekeken, waarom zouden zij nu de czaar nog vriendelijk gezind zijn?, zo redeneerde men. Deze groep mensen kreeg meer en meer de overhand. Een soldaat die de ex-czaar op zijn fiets in het park zag rijden stak, om hem te plagen, de bajonet tussen de spaken. De kinderen werden bij hun spel gehinderd. Anderen daarentegen waren de czaar en zijn gezin vriendelijk gezind, vooral nadat zij hen beter leerden kennen. Sommigen adviseerden het czarengezin zelfs om een veilig heenkomen naar Engeland te zoeken. De czaar aarzelde en zodoende was het te laat om dit plan uit te voeren.

BANNELING IN SIBERIE

Hoewel Kerensky het gezin van de czaar niet onvriendelijk gezind was, meende hij er toch beter aan te doen om hen naar een veiliger streek te verhuizen. De strijd tussen de aanhangers van Lenin en de meer gematigde socialisten, die de voorlopige regering vormden, nam gestadig toe. Laatstgenoemden wilden de czaar en de zijnen beschermen, maar eerstgenoemden hadden weinig medelijden met de familie. Kerensky had Tobolsk, een van de meest afgelegen dorpen in Rusland, uitgekozen. Hij had kolonel Kobylinsky aangesteld om met het gezin mee te gaan. Dat klonk dus nogal optimistisch. De fanatieke bewakers waren echter achterdochtig en wilden weten wat de plannen van Kerensky waren. Zij vertrouwden Kerensky maar half. Gelukkig wist hij ze gerust te stellen en na een lange treinreis van drie dagen en drie nachten in een behoorlijk gerieflijke trein arriveerden ze op de plaats van bestemming. De ontvangst was werkelijk een verrassing. De ongeveer 20.000 inwoners ontvingen hun voormalige czaar met respect.

Hoewel het huis dat zij bewoonden erg tochtig was, waren de mensen vriendelijk en de bewakers niet vijandig. Tobolsk lag eigenlijk buiten het revolutionaire krachtenveld. De czaar en zijn gezin hadden dus niet veel te vrezen en waren behoorlijk ingenomen met hun leventje. Dit kwam echter de extremisten in Petrograd ter ore. Zij dienden klachten hierover in bij Kerensky, die op de duur twee leden van de Socialistische Revolutionaire Partij naar Tobolsk zond om een nader onderzoek in te stellen. De oudste van de twee was een zekere Pankatrov. Op 18-jarige leeftijd had hij een politieagent gedood terwijl de agent een vrouw beschermde. Vijftien jaar had hij voor zijn moord in de gevangenis gezeten. Gedurende die jaren was hij in aanraking gekomen met revolutionaire ideeën. Hij was de slechtste nog niet, maar een man zonder ruggegraat. Zijn helper, Nikolsky, waarvan eerstgenoemde de revolutionaire ideeën had geleerd, was een bruut. Hij was razend toen hij zag hoe vriendelijk de czarenfamilie werd behandeld. Hij zou de soldaten wel eens leren hoe ze de gevangenen moesten behandelen! Kobylinsky had nu niets meer in te brengen en vele bewakers voerden de bevelen van Nikolsky zonder tegenspreken uit, temeer daar de soldij, die Kerensky hen beloofd had, uitbleef.

Dit was nog niet genoeg. In november kwam tevens het bericht door dat Kerensky en zijn regering door de communistische regering was vervangen. Deze nieuwe regering bemoeide zich echter weinig met de czarenfamilie, zodat Nikolsky eigen baas was, de onderdanige soldaten ontsloeg en zelf de leiding op zich nam.

De toestand in Rusland was er inmiddels niet beter op geworden. Rusland viel steeds meer en meer uiteen in groepen die elkaar bevochten.

Sommigen schaarden zich aan de zijde van Lenin, anderen, zoals 't Tsjecho-Slowaakse legioen, stelden zich op tegen het communistische bewind. In Siberië was inmiddels een burgeroorlog uitgebroken. De communistische regering vreesde nu dat de tegenstanders er in zouden slagen het gezin van de czaar te bevrijden, misschien met behulp van haar familie uit Duitsland. Er waren reeds enkele pogingen ondernomen om de czaar en zijn gezin te bevrijden. Deze waren echter op een mislukking uitgelopen.

Aangezien de inwoners van Tobolsk in het geheel niet communistisch gezind waren, leek het de bewakers raadzaam om de czaar en zijn gezin naar de stad Ekaterinburg te vervoeren. In deze industrieplaats had het communisme wortel geschoten en zouden de czaar en de zijnen geen kans krijgen om te ontsnappen. Het zag er voor de gevangenen, wier toestand er toch al niet beter op was geworden, somber uit.

DE GRUWELIJKE MOORD

Op 22 april 1918 arriveerde vanuit Moskou Vassili Vassilievietch Yakovlev. Hij kwam een onderzoek instellen naar de bewaking van de czaar. Op het eerste gezicht leek het er op dat hij de czaar niet goed gezind was. Men verwachtte dan ook weinig goeds van hem. Met wat voor plannen liep hij rond?

Hij wilde in elk geval het gezin naar een andere plaats vervoeren. De gezondheidstoestand van de czaar's zoon was echter een moeilijkheid. Hij was te ziek om te worden vervoerd. Daarom besloot Yakovlev alleen de czaar te vervoeren. Het werd hem toegestaan iemand uit te kiezen die hem naar zijn nieuwe gevangenis zou vergezellen. Na enig beraad besloot Alix haar gemaal te volgen. Dat was een moeilijk besluit, te meer daar haar zoon ernstig ziek was.

Tot tweemaal toe werd de trein door 'rode legers' aangehouden en tenslotte naar Ekaterinburg gezonden, waar Nikolaas en Alix werden gevangen gehouden. Yakovlev trok zich terug. Hij wilde niet verantwoordelijk zijn voor de daden die zouden volgen. Was hij geen communist? Wilde hij het gezin bevrijden? Niemand weet precies wat Yakovlev in zijn schild voerde.

Het czarenpaar was nu overgeleverd in de handen van Avdeiev, een inwoner van Ekaterinburg; een echte bolsjewist.

Op de 20e mei vertrokken de kinderen van de czaar en enkele vrienden, die in Tobolsk waren achtergebleven, eveneens naar Ekaterinburg.

Wat zou er nu met hen gaan gebeuren? Zouden ze nog door de Wit-Russen, die reeds in de richting van Ekaterinburg optrokken, worden bevrijd? Soms konden ze het gebulder van de kanonnen in hun gevangenis horen. Zo dichtbij waren de bevrijders! Het was te hopen, dat er uitkomst zou komen, want ze werden slecht verzorgd. Ze kregen onvoldoende voedsel, ze werden bestolen van hun bezittingen. Opnieuw werd een andere commandant aangesteld, een zekere Jacob Yurovsky. Dit heerschap was niet veel beter dan zijn voorganger.

De Wit-Russen drongen steeds verder op en het was duidelijk dat er beslissingen moesten worden genomen. Men overlegde met de regering in Moskou en spoedig was een plan ontworpen. Iedereen kan wel raden wat het inhield: de moord van het czarengezin. In de nacht van 16 op 17 juli werden zij doodgeschoten. Zij waren echter niet de enigen. Eveneens dr. Botkin en drie knechten en vele familieleden van de czaar werden dezelfde nacht vermoord.

Drie dagen later, op 25 juli 1918, viel Ekaterinburg in handen van de Wit-Russen. Het was echter te laat.

WAT ZOU U ZEGGEN VAN IETS HEERLIJKS EN ZOETS VOOR EEN PARTIJTJE?

Probeer smakeljke Sinaasappel Taartjes

Als U er iets voor voelt om iets speciaals voor Uw gasten te bakken, bedenk dan dat nagenoeg iedereen van de smaak van **sinaasappel** houdt. Serveer deze heerlijke taartjes voor dessert of wanneer Uw vrienden op de koffie komen.

SINAASAPPELTAARTJES

Goed voor: 2 dozijn middelsoort taartjes.

4½ kop eenmaal gezeefde gewone bloem
1 theelepel zout
1 theelepel Magic Bakpoeder
1¾ kop reuzel
1 ei, goed geklutst
1 theelepel azijn
2, 8 ons pakjes roomkaas
½ kop kristalsuiker
2 eierdooiers
1 theelepel kaneel
3 sinaasappelen, geschild en in partjes
½ kop eenmaal gezeefde gewone bloem
⅔ kop suiker
6 eetlepels Blue Bonnet Margarine of boter

Zift bloem, zout en Magic Bakpoeder door elkaar. Snij de reuzel erin. Doe een ei in een maatkop; voeg azijn en water toe tot de hoogte van 1 kop. Klop en voeg bloemmengsel aan toe. Gooi het lichtelijk omhoog. Rol het in vetvrij papier. Koel het minstens **1 uur.**

Combineer roomkaas en ½ kop suiker. Klop totdat het luchtig is. Voeg 2 eierdooiers aan toe; klop luchtig.

Voor de bedekking: Combineer ⅔ kop suiker, ½ kop bloem, kaneel en 6 eetlepels Blue Bonnet Margarine of boter. Meng totdat het kruimelig is.

Rol het deeg uit tot een dikte van ½ inch. Snij in 24, 5 inch rondjes. Plaats in gebak- of muffin vormpjes. Lepel de kaasvulling in elk taartje. Leg partjes sinaasappel bovenop. Bestrooi met het kruimelig mengsel. Bak in een matig voorverwarmde oven (350°) gedurende 20 minuten. Laat het lichtelijk afkoelen voordat U het uit de vormpjes haalt.

Magic Bakpoeder is een van de vele fijne produkten van

STANDARD BRANDS LIMITED

DAILY VACATION BIBLE SCHOOL 1967

IT'S NOW TIME FOR PLANNING

The following sample kits are available:

1. **WE MEET JESUS.** (This course from the Chr. Ref. Publ. House appeared four years ago and has now been fully supplemented with workbooks for all departments and beautiful handcraft.)
2. **GREAT COMMISSION 1967** (Orthodox Presbyterian).
3. **GOD, POWER FOR MY LIFE** (Scripture Press).

Christian Book Centre

ANTON LAMMERS

36 Longwood Road North   Hamilton, Ont.   JA 2-1234

"HEIDI"

All its Storybook Wonder Becomes Screen Magic!

This story, these adventures with all their unforgettable characters, are beloved by millions the world over. Now it has been brought to life on the screen in a new motion picture that will make memories for the young...bring back memories for the not-so-young.

FILMVOORSTELLINGEN:

① **Drayton** in Town Hall, April 21, 1967.
② **Bowmanville** in John Calvin Auditorium, April 26, 1967.
③ **Barrie** Zie plaatselijke aankondigingen.

Alle voorstellingen beginnen om 8 uur 's avonds. Gedurende de voorstellingen is er een kans om een GRATIS TRIP NAAR NEDERLAND te krijgen via

THE CANADIAN PACIFIC AIRLINES

Holland Film Service, Box 121, Brampton, Ont.

Kerstfeestvieren met Indonesische Politieke Gevangenen

Over een bijzonder soort kerstfeestviering lazen wij onlangs in het zendingsblad, waarin ds. en mevr. Koetsier vertelden over een kerstfeestviering voor de politieke gevangenen, die na de mislukte staatsgreep (Gestapu) van oktober 1965 zijn gevangen genomen. Mevrouw Koetsier woonde deze viering bij in een vrouwengevangenis en ds. Koetsier in een mannengevangenis. Beiden waren onder de indruk van de grote invloed van het Evangelie op de harten van deze mensen, waarvan dit artikeltje getuigenis aflegt.

BIJ DE VROUWEN

Op 21 december 's middags en 's avonds was het kerstfeest in deze vrouwengevangenis, waarin 348 politieke gevangenen (tapol) en nog een grote groep criminele gevangenen zitten. Een open ruimte onder een dak midden op het terrein was de feestzaal. Rechts vooraan op banken zat een keurig geklede groep van 40 tapol meest in Javaanse dracht.

Zij volgden de bijbelkring. Links vooraan stond een grote mooi versierde kerstboom en er tussenin was ruimte voor toneelspel. Links en rechts aan de zijkant zaten op de grond de gevangenen, links politieke, netjes gekleed, rechts criminele in blauwe overalls. In het midden de toeschouwers. Het was vol ondanks een flinke bui. Het was een echt feestelijk gebeuren. De president van de P.W.K.I. (zoiets als de Nederlandse Christelijke Vrouwenbond) opende het, daarna berustte de leiding geheel in handen van een politieke gevangene. Een doktersvrouw (ook een gevangene) bad, een Chinese las het kerstevangelie en de predikante van de Geredja Isa. Almasih (de Pinksterkerk van Semarang, die ook is aangesloten bij de Raad van Kerken) hield de predikatie. Verder was er een kaarsenspel van meisjesgevangenen, die steeds de letters Slamat Hari Natal (Gelukkig kerstfeest) vormden. Het kerstspel (het kerstverhaal) was in één woord geweldig, geheel door de gevangenen gespeeld! Een gedeelte van de kleding was door Jo van Vliet te leen gegeven, maar de verdere kleding had men zelf verzorgd en de hoofddeksels van Herodes, de drie wijzen, een Romeinse soldaat had men zelf van zilver- en verguld papier en houtskool gemaakt. De groep van 40 vormde ook het koor, dat regelmatig zong. Nu, het was echt!

Het was een blij kerstfeest, terwijl deze vrouwen hier toch bepaald niet in blijde omstandigheden verkeren. Meestal zijn hun mannen ook gevangen genomen en vaak weten ze niet, waar hun kinderen zijn, want ze waren plotseling opgepakt, toen ze zich lieten registreren. Het zijn leden geweest van communistische of mantelorganisaties. Lang niet altijd is men zich voldoende bewust geweest van dit communistische element in de organisatie. Het is een soort sluipende ziekte geweest. Velen dachten progressief te zijn. Verdrietig is deze hele geschiedenis wel. Er zijn mensen onder, die wat in hun mars hebben, ook intellectuelen. Ze liggen met velen in één zaal en houden zich met handenarbeid en naaien bezig. Iemand zei: "We voelen ons als kippen in een hok, die af en toe gelucht worden". Zo is nu eenmaal een gevangenis. Elke week 's woensdags is hier bijbelkring, terwijl er maar 2 christenen zijn, de andere 38 volgen deze bijbelstudie. Is dat niet iets fantastisch? De P.W.K.I. helpt en stuurt steeds iemand, die de bijbelstudie kan leiden. De directrice van de gevangenis (een gematigd islamitische) sloot en bedankte, zij had toestemming voor deze gebeurtenis gegeven. Ook een politieke en een criminele gevangene bedankten. Na afloop werden vele handen gedrukt om elkaar een gezegend kerstfeest te wensen.

BIJ DE MANNEN

Het kerstfeest bij de mannen was veel soberder. Zij zitten in het niet voltooide, dus kale gebouw van de vroegere links georiënteerde Res Publica Universiteit. Een kleine 500 man, die nog op hun berechting wachten. Op een andere plaats in de stad zijn er nog eens zo'n duizend. Daar mochten we geen kerstfeest organiseren. Wel elke zondag een dienst houden.

We stonden dicht op elkaar gepakt. De kerstliederen klonken prachtig: "Stille Nacht" werd door bijna iedereen meegezongen. Een koor van de Chinese kerk zong met begeleiding van een accordeon; ds. Sulaksono hield een meditatie. Maar wat de meeste indruk maakte, was het slot van dit feest. Drie gevangenen boden twee reliëfschilderijen aan de Chinese kerk en de Javaanse kerk aan. Zij hadden deze met eenvoudige middelen gemaakt. De woordvoerder legde uit, dat zij daarmee de kerken wilden bedanken voor wat ze voor de gevangenen deden en toen overhandigde hij de schilderijen. En wat stelden ze voor? Hij zei het in 't Nederlands: de terugkeer van de verloren zoon.

Dit is de uitdrukking van onze gevoelens, lichtte hij toe. Het was even heel stil in de zaal. Toen was het feest afgelopen en stormde iedereen op ons toe om ons een hand te geven. Ik heb zelden zoveel en zulke krachtige handdrukken gehad.

Voor 't eerst van mijn leven was dit woord reëel geworden: "ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen" (Matt. 25:36).

Voortaan gaan de kerken tweemaal per week naar deze mannen toe in plaats van eenmaal zoals tot nu toe.

(Centraal Weekblad)

ATOOMENERGIE VOOR SPANJE

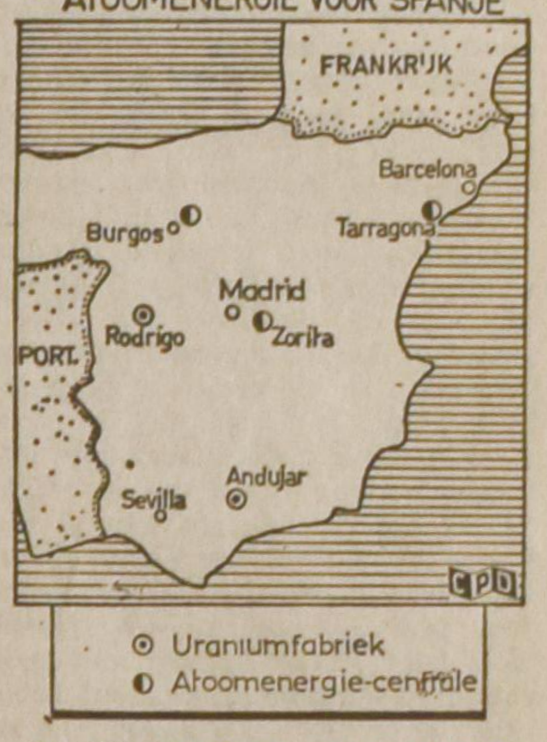

GAAT KRUPP IN SPANJE URANIUM PRODUCEREN?

Spanje is bijna het rijkste uraniumland van Europa. Bij Andujar heeft het een uraniumbedrijf in werking voor de winning van het waardevolle erts, waarvan Spanje naar schatting 10.000 ton bezit. De "Junta de Energia Nuclear" (de Spaanse atoomenergiecommissie), laat thans bij Rodrigd, zie kaart, een nieuwe uraniumfabriek bouwen die een capaciteit zal krijgen van vijfmaal die van het bestaande bedrijf te Andujar. Jaarlijks wil men hier 300 ton geconcentreerde uranium fabriceren. Mogelijk zal West-Duitsland aan dit projekt meewerken door een eventuele deelname van het Kruppconcern in het uraniumprojekt. Eind van dit jaar zal het Spaanse atoomenergiestation in Zorita in volle werking komen. Men bouwt echter reeds een driemaal zo grote atoomcentrale (460 MW) bij Burgos, terwijl bij Tarragona, in samenwerking met Frankrijk, een derde atoomcentrale wordt gebouwd.

AMERIKANEN OP DE MAAN

Volgens een Zwitsers t.v.-programma, in de geest van Orson Welles' "Invasie van Mars", waren de Amerikanen op de maan geland en zouden zij op hun terugtocht naar de aarde in Zwitserland landen. De luisteraars werden aangespoord om de Amerikanen een hartelijke ontvangst te bereiden.

Duizenden trokken er op uit. Ze wachtten echter tevergeefs. Het was een 1 april mop!

ONDER DE SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

Deze keer een paar regels uit een zeer persoonlijk schrijven, dat van een andere C.C.-lezer binnenkwam:

. . . "en misschien heb je bij deze ontboezemingen weinig belang, Saskia, maar zelfs een dominee schijnt behoefte te hebben om z'n hart bij je uit te storten. En hoe ik het daarmee eens ben! Het is enorm, hoevel dingen ik in Canada anders ben gaan zien, ook door omgang met andersdenkenden. In Holland was ik een trouw aanhanger van de "gevestigde" meningen. Hier ben ik zelfstandig gaan nadenken en heb m'n eigen conclusies leren trekken. Hoewel ook bittere ervaringen me niet bespaard gebleven zijn. Eigenaardig, dat je op deze leeftijd een zelfanalyse gaat maken en soms met teleurstellend gevolg.

"Hoewel ik open van natuur ben en me gemakkelijk weet uit te drukken, heeft een dokter het hier tot m'n schaamte gezegd: "U weet maar nauwelijks, wat echte liefde is." Ik kon niet nalaten hem met bitterheid te antwoorden: "Nu moet U eens nagaan, een christelijke opvoeding, christelijke school, twee maal naar de kerk, lid en bestuurslid van alle mogelijke christelijke organisaties, jarenlang in de kerkeraad, van jongsaf volgepompt met principes, en dan weet je niet wat liefde is." Ik ben blij, dat die dominee aan je geschreven heeft, Saskia, want het is goed, dat dit eens tot uitdrukking komt. Wij zijn als Gereformeerden zo'n zelfgenoegzaam lot. In een periode van diepe depressie heb ik ontdekt, dat je aan al die stoere slagzinnen van Kuyper en anderen, waar wij, Gereformeerden, practisch op drijven, totaal niets hebt. Maar wel aan het eenvoudige evangelie . . . aan het rotsvast vertrouwen in Jezus Christus."

Beste Bert, (zal ik je zo noemen?) dank voor je lange brief en aan je verzoek is gewerkt. Je neemt me toch niet kwalijk, dat ik een stukje uit je ontboezeming licht? Persoonlijke details zijn zorgvuldig weggelaten, zodat je over herkenning niet bezorgd hoeft te zijn. Bedenk maar, dat je niet slechts voor jezelf leeft! Wie weet, hoeveel lezers in jouw woorden een stuk van zichzelf herkennen en gesterkt zullen worden door je conclusie?

Inderdaad, het fundament, waarop we ons leven moeten bouwen, is een rotsvast vertrouwen in de Here Jezus! Hij is God's eniggeborene — en vraag me niet, hoe dat kan — voor ons mens geworden. Opdat wij voor altijd zouden leven in de cirkel van God's liefde. Koningskinderen, die tegen de Schepper van het heelal mogen zeggen: Lieve Vader. Deze wereld is van ons! Nee, dit is niet alleen uit te drukken in kerken en christelijke organisaties. Dit moet je veel wijder nemen. Zo wijd, dat het heel je bestaan omvat en je als een leeuwerik in de ruimte stelt. Zingend. Uiteindelijk kan niets je deren. Geen dood, geen kwaad, geen eenzaamheid, geen heden en geen toekomst. Want jij bent van Christus. En daarom van God.

Zeker, de ogenblikken, waarop we de vreugde van deze bevrijding ervaren, zijn schaars. Te schaars. Maar dat ligt aan ons. Omdat we zo vaak de verkeerde kant opkijken. Of, nog erger, onze ogen sluiten voor de werkelijkheid achter de horizon. Verblind door de zorgen en beperkingen van de aarde. Zoals Petrus, die prompt wegzonk in de golven, weet je wel? Maar wees overtuigd, dat evengoed als de kinderen engelen hebben, die "altijd het aangezicht van de Vader in het oog houden", ook wij een leger van engelen toegevoegd kregen. Soms denk ik, net als jij, dat zo'n helpende engel komt in de gedaante van een vriend.

Wat meer is, Bert, wij hebben in de Here Jezus een Hogepriester, die ons op Zijn handen draagt. Hij bidt voor jou, als jij niet bidden kunt. Hij ging als mens door een depressie, zo diep, dat wij er ons geen voorstelling van kunnen maken. Nedergedaald ter helle. Dacht je, dat Hij je niet begrijpen zou? Hij won voor ons nieuw leven. Omdat Zijn liefde sterker was dan alle machten der duisternis bij elkaar. En nu is Hij bezig om Zijn licht en blijdschap in ons te doen overvloeien. Tot we weer worden, zoals we bedoeld waren: gelukkig, vrij, samen levend in God. Niet voor niets schreef Johannes later: **God is liefde.** Een tekst en een Brief, waarmee velen in onze kring eigenlijk geen raad weten. (Die Johannes! Hij schreef toch zulke rare dingen . . .) Maar wat ben ik dankbaar, dat het in de Bijbel staat. Want zonder dat zou ik veel meer moeite gehad hebben om te geloven. Nu zie ik er een glimp van: hoe het allerinnigste van God's Wezen gestalte nam in Jezus Christus. En dat het liefde is. Hallelujah!

Tegen jou zou ik willen zeggen: Laat je niet in de put drukken door die woorden van je dokter. Hij gaf zijn diagnose, waarvoor hij natuurlijk — voor zover jullie relatie strekte — gegronde redenen had. Maar toch, ik vermoed, dat je zijn woorden te "ruim" toepaste. Het trof me n.l. als ironisch, dat ik je juist had leren kennen als een man, die rekening met zijn naaste houdt. Neem nu dit laatste schrijven van je. Dat je me zond, omdat je zo oprecht bekommerd was over een medemens. Als dit geen liefde is, in de zin van Jezus' gebod, wat in de wereld is het dan?

Ja, ik ben met je eens, Bert, dat het geloof in de grond van de zaak eenvoudig is. Jammer, dat we vandaag weer zo vastbesloten zijn om er een "mess" van te maken . . . Maar vragen, die men niet kan oplossen, zullen er blijven. Tot het einde van de tijd. En hindert dat? We weten genoeg om de weg terug te vinden naar wat de Bijbel God's vaderhuis noemt.

Ik ben zo blij, dat jij die weg opnieuw ontdekte, de enige Weg! Nu hoop ik maar, dat je gemeente niet zal nalaten om je weer in de kerkeraadsbank te plaatsen. Want onze kerk in Canada heeft behoefte aan ambtsdragers, die zo over alles heen het simpele evangelie omarmen. "Alzo lief heeft God de wereld gehad . . ." Houd het vast, Bert! God heeft de mensen lief. Zo lief, dat Hij Zijn oogappel voor hen over had. Dit mag jij anderen bekend maken, in Jezus' Naam. En het is niet aan jou om daarbij je hoofd te breken over geheimen als verkiezing en verwerping en wedergeboorte. Laat dat maar over aan de Geest, die in de harten werkt! Want ondanks alles, dat sinds onze broeder Nicodemus op papier gezet werd, weten we nog steeds niets over de verrassende wijze, waarop "a man is born by the wind of the Spirit" . . .

Meen niet, dat jij de enige bent, die door zo'n depressie ging. Ach nee, ik ben de tel kwijt geraakt van de "breakdowns", die ik hier al meegemaakt heb, onder leden en ambtsdragers. De spanningen, die emigratie meebrengt, schijnen daarbij ook een grote rol te spelen. Maar gelukkig, dat je nu met je gezicht naar de zon staat! Denk niet aan wat achter ligt, kijk naar Christus, de Rots van je behoud. En al heb je dan straks, aan het eind van je leven, slechts één mens binnen Zijn lichtkring gebracht, dan heb je voor Hem vrucht gedragen. Tot in eeuwigheid.

De genade van de Heer is zoveel rijker dan wij vermoeden. Houd je ogen open en je zult Hem zien, elke dag. In de vrede van Zijn verzoening, in de sympathie van een vriend, ja in de sympathie van een vriend, je in de schoonheid van een openbloeiende lente. Het Woord, dat vlees werd om onder-ons te zijn. En dat "naar Zijn godheid, majesteit, genade en Geest nimmermeer van ons wijkt". Lees vanavond nog eens de eerste drie hoofdstukken van de Brief aan Efeze. Indien mogelijk, in de moderne Phillips Translation. Dit zal je uitzicht geven, zoals alleen de Bijbel geven kan.

Tot schrijvens en met hartelijke groeten,

Je SASKIA.

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

Hier zijn enkele Rode "Koopjes" dag enkele reistarieven (coach-klasse):

van VANCOUVER naar:

Kamploops	$ 6.10
Edmonton	$14.50
Saskatoon	$18.50
Toronto	$44.00
Halifax	$60.00

van WINNIPEG naar:

The Pas	$ 9.90
Edmonton	$15.50
Toronto	$22.00
Vancouver	$25.00
Halifax	$36.00

van TORONTO naar:

Windsor	$ 5.40
Saint John	$18.50
Saskatoon	$28.00
Calgary	$35.00
Victoria	$49.52

van MONTREAL naar:

Toronto	$ 8.00
Halifax	$15.50
Winnipeg	$24.00
Edmonton	$36.00
Vancouver	$45.00

De CN CANRAILPASS zal aan bezoekers uit Europa een maand reizen coach-klasse verschaffen door geheel Canada voor slechts $99.00.

Voor verdere inlichtingen gelieve men een Erkend CN Reisagentschap of CN Passagebureau op te bellen.

U kunt geriefelijk reizen en geld sparen

Maak het hele jaar door gebruik van flinke besparingen en vriendelijke bediening dwars door Canada's tien provincies. CN heeft de kalender in Rode, Witte en Blauwe dagen verdeeld. Er zijn verschillende tarieven voor verschillende dagen. De grootste van alle reisbesparingen is voor U op Rode "Koopjes" Dagen.

Maak gedurende het gehele jaar van deze voordelen gebruik:

- Speciale lage tarieven voor kinderen.
- Extra besparing voor mensen die slaapaccommodatie delen.
- Vrije maaltijden worden verstrekt aan slaapwagen- en salonrijtuig-passagiers.

Maak Uw plannen nu. Reis per CN. Zie Canada op Uw gemak met minder kosten.

CN

Cahiers voor de gemeente ②

Door Dr. Simon Kistemaker.

We zijn inderdaad blij met de nieuwste ontwikkelingen in Nederland voorzover het de theologie betreft. Want de theoloog heeft zich niet opgesloten in zijn studeerkamer waar hij in een betrekkelijk kleine ruimte wereldtheologie behartigt, maar hij is de wereld van de kerkmensen binnengegaan en heeft gezegd: kijk mensen, dit zijn nu de vragen die men vandaag in de theologie bespreekt. Dus in Nederland heeft de theoloog zich tot het kerkvolk gericht om meer begrip te kweken voor de tegenwoordige theologische ontwikkelingen.

Van de theoloog gaan we dus iets leren en we verwachten dat hij leiding gaat geven, gezien de geïnteresseerde kerkmens niet op de hoogte is met al de besprekingen waarin de vakman zich van tijd tot tijd moet mengen. En onder leiding geven verstaan we dat aandacht geschonken wordt aan negatieve en positieve beweringen, dat het goede aangeprezen wordt en dat men ons voor gevaren waarschuwt. Ware dit niet zo dan zouden we maar eenzijdige voorlichting krijgen; we zouden sceptisch worden indien iemand ons niets anders ging vertellen dan de goede dingen alsof er geen bezwaren te vermelden waren; en we zouden ongeduldig worden indien we geregeld naar een waarschuwend "pas op" moesten luisteren alsof er geen lichtpuntjes te zien waren.

Als we nu het eerste boekje van de reeks Cahiers voor de Gemeente, door dr. J. L. Koole geschreven en getiteld **Verhaal en Feit in het Oude Testament,** lezen, dan komt de vraag naar deskundige, d.w.z. niet-eenzijdige leiding bij ons op. We horen namelijk zoveel over vrijzinnige theologen — soms valt de term "neo-orthodox" — dat we wel eens willen luisteren naar wat onze leiders tegenover de beweringen van liberale theologen stellen. We verwachten dat we niet alleen negatieve critiek te horen krijgen, maar dat we voortgang mogen zien in de theologie opdat wij de Schrift steeds beter en zuiverder mogen verstaan. Kort gezegd, we verwachten dat de theoloog ons gaat vertellen hoe of 't moet.

* * *

Het merendeel van Koole's boekje gaat over de geschiedenis van het Oude Testament, die onder drie punten begrepen wordt: de wetenschap en de geschiedenis, de verschillende geschiedschrijvingen, en de feitelijkheid van de bijbelse geschiedenis. In ons vorig artikel hebben we het een en ander over de wetenschap en de geschiedenis gezegd, zodat we ons nu gaan bepalen bij de geschiedschrijvingen en de vraag naar verhaal en feit.

Dr. Koole wijst in het derde hoofdstuk, "De geschiedschrijving van het Oude Testament", op de lange tijdsduur die achter de teboekstelling van het Oude Testament ligt. Om maar iets te noemen. De schrijver van Kronieken, die ongeveer in het jaar 400 voor Christus de pen ter hand nam, schreef uitvoerig over het leven van David. Laten we zeggen dat David ongeveer 1000 vóór Christus leefde, dan heeft de schrijver van Kronieken geschiedenis geschreven van personen en gebeurtenissen van tenminste 600 jaar vóór zijn tijd. Hij moet dus gebruik gemaakt hebben van bronnen. En dit is ook zo, daar de auteur zelf zijn bronnen vermeldt: de geschiedenis van de ziener Samuël, van de profeet Nathan, en van de ziener Gad (zie 1 Kron. 29:29. Verder noemt de schrijver van Kronieken nog: de profetie van de Siloniet Ahia, en de gezichten van de ziener Jedo (2 Kron. 9:29).

Herhaaldelijk komen in het Oude Testament verwijzingen voor naar boeken die in een gegeven periode in omloop waren. We zouden kunnen noemen het Boek des Oprechten (Joz. 10:13; 2 Sam. 1:18). Het is daarom begrijpelijk dat bijbelschrijvers gebruik hebben gemaakt van bronnen. We volgen dr. Koole op de voet als hij ons zo het Oude Testament uitlegt, want deze gegevens zijn voor een ieder begrijpelijk en aannemelijk.

Ook kunnen we Koole's bewijsvoering volgen dat de vijf boeken naar Mozes genoemd in hun geheel niet door Mozes geschreven zijn. Van de vele redenen die hij geeft halen wij slechts Deut. 34 aan waar de dood van Mozes beschreven staat. Mozes kan dus niet alles wat in de eerste vijf bijbelboeken staat, geschreven hebben. Wij hebben echter moeite de enigszins sterke uitlatingen van Koole volledig te accepteren. Zo zegt hij, "Het is echter hoogst twijfelachtig, of Mozes terecht als de auteur van de naar hem beschouwde boeken beschouwd is" (blz. 21) en "Hoeveel dus van Mozes afkomstig zou kunnen zijn, in hun geheel zijn Gen.-Deut. volgens de Schriftgegevens zelf beslist niet door Mozes geschreven maar uit latere tijd" (blz. 22).

Want bij het lezen van deze uitlatingen, vragen we ons toch af waar de auteur van dit "cahier" naar toe wil. Dit wordt vrij spoedig duidelijk want een paar regels verder introduceert dr. Koole het woord "bronnensplitsing". Hij leidt dit begrip ietwat verontschuldigend in door te zeggen dat men in Gereformeerde kring "bronnensplitsing" altijd met veel argwaan heeft bezien, terwijl de oudtestamentische wetenschap al bijna een eeuw het begrip aanvaard heeft. Waarom deze argwaan van de Gereformeerden? "De voorstanders van de 'bronnensplitsing' beperkten zich namelijk niet tot een objektief onderzoek naar de totstandkoming van de Pentateuch als boek, maar droegen tegelijk bepaalde wijsgerige denkbeelden voor omtrent de ontwikkeling van de godsdienst van oud-Israël" antwoordt Koole, maar "afgedacht van de wijsgerige beschouwingen die men er indertijd aan verbonden heeft, liggen daar nog steeds de feiten die de Bijbelwetenschap aan de dag gebracht heeft" (blz. 22) Met andere woorden, we moeten toch de richting van de bronnensplitsing in.

Wat bedoelt men nu eigenlijk met bronnensplitsing? Namelijk dit. De Franse geneesheer Jean Astruc schreef in het jaar 1753 een boek waarin hij de stelling poneerde dat Mozes bij het schrijven van de eerste vijf bijbelboeken verschillende bronnen gebruikt had. het materiaal uit deze bronnen had hij in vier kolommen naast elkaar gerangschikt, doch in latere jaren zijn die kolommen tot één geheel geworden. Willen we nu de bronnen weer scheiden, dan moeten we op bepaalde woorden letten. Zo wordt, bijvoorbeeld, in Genesis geregeld de naam HERE (Hebreeuws: Jahweh) gebruikt, maar op andere plaatsen treffen we de naam God (Hebreeuws: Elohim) aan. De twee bronnen werden dus door Astruc de Jahwistische en de Elohistische genoemd. Navolgers van Astruc hebben er in latere tijd nog twee andere bronnen aan toegevoegd.

Bij het lezen van bladzijde 23 is het niet meer te betwijfelen of dr. Koole wil ons ook op het pad van Astruc doen wandelen. Zonder enige verklaring te geven wat er nu precies met bronnensplitsing bedoeld wordt gaat de Kamper hoogleraar zijn lezer meevoeren. We laten hem even aan het woord: "Opmerkelijk is nu, dat in het verhaal van Gen. 12 de Godsnaam 'HERE' gebruikt wordt, terwijl Gen. 20 van 'God' spreekt. Dit verschil is vooral hierom zo merkwaardig, omdat het bij andere verhalen, die paarsgewijs overgeleverd zijn, eveneens voorkomt. . . . Wegens dit verschil in het gebruik van de Godsnamen pleegt men de teksten, waar de naam 'HERE' ('Jahwe') voorkomt, aan de 'Jahwistische' overlevering toe te schrijven, en de stukken, waar over 'God' ('Elohim') wordt gesproken, aan de 'Elohistische' traditie; daarnaast wordt gewoonlijk nog een 'priesterlijke' bron aangenomen die zich kenmerkt door nauwkeurige lijsten en getalsopgaven . . . Tenslotte neemt een aantal onderzoekers nog een vierde, oudste bron aan, waaruit de samensteller van de Pentateuch geput heeft."

Het is begrijpelijk dat bij het lezen van wat men met bronnensplitsing bedoelt de gedachte van knippen en lijmen bij ons opkomt. We krijgen zo het idee dat de bronnensplitser schaar en lijmkwast hanteert om de zogenaamde Elohistische en Jahwistische overleveringen te scheiden en elk tot één geheel te maken. Doch zover wil dr. Koole toch niet gaan omdat deze werkmethode te mechanisch is en niet genoeg rekening houdt met de mondelinge overlevering. Koole ziet het liever zó dat de verschillende verhalen die in vroegere dagen mondeling de ronde deden ineengevlochten zijn. De schrijvers van de eerste vijf boeken van de bijbel hebben "enerzijds de vreugde van Gods verkiezende genade (de 'Jahwistische' overlevering), anderzijds de verantwoordelijkheid van de mens tegenover de hoge God (de 'Elohistische' traditie), en tenslotte ook de voortgang in de heilsopenbaring (de 'priesterlijke' geschiedschrijving) in het licht gesteld" (blz. 23). En concluderend zegt hij dat zoals de schrijver van Kronieken gebruik gemaakt heeft van allerlei bronnen, zo hebben "de gewijde schrijvers (van de eerste vijf bijbelboeken) onder hogere leiding hetgeen zij teboekstelden verzameld uit wat hun langs allerlei wegen ter kennis kwam."

Verbijsterd vragen we: waar blijft Mozes?

* * *

Er wordt in dit boekje geen waarschuwende vinger opgeheven tegen de liberale theologie. Integendeel, de lezer wordt gaandeweg vertrouwd gemaakt met termen en begrippen die nu al voor bijna een eeuw door oudtestamentici aanvaard zijn. Er zijn natuurlijk haken en ogen, want zelfs dr. Koole moet erkennen dat de theorie van de bronnensplitsing nooit bewezen kan worden (zie blz. 37). Toch denkt hij dat deze theorie een voorbeeld is van het totstandkomen van de eerste vijf bijbelboeken.

De voorlichting, die in dit eerste deeltje van de serie Cahiers voor de Gemeente gegeven wordt, maakt ons niet zozeer sceptisch als verdrietig. We hadden verwacht richtlijnen te ontvangen die ons ten dienste zouden zijn op onze voortgang in het rechte spoor van Schriftkennis. In dit boekje hebben we echter met wegwijzers te maken die ons verkeerde wegen doen opgaan, waartegen onze vaderen altijd gewaarschuwd hebben. Graag hadden we gezien dat de schrijver van dit boekje ons op het pad aangewezen door leiders van enige decennia terug voortgeholpen had. Want we moeten verder. Onze generatie verwacht dat de theoloog van vandaag ons voorgaat op wegen die niet afbuigen naar vrijzinnige of neo-orthodoxe theologie, maar die ons naar een zuivere kennis van de Schrift leiden.

YEARBOOKS
V.B.S. Materials
JOHN A. W. EISEN,
RENFREW
Disabled's Products
RENFEW, ONT.

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

We love noise more than we know, even when no other human being is present. When we go from town to live in the country . . . we go, not in order to escape from noise, but in search of a different kind of noise.

Robert Lynd

ONTBOEZEMINGEN VAN EEN KOSTERSVROUW

Ook al ben je maar een gewone kostersvrouw, zoals uw dienstwillige ondergetekende, toch kun je het nog wel zó druk hebben, dat je niet eens tijd vindt om je ontboezemingen op papier te zetten! Die heb ik tenslotte gevonden. Wat een activiteiten kan één gemeente in twee maanden tijds al niet ontplooien! Jaarfeesten, filmavonden ten bate van dit en ten bate van dat, een zanguitvoering, een zendingsavond, ga zo maar door. Mooi hoor, daar niet van, maar Jaantje en Jan maar draven! Goed, er zijn natuurlijk overal commissies voor, die de zaak organiseren, maar de kerk en de lokalen moeten toch steeds weer schoon, vóór het feest en na het feest, om van de keuken nog maar niet eens te praten.

Enfin, ik geloof wel dat we het ergste nu gehad hebben en voordat we ons nu schrap gaan zetten voor de grote voorjaarsschoonmaak van de kerk, wou ik toch nog maar eens wat van me laten horen. Want ik heb twee keer iets aardigs ondervonden. In de eerste plaats kreeg ik een brief van een collega-kostersvrouw! Alsjeblieft! Ik mag dan zo astrant geweest zijn om m'n belevenissen op te schrijven en op te sturen naar een krant en ze mogen dan nog geplaatst worden ook, maar ik had dan toch wel gedacht dat daarmee de kous af was. Op reacties had ik vast niet gerekend. En mijn vingers trilden wel een beetje toen ik 'm openmaakte, die brief, want je weet nooit hoe de mensen reageren zullen. Ze kunnen het wel helemaal niet eens zijn met wat je schrijft en dan zou ik er maar lelijk mee zitten. Ik ben geen Saskia, you know! Die kan in zo'n geval altijd maar best uit haar woorden komen!

Gelukkig viel het alles mee en al gauw was ik verdiept in het wel en wee van een andere kostersvrouw. Ik kon het allemaal zo best begrijpen, de kleinigheden die haar kostersleven zuur maken en aan de andere kant de mooie dingen die je in dit werk ook vaak beleeft.

Ja meid, wij zijn ook wel eens na het middernachtelijk uur uit bed gebeld omdat iemand die voor ons zou sluiten die avond, een paar lampen had laten branden. Dat werd weer ontdekt door een andere broeder nacht-braker die nog van een latere-dan-late vergadering in een naburige gemeente kwam en die, zoals hij zei, absoluut niet zou kunnen slapen als ondertussen de hydro aan de zuurverdiende centjes van hem en zijn medebroeders vrat! En zeg nou zelf, eigenlijk moet je zoiets nog waarderen ook, waar of niet?

En wat die domineesvrouw van ons betreft, ze valt toch wel mee hoor, al strijkt ze dan wel eens met haar vinger langs de richels en al ziet ze het dan onder de preek als ik het trapje van de preekstoel vergeten ben! Al moet ik toegeven dat die van jullie wel erg aardig is om zo elk jaar haar waardering voor al je werk met een cadeautje te tonen!

Maar, nu kom ik bij mijn tweede ervaring, wij zijn laatst ook goed bedacht. Weet U door wie? Door de Young People! Wat was dat leuk. Ze hadden Jaarfeest. Dan zijn we altijd present en hebben er steeds een hoop werk aan. De jongens helpen altijd heel gewillig met stoelen sjouwen, vóór het feest! Maar na afloop! Dan zijn ze niet thuis, hoor. En geef ze eens ongelijk! Je kunt je, omderwille van een koster die met een zaal in disorde blijft zitten, dat aardige meisje dat de hele avond zo goedlachs en vrolijk was, nu toch zomaar niet laten ontglippen? En in de keuken is het al niet veel anders. De meisjes lopen heel bedrijvig heen en weer, maar wie doet het werk? Juist, Jaantje! Zij hebben het druk met veel belangrijker dingen. Maar terwijl ik bezig ben, heb ik m'n ogen en oren altijd goed open en ik geniet heel erg. 't Is altijd weer hetzelfde: de meisjes komen binnen en hebben zich stuk voor stuk zo mooi mogelijk gemaakt, maar verdwijnen desalniettemin onmiddellijk achter de deur waar "Ladies" op staat. Daar moet het dan voor die spiegels wel een gedrang zijn van jewelste en ongetwijfeld wordt er heel wat afgejammerd over hairdo's die niet willen, neuzen die glimmen enz. Dan komen ze weer te voorschijn, drukdoend en lacherig. Het meisje dat de inleiding zal hebben is schor van de zenuwen en vertelt aan ieder die het horen wil dat ze er niets van terecht zal brengen, vast niet!

De jongens, onder het mom van onverschilligheid, geven hun ogen intussen goed de kost, vooral als er weer een groep gasten van buitenaf binnen komt. Dit is voor hen een mooie gelegenheid om de dochteren des lands te bezien en ze konden er een slechtere plek voor kiezen,zeg ik altijd maar. De voorzitter, met een schuchter begin van een Centennial baard om zijn kin, loopt gewichtig van hier naar daar en speelt de joviale gastheer. Ach, is er in twintig, dertig jaar wel iets veranderd? Ik geloof het niet, of het moest de bespreking op de inleiding zijn. Daar geniet ik vaak nog het meeste van. Deze keer was het ook weer de moeite waard. Ondanks haar zwartgallige voorspellingen, gaf de inleidster ons een duidelijke uiteenzetting over een practisch onderwerp en dat bracht de tongen wel in beweging! En dan denk ik wel eens dat de jongelui van nu het er beter af brengen dan wij vroeger. Ze zijn meer op de man af en verwachten ook een antwoord in die geest.

Je schrikt wel eens van de ideeën die ze hebben, maar ze komen er tenslotte mee voor de draad. En het kan evengoed gebeuren dat de tranen je in de ogen springen (nou heb ik daar wel gauw last van hoor!) als ze, soms onbevangen, soms wat schuchter, maar toch met overtuiging voor hun beginsels uitkomen en laten weten dat de éne Naam ook hun hope is!

Ik vraag me wel eens af of de dominee op zo'n avond niet stiekum in gedachten een toekomstige kerkeraad kiest! Hij zal trouwens ook wel weten dat diezelfde verkiezing over tien jaar een heel andere uitslag zou kunnen hebben!

Na de pauze begonnen wij vroeger aan het "luimige" gedeelte. Een samenspraak of een Zendingstableau met palmen, gehuurd bij de plaatselijke bloemist of geleend van grootmoeders die er hun voorkamers mee sierden zoals wij het nu met onze vingerplanten doen. Is er wel iets nieuws onder de zon? En met die zendingsvrouwen in witte lakens en Indische kinderen met namaak-batikdoeken en bruine cacao-gezichten.

Nu is er een toneelstuk in drie bedrijven met een regisseur of hoe zo'n kerel heten mag en een echte make-up commissie. Maar er is hetzelfde onderdrukte gegrinnik van toen in de zaal als er soms iemand steken blijft en de hele scene op het toneel doet bevriezen!

Wat is er in wezen veranderd? Volgens mij niet veel. Maar ja, ik heb het al eens eerder gezegd en ik zeg het weer: ik ben maar een doodgewone kostersvrouw, ik heb nooit niet veel geleerd en ik kan het natuurlijk ook best mis hebben.

In elk geval, ik had het op dit bewuste Jaarfeest ook weer best naar m'n zin. Maar zo tegen het eind van het programma kreeg ik de schrik van mijn leven. Werd ik me daar toch op het podium geroepen, ik wist niet wat me overkwam! Ik bloosde als een jong meisje, dat weet ik wél. En ik wist niet veel te zeggen (van de zenuwen en de verrassing natuurlijk), toen ze me een pakje in de handen stopten waar een prachtige grammofoonplaat in bleek te zitten. Uit dankbaarheid voor al het extra werk dat ze ons vaak bezorgden! 't Was natuurlijk ook voor Jan. Nou vraag ik u! Kosters en organisten en dergelijke mensen raken in dit opzicht nog wel eens in het kerkelijk vergeetboekje. We zijn aan zoiets niet gewend! Dus deed het ons dubbel goed en op slag was ik alle vuile moddervoeten, alle geknoeide as en alle vieze kringen op de tafels vergeten. Die jeugd van tegenwoordig! Ik mag ze wel, hoor. U ook?

Jaantje

Attend the

CLAC's 15th Anniversary Banquet

to be held at 8 p.m. on

FRIDAY, APRIL 28,

in the

TORONTO & DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL

EIGHTH AVENUE, WOODBRIDGE, ONT.

The Rev. HENRY A. VENEMA

will speak on:

Rejoice... Respond... Rally!

Other interesting features have been included in the program.

It promises to be an outstanding evening!

Tickets: $3.00 per person; $5.00 per couple.

GEEN DEPARTEMENT VAN ECONOMISCHE ZAKEN

President Johnson had voorgesteld om verschillende departementen, waaronder de twee grootste, het departement van Arbeid en het departement van Handel, en enkele kleinere departementen, zoals de Export-Import Bank, Federal Mediation and Conciliation Service, the Equal Employment Opportunity Commission, in het departement van economische zaken bijeen te brengen. De bedoeling van de president was doorzichtig: hij wilde de verschillende groepen bij elkaar brengen om zodoende te proberen de onderlinge verschillen uit te praten. Immers de verschillende departementen beïnvloeden de economische situatie van het land; een gezonde economie hangt dus af van de samenwerking tussen deze departementen.

Zoals men reeds had verwacht stemden de vakverenigingen tegen het voorstel uit vrees haar macht als 'interest group' te verliezen.

De kleinere bedrijven, georganiseerd in de Small Business Administration, waren evenmin erg enthousiast voor het voorstel van de president. Zij vreesden dat zij bekneld zouden raken tussen 'Labour' en 'Big Business'.

Men vraagt zich echter af hoe lang deze onhoudbare situatie kan voortduren. Wanneer men steeds het eigenbelang stelt boven het nationaal belang, wordt de regering, zowel in Amerika als in Canada, op de duur wel gedwongen om in te grijpen en een eind te maken aan dit kinderachtige geruzie. Een slappe regering, zoals wij die momenteel in Canada hebben, is inderdaad een groot gevaar voor de economische ontwikkeling van het land en zal er evenmin toe bijdragen de 'labour' problemen op te lossen.

GAAT U NAAR

Holland?

VOOR AL UW REIZEN per boot of per vliegtuig vraagt volledige inlichtingen bij

C. STEENHOF

(v/h Fieldman
Chr. Ref. Church
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis

MONTREAL—AMSTERDAM

$335.—

met gratis trip naar Brussel, Parijs en London.

De vlam die niet verteert

door C. J. Ooms-Vinckers

(13)

Amos zag direct dat het de boer allesbehalve aangenaam verraste, hem binnenkort te moeten missen.

"Ze schrijven nu wel dat er een ander komt, maar ik wil je de oogsttijd nog houden. 't Is lang niet mooi je weg te halen, nu we goed aan elkaar gewend zijn."

Dat moest Amos ook bekennen. Ze waren goed voor hem; hij had van zijn kant ook zijn best gedaan. Zijn spaarpotje groeide, hij vreesde weer geheel afhankelijk te moeten worden. Misschien nog vier, vijf jaar lang.

Aan de andere kant realiseerde hij zich ook, dat hij nooit een zelfstandige boer zou kunnen worden. Niet in het land en ook niet in een ander land. Om boer te kunnen zijn, moest je grond en werktuigen hebben en om die te bezitten was veel geld nodig. En geld... had hij niet. Bovendien begon de gedachte zich aan hem op te dringen, dat hij, op een afgelegen boerderij gezeten, het Amerikaanse meisje niet meer zou zien.

Als zijn mening gevraagd werd, maar hij achtte die kans gering, zou hij toch maar meegaan naar een nieuwe bestemming...

In de middag reed er een auto het erf op. De ingenieur chauffeerde en de Amerikaanse zat naast hem. Eigenlijk had hij duidelijk voorvoeld dat zij mee zou komen. Hij was in de loop van de morgen van zijn aanvankelijk voornemen om zijn moord te ontkennen, helemaal losgeraakt. Er was een soort fatalistische berusting voor in de plaats gekomen. Nu hij er zo goed als zeker van was, dat hij het normale leven van een student zou gaan leiden, moest het maar voor de verantwoording van zijn meesters worden gesteld, wat zijn leven verder brengen zou.

Hij had de weg die hij had moeten gaan en nòg ging, zelf niet gekozen. Hij was tevreden geweest met een simpel bestaan en een vrij eenvoudige studie. De ongemakken die zijn afkomst hadden meegebracht, waren lankmoedig door hem aanvaard, zoals zijn familie en eigenlijk de hele Jodenbuurt het aanvaard had. Wat hun was opgedrongen, hadden ze allerminst begeerd. De ontzetting van als familie uit elkaar gesleurd te zijn, op onmenselijke wijze het transport te moeten ondergaan om afgebeuld te worden in barakken en werkplaatsen, tot je aan de dood werd prijsgegeven.

Zelfs zijn vlucht was hem opgedrongen, evenals zijn plaats bij een boer om werk te verrichten, waar hij nooit van gedroomd had. En nu vandaag zou hij weer weggehaald worden. Ze beslisten over hem, zoals ze al jaren over hem beslist hadden. Wat zou hij zich zorgen maken? Een Jood was een paria, die gepest, vermoord en beroofd werd. En als hij aan de dood ontkwam, werd hij ingedeeld als een stuk vee...

De Amerikaanse wipte uit de auto en liep regelrecht op hem af. Hij stond bij de schuurdeur en probeerde naar binnen te glippen.

"Hallo, boy," zei ze opgewekt, "wat zie je er goed uit. Je voelt je hier zeker wel thuis."

Met een ruk lichtte hij het hoofd op en keek haar met een honende blik aan. Zijn grote, donkere ogen richtten zich fel op de hare en hij stootte er hortend uit: "Een Jood uit de diaspora... moet overal "thuis" zijn. Wordt er aan een beest gevraagd of zijn stal hem aanstaat?"

De Amerikaanse deinsde een paar passen achteruit. Haar verschrikte ogen vulden zich met tranen en ze zei met trillende stem: "Waarom... waarom verwijt je dat mij? Ik... ik... wil alles... voor je doen."

Met een gevoel of hij een hond geslagen had, holde hij naar zijn kamertje. Hij wierp zich op zijn bed en er brak een stroom van tranen uit zijn ogen...

* * *

Twee maanden later was hij student in Zürich. Hij had de boer door de oogstdrukte heen geholpen en was opgevolgd door een korte gedrongen Jood uit Duitsland, die ondergedoken had gezeten, verraden en gepakt was en bij het transport weer kans gezien had te ontvluchten. Als Amos de gestalte van de man aankeek, begreep hij niet waar de man de lenigheid voor dat ontvluchten vandaan gehaald had.

De boer had niet veel fiducie in zijn nieuwe knecht.

"Hij is me te week, 't lijkt wel of zijn vel opgevuld zit met blubber. Ik heb ze liever slank en pezig, zoals jij bent."

"Slank wordt hij hier wel van 't werk en zijn spieren zullen ook wel harden," had Amos opgemerkt, maar de boer had het hoofd geschud.

"'t Is niet de kracht of het verstand die 't hem doet. Er komt nog wat anders bij. De bezieling!"

Over die woorden van de boer was hij gaan nadenken. Bezieling; waar was bij hem die bezieling vandaan gekomen? Werd je met zo iets geboren of werd het door een of ander in je gewekt of opgewekt? Wat was dan bij hem in staat geweest het te planten of te ontdekken? Het viel niet te ontkennen dat hij zijn taak bij de boer uitstekend had verricht. Als daar bezieling voor nodig was geweest, moest hij daar toch over beschikt hebben. Sommige beesten ondergingen hun lot; andere verzetten zich er tegen. Zo was het ook met de mensen. Sommigen verdroegen, anderen stelden zich te weer. Daar was een innerlijke drijfveer voor nodig en als je die had, was er bezieling in je. Waarachtig, dat was het! Zo hoorde het blijkbaar in de structuur van de mens thuis. Hij had gewerkt, menigmaal tegen wil en dank, om niet afgesneden te worden van een toekomst! Daarom had hij ook bedorven meel gegeten en zich in het gat laten zakken en achtenveertig ellen lint geweven. En om diezelfde reden zat hij nu weer op de universiteit.

Maar dan moest die dikke Duitser ook bezieling kennen, anders had hij zijn lot wel genomen en was hij niet op de vlucht gegaan... Maar waarom was een toekomst hemzelf nu zo dierbaar? Eerst om zijn vader en moeder weer te zien, later, hier in Zwitserland, was... de Amerikaanse erbij gekomen...

't Zat diep verscholen in hem, maar hij wist dat de drang in hem leefde, haar te tonen waartoe hij in staat was.

Met de ingenieur had hij toch een soort vriendschap kunnen sluiten. 't Bleek een rustige, reële man, die hem kort en goed gezegd had, dat hij een voltooide studie van hem verwachtte. En toen hij wat onwillig had gevraagd, waar dat voor nodig was, had hij geantwoord: "omdat ik bezig ben de mensheid te bewijzen dat Joden over verstand en werkkracht beschikken en dat de tijd is aangebroken om daar rekening mee te houden op de wereld. Niet incidenteel, maar als volk."

Dit kordate antwoord had hem geïmponeerd en er was iets in hem gekomen van lust, bezieling om mee aan te pakken, om te helpen dit doel te bereiken. Hoewel hij ogenschijnlijk eerst nog wat bokkig was geweest en niet helemaal toe had willen geven aan zijn werkdrift, was hij na een paar dagen bijgedraaid en had hij, in overleg met de ingenieur, een keuze van studie gemaakt. 't Zou plant- en dierkunde worden en gericht zijn op de agrarische produktie. 't Bleek bij een test dat hij al een stuk op streek was en zijn studie in Amsterdam dus grondig moest hebben aangepakt. Hij zag er gezond uit en begon, ook naar zijn uiterlijk, aan zelfbewustzijn te winnen. Het schuwe, afstotende verdween hoe langer hoe meer uit zijn blik en zijn gevoelens van achterdocht raakten op de achtergrond.

De Amerikaanse was hem niet meer onder de ogen gekomen. Hij wilde niet naar haar vragen en de ingenieur sprak met geen enkel woord over haar. Ze kon niet zijn vertrokken, de grenzen waren nog hermetisch gesloten en 't werd zelfs benauwend dat de Zwitserse regering de vluchtelingen niet allemaal meer wenste te ontvangen. Er gingen geruchten dat sommigen onbarmhartig naar de vijand waren teruggestuurd.

Bij het horen van deze gruwelijke daad was de bezieling eerst recht in hem gevaren. Over de eerste woede heen, was hij als een razende aan het werk getogen. Ja... de ingenieur had gelijk; ze moesten zich kunnen doen gelden in de wereld en dat zou niet lukken als ze geen respect afdwongen. Als ze geen gesloten front vormden van mensen met kennis en moed! Uit kennis en moed werd ook bezieling geboren...

Hij was bij een Joodse arts ingekwartierd! De Joodse intellectuelen hadden gastvrijheid aan gevluchte Joodse studenten aangeboden en in en om Zürich waren tientallen bezig hun studie te beginnen of voort te zetten.

Dr. Grabe, bij wie Amos onderdak gevonden had, was een bezadigde, ruistige man, die de vervolging van zijn volksgenoten meer als een incident dan als een chronisch euvel beschouwde. De oorlogsverschrikking was geheel langs hem heen gegaan. Oorlogen zouden, naar zijn mening, weldra niet meer voorkomen. De mensen werden hoe langer hoe verlichter en wijzer. Hitler en zijn aanhang waren een misverstand, waar narigheid uit voortgekomen was, maar zo iets kwam hoogst zelden voor in de geschiedenis.

Als Amos hem aan de pogroms herinnerde, die over de hele wereld hadden gewoed en die zich geregeld herhaalden, dan keek hij een beetje ongelovig en zei goedig, dat het in de grote steden nodig was de broeinesten leeg te halen, daar de criminaliteit anders nog meer toe zou nemen. Op Amos' vraag of de criminaliteit dan zo veelvuldig van de Jodenwijken uit bedreven werd, antwoordde hij, dat daar naar zijn weten geen statistieken van bestonden.

Er was bij deze arts, die een uitstekende reputatie genoot, een volkomen gemis aan besef, hoe zijn volksgenoten werden gehoond en vervolgd.

Als Amos zich alles voor de geest haalde wat hij in de kampen ondervonden had, dan moest hij bekennen dat de meesten van zijn medeslachtoffers nog op allerlei oppervlakkige motieven hun verschrikking verdoezelden. Je zelfs dat zij, geteisterd tot de dood toe, nog weinig wraakzucht vertoonden.

Wat was dat voor een verschijnsel? Zou hij daar eens over in dispuut gaan met zijn medestudenten? Och nee, dat zou weinig opleveren. De groepjes waren immers al weer zorgvuldig geselecteerd. Duitsers, Nederlanders, enige Aziatische en Franse Joden, allemaal heel kleine groepjes. Bovendien werd hij scheel aangekoken omdat hij nog maar één generatie uit Polen was. Hoe zou hij bij die clubjes in kunnen dringen met een onderwerp van gesprek? Hij had al lang gevoeld en begrepen dat Polen niet in aanzien waren. Maar waarom strekte zich hun aversie tegen de Polen tot de Joden uit? Dat waren toch geen Polen? Polen was hun gastland; ze waren vreemdelingen, zwervers op de aardbodem, zoals nog nooit een volk vóór hen was geweest. Gek, dat besef was vroeger nooit zo tot hem doorgedrongen, maar dat verklaarde eigenlijk het gedrag van hun gastheren. Ze waren, en wellicht terecht, bevreesd dat hun gasten het beste deel van hun woning zouden betrekken. Dat ze op een gegeven moment in intellectueel en materieel vermogen de boventoon zouden voeren. En dat was het motief, waarschijnlijk bij velen onbewust, om hen gewelddadig te verdrijven.

Ja, waarachtig, dat was het! En met de gewone menselijke overdrijving werden alle kwade zaken op de gasten afgeschoven. Dat eeuwige gastverblijf, dat zich nestelen in het milieu van een ander, zonder tot de familie te behoren, was een onnatuurlijke toestand. En wat tegen de natuur indruiste, wreekte zich vroeg of laat, de zorgvuldigste cultuur ten spijt.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

The Lord has entrusted to our care a precious gift

KIRSTEN ANN

Born March 10, 1967,

to Bill and Grace Van Staalduinen,

% Canadian Consulate,
Post Office Box 1825,
Manila, The Philippines.

How grateful we are to the Lord for the safe arrival of one of His little ones, our daughter

CHRISTINA ELIZABETH

A sister for:
Albert,
Amy,
Robby,
Eddy,
Cindy.

Rev. and Mrs. Arnold Rumph.

April 6, 1967.

The Spanish Language Institute,
Apartado 2240,
San José,
Costa Rica,
Central America.

With thanks to God we are happy to announce the birth of our daughter

CAROLIN MARGUERITE

A sister for
Wilma, Gordon,
Henry.

Mr. and Mrs. C. Vanderleek.

49 Jacobson Ave.,
St. Catharines, Ont.

April 15, 1967.

Op 9 mei 1967 hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

AUKE MIEDEMA
en
ANTJE MIEDEMA—DE VRIES

de dag te gedenken dat zij 50 jaar geleden in het huwelijk zijn getreden.

Wij hopen dat God hen nog lang voor elkaar en voor allen mag sparen.

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen:
Fort William, Ont.:
Jack & Bettie Miedema.
Jetske & Keimpe Terpstra.
Durk & Pietsie Miedema.
Sneek, Nederland:
Johannes & Rinnie Miedema.
Caledonia, Ont.:
Rita & John Riebot.
Fort William, Ont.:
Rennie & Joe VandenBroeke.
En kleinkinderen.

Gelegenheid te feliciteren 's avonds 8 uur in de basement van de Christian Reformed Church.

R.R. 2, Fort William, Ont.

On April 27, 1967 our parents

AALDERT LUYT
and
JOHANNA LUYT—OUWERKERK

hope to celebrate their 40th anniversary.

That God may bless them and keep them in His care for many years to come is the wish of their children and grandchildren.

Chatham, Ont.:
Don and Lena Holwerda.
Peter and Loeky Luyt.
Bert and Cora Osterbrook.
Fort William, Ont.:
George and Connie Luyt.
Chatham, Ont.:
Joe and Hilda Wiersma.
Toronto, Ont.:
John and Veronica Luyt.
Chatham, Ont.:
Leo Luyt and Dena DeJong.
and 19 grandchildren.

124 William Street N.,
Chatham, Ont.

Op 27 april 1967 hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

JAN WIERSEMA
en
FROUKJE VAN ZWOL

hun 40-jarige echtvereniging te gedenken.

Dat God hun nog vele jaren voor elkaar en voor ons mag sparen, is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen:

Kirkfield Park, Manitoba:
Nico en Griet Wiersema.
Feitze en Klazien Wiersema.
R.R. I, Sleeman, Ontario:
Thea & Thijs Sinninghe.
Louie & Elsa Wiersema.
Kirkfield Park, Manitoba:
Annie en Henk Bakker.
Thompson, Manitoba:
Bertha en Dan Dieleman.
Kenora, Ontario:
Bernard en Jean Wiersema.
Rainy River, Ontario:
Anna en Bert Van Leeuwen.
Atikokan, Ontario:
Harm en Mary Wiersema.
Rainy River, Ontario:
Jan en Hettie Wiersema.
Rainy River, Ontario:
Arjen en Elenor Wiersema.
Atikokan, Ontario:
Cor en Janice Wiersema.
Rainy River, Ontario:
Eltjo en Dorothy Wiersema.
Atikokan, Ontario:
Henricks en Jean Wiersema.
Calgary, Alberta:
Lottie en Archie Schanowski.
Rainy River, Ontario:
Anneke Wiersema.
En 52 kleinkinderen.

Rainy River, Ontario.

D.V. Vrijdag 5 mei 1967 hopen wij met onze geliefde ouders

F. M. KNIP
en
R. KNIP—BEKKERING

de dag te herdenken dat zij voor 40 jaar in het huwelijk werden verbonden.

Dat de Here hen nog lang moge sparen, is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Psalter Hymnal no. 408.

Wiegert en Jeltje.
Tally en Henk.
Harm en Klazien.
En kleinkinderen.

Receptie vrijdag 5 mei 1967, 's avonds om 8 uur, in de basement van de Chr. Ref. Church, Exeter, Ont.

1932 — 1967

Op 22 april 1967 hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

GERARD VANDERWAL
en
YBELTJE VANDERWAL—VAN WARNERS

hun 35-jarige echtvereniging te gedenken.

Dat God hun nog vele jaren voor elkaar en voor ons mag sparen, is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

1937 — 1967

On April 23rd we hope to celebrate with our parents

JAN OSKAM
and
MARIA OSKAM (nee VAN DYK)

their 30th wedding anniversary.

Their grateful children and grandchildren:
John and Ann Oskam
(nee Te Lindert),
Yolanda & Marieta.
Ena.
Rita and Koos Verburg.
Matthea.
Mary Jane.

R.R. # 2, Goderich, Ontario.

Op 28 april 1967, D.V., hopen wij met onze ouders en grootouders

PETER LEISTRA
en
TEMINA LEISTRA—LOUWES

de dag te herdenken, dat zij 35 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Dat God hen nog lang mag sparen, is onze wens.

Hun dankbare kinderen:
Bill en Ruby Leistra,
Thamesville, Ont.
Walter en Alida Leistra,
Leamington, Ont.
Jack en Anne Leistra,
Thamesville, Ont.
Mike en Treena Sijberdsma,
Brampton, Ont.
En 10 kleinkinderen.

Thamesville, Ont.

The Lord willing, we hope to celebrate with our dear parents

GERBEN TABAK
and
EBELINA BULTEMA

their 25th wedding anniversary on Sunday, April 30, 1967.

We hope that the Lord will grant many more years for each other and their children and grandchildren:

Port Alberni, B.C.:
Allan and Audrey Hoekstra,
Elaine and Judith.
Chilliwack, B.C.:
Louis and Theresa Kornelius.
Port Alberni, B.C.:
Rita.

De mannenvereniging "Onderzoekt de Schriften" te Oshawa betuigt haar medeleven met de familie Stonehouse nu hun man en vader en ons geacht medelid

DOUWE JACOB STEENHUIS

werd opgenomen van de strijdende naar de triumferende kerk.

2 Tim. 4:7: "Ik heb den goeden strijd gestreden; mijn loop ten einde gebracht; ik heb het geloof behouden; voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid."

Blijve God met Zijn genade dit gezin nabij.

H. Westerman,
President.
K. Bolt,
Secretaris.

The Ladies' Society "Trust and Obey" of the Rehoboth Chr. Ref. Church of Sarnia, wishes to express its sincere Christian sympathy to Mrs. E. Asselman and children, at the sudden death of their husband and father

RICHARD ASSELMAN.

We pray that our Heavenly Father will comfort and sustain the bereaved family.

Rom. 8:38, 39.

The Board.

April 12, 1967.

Sarnia, Ont.

In His mercy God took unto Himself a dear friend and a faithful member of our Society

CASEY BOOT,

19 years of age.

Hymn 477:4
"And here Thy name, o God of love
Their children's children shall adore
Till these eternal hills remove
And spring adorns the earth no more."

Dunnville Young People's Society
"IN GOD WE TRUST".

April 13th, 1967.

DUE TO EXPANDING ACTIVITY, THE C.J.L. FOUNDATION MUST APPOINT A FULL-TIME

Representative

Those interested in this challenging position should apply on or before April 30, 1967, to the

STAFF COMMITTEE,
c/o C.J.L. FOUNDATION,
P.O. Box 151, Rexdale, Ontario.

---

230 Acres Dairy Farm

Met melkcontract. Huis geschikt voor twee gezinnen. Meer dan 100 stuks vee (Holstein). Alle nodige machines. Grote barns, best land. 7 mijl vanaf Jarvis. Vraagprijs: $90,000.00; $30,000.00 down.

Jack Bylsma
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

SPRING is here!!!

We have a good number of very profitable fruit farms. Here is an example:

21 acres, of the best soil, planted to cherries, peaches, pears, plums and grapes, plus Government licensed broiler chicken operation. Yearly income over $20,000. Good 7 room house 3 miles from town. Asking $54,000.00.

24 acres, grapes, pears, prunes, cherries. Over 1,000 foot frontage on road. Modern 4 bedroom house. 2 miles from town. All implements. Good pig barn. Asking price $46,000.00.

25 acres, mostly grapes, pears, excellent bungalow 6 years old, and A-1 equipment. 70-80 ton grape crop. Good building, nice location. Asking $40,000.00.

8 acres, planted to pears, peaches, cherries, with modern 3 bedroom house. Paradiselike location. Asking $26,000.00.

6 acres, grapes, pears, plums. 800 feet off highway. Price of $16,000.00 includes all machinery. We have a great variety of fruit farms, also dairy, mixed and beef farms. Call: —

GERRIT OTTEN
416 - 563-7904, BEAMSVILLE
Agent for:
HAROLD JARVIS
REAL ESTATE LIMITED
(REALTOR)
4 Nelles Road South, Grimsby, Ont.
945-2208.

FOR SALE:

105 ACRES FARM

located in Springfield, Ont. 12-room brick house, fully modern. 99 acres workable land, very good draining. Barn 40 x 60, one 50 x 50, pig pen 20 x 40, milk house 20x 20. Very good water supply, grinding unit. Fully equipped to raise pigs. 7 acres of wheat. One of the best farms in the district. $25,000.00 down, balance to be arranged. You must see this farm!

For appointment call

HENRI BOUCKAERT
REALTOR, AYLMER, ONT.
Phone 773-2981
or
JOHN WYBENGA
SALESMAN, BEACHVILLE, ONT.
Phone 423-6406

FARMS TE KOOP

150 acre tuingrond, 6 mijl van Tillsonburg, 130 acre bewerkbaar, land is geheel gesploegd. Barn is ingericht voor varkens. De 4-slaapkamer bungalow is 1 jaar oud. Met de farm gaat een complete serie machines. De vraagprijs voor dit alles is $50,000 met $10,000 down. Open for offer.

100 acre, 7 mijl van Woodstock. Grote barn, 26 stanchions, melkhuis, grote bulktank, 2 silo's. Het 4-slaapkamer huis is van alle gemakken voorzien. Het land is zo goed als geheel bewerkbaar. Direct te aanvaarden. Prijs $33,000 met $5,000 down. Iets voor de man die voor een lening in aanmerking komt.

150 acre, 130 bewerkbaar. Grote barn. Prima land, 4-slaapkamer stenen huis heeft alle moderne gemakken. Met de farm gaan 58 stuks vee (Holstein) en een complete serie moderne machines. Vraagprijs $55,000, but open for offer.

Wij hebben meer farms en zaken aan te bieden. Mocht U iets zoeken, schrijf of bel:

Mr. of Mrs. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
423-6406

Vertegenwoordigt
Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop
1058 Main Street West
HAMILTON, ONT.
Telephone JA 8-1932

YOUR ADDRESS
for all your
DUTCH, FRISIAN and ENGLISH BOOKS,
Organ Music, Records and Church Supplies.
Daily Vacation Bible School materials are now also available.

Peace River Country

Good selection of farm lands available varying from 160 to 1280 acres or more. Suitable for grain, grasses, cattle or hog production. Prices from $75.00 per acre up. 17" annual rainfall. Long summer days. Other businesses available. For details write

Richmond Realty Ltd.
GRANDE PRAIRIE, ALBERTA.

FARMS FOR SALE

A 150 acre cash crop farm. Level land, all drained. 2-storey home. With 200 acres land, ¾ miles from the home place. All in 1 or 2 lots.

A 200 acre dairy farm. $31,000 with only $10,000 down.

A 247 acre farm. Lovely home. L-shaped bank barn. Drive-shed and pig barn. Silo. For $40,000 and $7,000 down.

A 285 acre farm. Level land, All tiled. Big barn, 54 cow stalls, milk house. $41,000.

A 227 acre farm. Bank barn 56 x 48. New pool barn 65 x 84. Silo. 6-room house, furnace, bathroom. $28,000.

A 100 acre farm. Level land. $16,000. 2 storey brick house. Drive shed, double garage.

A 700 acre cash crop farm. 3 barns, 3 houses.

Several 100-200 acre dairy farms.

Just a new listing today:

A 200 acre farm. Stable cleaner, milk house. Extra. Frame 7-room house.

A 150 acre farm. 2 Silos, brick 8-room house. Barn all new roof. With very low down.

For information contact:

F. C. v. EYL
Box 193. Tel. 528-3618
LUCKNOW, ONT.
AGENT FOR
John Bosveld
LONDON, ONT.

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)

10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

No advance payment.

Uw zenuwen verzwakt?

Lusteloos, humeurig, moe, kouwelijk, angstig, onredelijk, vervelend, huilbuien, nare dromen, deugt er niets, ziet ge nergens licht, levensmoe? Deze zenuwzwakte is gevaarlijk! Onze 35-jarige ervaring geeft ons de vrijheid, U volledige verlossing te garanderen als U een goede kuur neemt met onze onschad. kruiden Nr. 3. Desgewenst toezending in blanco verpakking! 35-jarige ervaring.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

BUY FROM THE PEOPLE WHO ADVERTISE IN THIS PAPER

KENNISMAKING

Gescheiden man, 44 jaar oud, Chr. Ref., met een kind, zou graag langs deze weg in kennis komen met een vrouw, leeftijd 35—45 jaar. Brieven onder nummer 1955, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

EXPO TRAVELLERS

Three bedrooms to let for overnight usage. Only 70 miles to Montreal and a close exit to 401. Room to erect tents and to park trailers. Reasonable price. Write to # 1954, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Te huur:

1—5 ACRES GOED LAND

Zeer geschikt voor gladiolen, komkommers enz. R. Paul, R.R. # 1, Ofield Road North, Waterdown, Ont. Phone: 689-5980.

CARPENTERS WANTED

Top wages. Ben Bruinsma & Sons Ltd., 547 Queen St., Chatham. Tel. 352-8585.

Alleenstaande vrouw (in de vijftig) zoekt plaatsing als

HUISHOUDSTER

bij alleenstaande man of een klein gezin. Brieven onder no. 1953, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

FURNISHED APARTMENT
Grand Rapids

Downstairs: bedroom; study; kitchen; dining & living rooms, porches. Excellent condition. Near Calvin. Summer only. $80 per month. Harry Vriend, 947 Kalamazoo Ave., S.E. Grand Rapids 7, Mich., U.S.A.

Wanted:

MARRIED MAN

for large beef cattle farm in Forest. Modern home and high wages. Must have experience and be able to work alone. L. Markusse, R.R. 1, Wyoming, Ont.

For sale: Well established

GROCERY STORE

with meat department (S. Ontario). For more information please write to Box no. 1951, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

"BLINK BONNIE" COTTAGES

on Highway 35, 30 miles north of Lindsay, Ont. One, two and three bedrooms with plumbing. Safe beach, free boats. H. Vegter, 125 Parnell, St. Catharines. Telephone 935-7876.

H.K. COTTAGES

on Sturgeon Lake. Modern conveniences. Boat rental. Sandy beach. Reasonable rates. 20 min. drive to C.R.C. Lindsay. Phone 623-2262 or write Yde Andringa, R.R. 2, Bowmanville, Ont.

---

300 ACRE FARM

Buildings - (2) - 6 room Bungalows almost new, 2 barns, milk parlor and house - 3 silos, 2 grain tanks - best growing land - close to expanding city. Stock and implements can also be purchased. Milk contract $53,000 per year; 100 registered Holsteins and 65 young cattle. Price and down payment can be negotiated. Illness forces sale. Call or write

Ted Posthumus
DANI REAL ESTATE,
434 N. Christina, Sarnia, Ont.
337-3234

FOR SALE

WELDING - WROUGHT IRON - GENERAL REPAIRS. BUSINESS AND RESIDENCE, MT. BRYDGES, ONT.

This well established business, in operation since 1946, has many steady clients among farmers, builders and businesses. Equipped with machinery, tools, stock, buildings and modernized cottage for living quarters. Situated in lovely park-like setting on ¾ acre level lawn and trees. Ill health forces sale.

FOR COMPLETE INFORMATION CONTACT
STAN VANDERGOOT
455-7177
or OFFICE 433-6271.

TED SAKER
REAL ESTATE
367 Queens Ave.
London, Ont.

GEVRAAGD:

Ervaren
MEUBELMAKERS
HOUTSNIJDERS (Hand)
MACHINE BEDIENERS

Wij zijn een van de vooraanstaande meubelfabrieken in de Verenigde Staten; vervaardigen het beste in eetkamer, slaapkamer en woonkamer meubilair.

Wij bieden vast werk gedurende het gehele jaar en uitstekende sociale voorzieningen, met inbegrip van pensioenplan.

Onze fabriek is gevestigd in Holland, Michigan, een stad met strenge religieuze traditie, waar verschillende Christian Reformed en Reformed Churches, alsmede verscheidene christelijk scholen, gevestigd zijn.

Wij zouden het prettig vinden van U te horen en beantwoorden gaarne elke vraag die U mocht hebben aangaande de geboden posities. Schrijf aan:

BAKER FURNITURE, INC.
573 Columbia Avenue,
HOLLAND, MICHIGAN,
U.S.A. 49423
Attn.: L. La Grand.

Hollandse Tuingereedschappen

UIT VOORAAD LEVERBAAR

VARY EQUIPMENT CO.

GRIMSBY ONT. PHONE 945-4745

A FICTION STORY

"SALLY"

by INEKE PARLEVLIET

The sudden ring of the telephone disturbed the peaceful quietness of the early evening. Reluctantly I put my book down. As long as it isn't Charlotte, I hoped. But some sixth sense told me that it was her. Or perhaps it was the loud and demanding ringing which resembled so much Charlotte's penetrating and shrill voice. If it indeed were Charlotte I could say goodbye to my book for at least half an hour. Not that she would have so many trivial things to discuss which women together often do, like the weather, children's colds or some new dress, but she was always on the go to organize some kind of project in which she tried to involve as many of her acquaintances as possible. Last week during Alice's shower she had mentioned something about some people who were going to move into the empty house between hers and ours and according to Charlotte this new family lived an immoral life and shouldn't be tolerated in our community. She was going to investigate further and would call me about it as soon as possible.

And I bet'ya that of all nights she's picked this one, I thought. John has just taken Rob and Marion to that hockey game and I would've had the whole long night for myself!

I picked up the receiver. It was Charlotte.

"Rae? Good you're home. Do you have a few minutes? It's important. I said I would get some more information on that Fraser family. Well, I did. From a reliable source. I can't mention names of course, but it's some official person. We've got to stop them, Rae and the sooner the better."

"Stop them from what?" They were the first words I managed to get in.

"From moving in, of course. Those people as neighbours, it's unthinkable! There are five kids and those people aren't even married! It's a disgrace. Something has to be done. I talked to Ann and Marilyn already and a few others in our subdivision and they all were more than willing to participate. So I hope you will, too."

"Participate in what? You better explain first . . ."

"I was just going to do that. I've got it all organized and worked at it the whole day. You should see my pile of ironing to do yet! But this comes first. They'll move in by May first. That's not even three weeks from now! We don't have a single day to waste. I've made lists with all the names of the people in our neighbourhood. They all have to be visited. You get the list with the people in our street. That's only 63. You're lucky. Ann will have 135. But I'm sure she won't mind. Anyhow, all you have to do is, to tell the householder that our precious and good-living community will become a disgrace to all of us when the Frasers move in. Just point out the dangers for our teenagers when they see this example of sinful living right before their eyes and the conflicts our younger children will have when they have to ride with those kids in the same school bus! In two minutes the people will have signed. If they all do we'll have 769 signatures and then we can go to the landlord, Mr. Phibbs. We'll face him with the bare facts that none of us wants that family around and that he better break the contract he has with the Frasers or else he might get into trouble himself."

"How could he get into trouble? Ninety percent of the families here own their own homes, so what can he fear from us?"

"Well, at first sight not too much perhaps, but he will lose a lot of goodwill. Don't forget that we have several quite important and well-to-do people living in these subdivisions here and I'm sure Phibbs much rather has them pro him than against. Of course, I agree, we would have an easier job if we could go with our petition to the city council. But we can't. If the Frasers had been coloured, we might've had a chance, but unfortunately they aren't. They're just as white as you and me. The council can't do a thing. The mayor himself told me that confidentially. So we have to make shift with what we have."

"And suppose Mr. Phibbs rather has $150.— in his pocket each month — for the rent of that place will certainly not be less — than a decent neighbourhood? Why should he care? He doesn't live around here . . ."

"We could try to find other renters for him. We could even offer him more money than this deal he made."

"You want to bribe him?"

"Don't do so silly, Rae. Of course not. I just meant we could perhaps find people who are so desperate for a good house that they would gladly pay more than the Frasers would.

"How are you going to find them? An ad in the local paper?"

"You're impossible! You react as if this whole matter isn't of your concern. And you with your teenage children will have them as your next door neighboors. If one should worry it should be you!" Charlotte sounded offended and irritated.

"Don't think I like the idea of having this family as neighbours. I definitely do not,"I said smoothingly. "It's only that I haven't the slightest hope that we can persuade the landlord to get rid of that family, not even if we had 5000 signatures."

"If he won't and they move in anyhow, all we have to do is to draw together one line and to boycott the Frasers."

"Boycott?"

"Yes. Ignore them. Completely. We're not talking to them, not inviting them to our clubs, showers, teas, parties, etcetera. We'll forbid our children to play with theirs and won't tolerate one of them in our homes. We even could draw up a letter in which we explain to them why they are not wanted here. We have to keep our social status high and neither should we be ashamed of our religious conviction which condemns their ex-marital relationship vehemently. I'll stop in tomorrow to give you your list if it's all rght with you."

For the first time Charlotte was now waiting for me to speak. I looked on my watch. Almost half an hour had elapsed already . . . This phone conversation was going to take most of my night for sure . . .

"Charlotte, I'm sorry, but I'm not going around with that list. It's not that I'm not in favour of trying to get rid of that family, but I really think it's a waste of time to collect all those signatures. Besides, I'm just not the type to do this kind of canvassing or any other kind for that matter. I'm willing to be a hostess at a tea party or the head of a bazaar booth or for sewing sheets for the mission, but please, don't ask me for this kind of public work. You're different, Charlotte. You're always organizing things and you get a lot done, too. You're clever, smart, active, not self-conscious or shy like I am. It's not my job. That's all there's to it. I would make a mess of it anyhow. I can't talk like you and I'm afraid that it would take me at least half a year to visit all the people of my list."

"Rae! What a lousy attitude! Sorry for that word! But we're all in the same boat and everyone of us has to do her share. You just can't sit down with your hands in your lap and let the rest do the dirty, or at least the unpleasant, work! You owe it to your children that you stand on guard for their spiritual and moral welfare. What if they get influenced by those loose morals of next door and come home pregnant one day?"

"I don't think that Rob will become pregnant so easily . . ."

"No, he won't, of course, don't do so silly, but Marion could . . ." Charlotte didn't have any sense of humor, and took everything serious. "You know what's the trouble with you, Rae? You're always happy to remain neutral, and hate to be involved in anything which could cause you some trouble or difficulties. You're neither hot nor cold. That's what is written in the Bible somewhere. I guess Paul writes it in one of his epistles."

Charlotte was a faithful churchgoer, be it of a different denomination than mine and she was most active in every kind of church work under the sun, but she hadn't a clue as where to find Scripture passages or texts. She just couldn't be bothered by such details, she always said.

"It's not from Paul, Charlotte, but written in Revelations in the letter to Laodicea," I said helpful, refusing to be offended by her reprimand.

"Well, I wasn't far wrong. It was in a letter anyhow and you better take it to heart."

"Listen, Charlotte, we can go on for another hour if we like. I think it over. How's that? I'll let you know this week."

"No. That's too late. I want your answer now. Else you're just stalling this whole business. Are you with us or not?"

I sighed with exasperation. I should never have picked up that miserable phone. And why in the world did the Moyers have to move away? They were such pleasant neighbours. Never any trouble in ten long years and now, even before that new family was going to move in, the misery was hard to fathom.

"Are you really sure that the Frasers aren't married?" I said, trying to change my tack. "Perhaps they got married and never told it to anybody."

"Rae, you still don't understand! These people are not married and they never will either because they both are legally married to someone else! That's just the whole problem. But not for them. They couldn't care less. The woman especially doesn't make any bones about it that she is living in sin. They told me that she despises everything which has to do with christianity and ethics. She isn't dull either, but sharp as a needle and well educated, too. Don't think they're poor or uncivilized. He has some flourishing business in leather goods and is as proud as a peacock. But they have no regards whatsoever for certain civic laws and not at all for church people and church matters. They live their lives the way they like it. Conventions, laws, rules and tradition don't play a role. They set their own rules and make their own laws. It is really tragic that nobody can do anything about it. Just think about those children who are raised in such an environment! There are three sets of them. One has legally his name, Fraser. That's the one he got by his legal wife. His wife is said to have custody over their other three. Then there are two girls from her marriage to a certain Waverley or Mayverley or something and who of course go by that name and then there's a two-year-old child of both of them. It is called Fraser, but officially, I guess, it has her name as a illegitimate child. McKay."

"McKay?"

"Yes, that's her name. Sally McKay. Probably her full name is Sandra or Sarah or something."

I closed my eyes. Sally McKay . . . It couldn't be. It just couldn't be . . .

"Do you know where she comes from?" I asked with difficulty.

"That woman? From Badshire County. The person who gave me all this information has been probation officer in that county. That's why he knew her so well. She herself came from a very destitute family. I think he said that her father was an alcoholic. No wonder really that she's behaving the way she does. Even if people like that get an education and make some money, you right away spot their background . . ."

My head was in a daze. It could not be! I refused to believe it. But everything fitted as precisely as the pieces of a jigsaw puzzle. Sally McKay . . . I managed to pull myself together. I had to end this phone call.

"Charlotte, sorry. I've got to go. I'll call you later. But don't bring me that list. See you."

Before Charlotte had a chance to say one other word, I had hung hung up. As a sleepwalker I went back to the livingroom. The room was still the same. The book which I had been reading still lay open on the couch. The radio was still producing some soft background music, and the light of a wall lamp still shining quietly on a large oil painting, representing a farmhouse amidst blossoming apple trees: serene, peaceful, harmonous. As if everything was still the same as an hour ago . . . As if my own undisturbed world of many pleasant years suddenly hadn't collapsed and my whole peaceful existence had not been scattered to pieces. The guilt and fear of my childhood stood suddenly as a threatening animal before me and tried to choke me. At last God had slapped back at me . . .

The memories of that time came rushing back at me with startling accuracy and I was no longer Mrs. Rae Crawford, mother of two teenage children, but Reggy Hooke, a short, rather plump child of eleven years old with two thick braids of hair dangling on her back which each ended in a bright yellow bow of ribbon resembling a pair of butterftlies . . .

☆ ☆

It was early January and one of the first few days after the Christmas holidays. The snow lay four feet deep and it was bitterly cold, but the big black coal stove in the back of the classroom had a glowing red belly and the room was comfortably warm.

Only the most necessary maps and pictures decorated the walls. The rest was carefully locked up in the deep closet in front of the room. The six long, but small windows were partly stained glass to keep our attention from wandering, while Miss Prentic, our teacher, every so often cried to some unattentive pupils: "I want your eyes!" She never stodd, but was always seated behind her tall desk which had legs at least a yard long and in this way she towered over us as a general over his parading soldiers and hardly anything escaped her ears and eyes.

Miss Prentic was very old, at least in our eyes. We figured that she was close to sixty. Her hair was thin and grey and she wore it with a tiny bun in her neck, dotted with hairpins which never failed to fall out when the day shortened. Her dark, alert eyes looked like currants and never smiled, not even when her face did, which wasn't very often anyhow.

I did not like her, and neither did she like me. My interest in her lessons was too poor, my report cards too red-marked and my behaviour too indifferent. I was no asset to her class and that was something which Miss Prentic could not easily overlook. Children like Bess Howard and Tommy Clark, top students, had taken up all the warmth which the teacher's heart contained.

That morning in January started like any other one. We were all bending our heads over the worn-out, stuffy smelling and ink-blotted school Bibles to read each a text from on of the Gospels, when the wooden sliding door of the room suddenly opened and Mr. Pilard, the principal, came in, pushing a girl ahead of him. Immediately we rose as this was the custom. He nodded shortly to Miss Prentic, who in the meantime had ascended from her chair and indicated to us with a slight motion of her hand that we could sit down again.

"Miss Prentic," his dark, kind voice said, "I've got you a new pupil and I'm sure you will be happy with her. She just turned ten yesterday, she told me and the report cards she took along from her previous school are very promising. Her name is Sally McKay. I hope you will find a place for her."

The principal put his hands for a short moment on the girl's shoulders as if he wanted to encourage her and after a few words from Miss Prentic, he left, leaving the girl standing in front of the class. She did not move, neither did we, nor Miss Prentic. We all just stared at her, not believing our eyes. What that skinny, ragged girl going to be our class mate? We had never seen the likes of her before. In spite of the cold weather she was wearing a faded cotton dress which she wore several inches above the knees. A bright red sweater, darned and frayed screamed against the girl's pale complexion. Her face resembled that of a mouse, peaky and small and her hair, dull and dark was combed into a untidy pigtail with an elastic band at the end. A smell of unwashed clothes, sour body odour and garlic hang around her and started to penetrate the room. Except for her face, she was dirty all over. Miss Prentic was the first one who took her eyes off the girl and let them roam through the classroom. Finally they rested on the empty seat beside Janet and her voice had lost some of its usual assurance when she said:

"Eh . . . Sally . . . I guess you better sit there . . . for the time being," she added quickly, when she saw that Janet made herself ready to get out. But it was to no avail.

"I'm not gong to sit beside that dirty girl. My mother won't let me," Janet said stubbornly.

Miss Prentic coloured purple. No one had ever before dared to use such a saucy tone in her classes. She breathed heavily and her voice was filled with authority and hot anger when she said: "I order you to remain seated, Janet. And not until I hear differently from your parents, this new classmate will sit in your bench."

For a moment the silence was threatening and we craned our necks afraid as we were to miss something of this frightening, but nevertheless exciting spectacle. But nothing happened. Janet cast down her eyes and shifted as far to the edge as was possible. Miss Prentic sighed with relief and looked victoriously.

"You can sit down now," she told the girl.

We had all forgotten about her. She was still standing on the same spot the principal had left her. All colour was drained from her face and I was afraid that she would faint. She looked at Miss Prentic with hard, cold eyes.

"I'm not sitting there." Her voice matched her facial expression.

Miss Prentic was flabbergasted and so were we. This was the last thing we had expected. Miss Prentic was ready to explode, but managed to control herself.'

"Very well then. You can sit by yourself. I presume that your father pays taxes, so you are entitled to public education and I can't very expel you from my lessons this first day."

At that moment I didn't realize the deep insult of these words, but the girl must have. She clenched her fists and bit her lips as if she wanted to attack Miss Prentic in a furious frenzy. And perhaps she would have, if at that moment the principal hadn't walked in, who must have sensed the tense atmosphere of the room from his own class next door.

With a few words Miss Prentic informed him about what was going on, omitting carefully her offeding remark to the girl.

Again the principal laid his hands on Sally's shoulders as if he wanted to console her.

"Is there anybody who wants to sit next to Sally?" he asked casually. Nobody moved or said something. Then, suddenly — and I still don't know why — I raised my hand.

"You, Reggy? Fine. Ann, you move to Janet's desk. You can sit down now, Sally." And so she did. She looked at me as if I had saved her from drowning and I will never forget that sudden warm and grateful expression in her large blue eyes . . .

☆ ☆

Often since that day I asked myself why I had sacrificed myself for that filthy, unknown girl. I never was able to answer that question. I had done it in an impulse. I was sure of that. If I had taken the time and the trouble to think about the consequences of my hasty decision, I would never had made that offer, for only misery could be the result of it. Before long this was proven. But perhaps I felt sorry for Sally. She was so pathetic . . . so lonely it seemed. Or maybe I admired her for her courage to speak up and for her pride and self-esteem, all things which I completely lacked. It was also possible that my motives were mainly egotistical: The satisfaction of getting at Miss Prentic by taking sides for Sally. How often had Miss Prentic not let me down in front of the class when I again had scored a low mark for some lesson? Maybe Janet had a lot to do with it, too. She was the loviest looking girl in the class. Compared with her I was an ugly fat toad, regardless how much effort my mother took to improve my appearance by dressing me in frilled and hand-embroidered dresses, which everyone, except Janet, admired. Yet it might have been mainly because of the principal. Mr. Pilard had never put me to shame as Miss Prentic when my marks were poor. Once he even praised me in the presence of the school inspector about my sewing work and he showed him the hand-sewed and hand-embroidered pillow-case which I had made during the home-economic lessons. Since that time I loved him almost as much as my own parents and would do everything to please him.

However, shortly after Mr. Pilard had left the room I already resented Sally's presence. Not only was the smell unbearable, but I also hated to be so closely confronted with the poverty and misery of someone else. It made me feel uncomfortable and it was difficult for me to be kind to her. She was so different, too. Her language ws interlarded with words I had never heard of, her behaviour was confusing, pride was mingled with slavishness — for she did everything for me I asked her — and her physical appearance was a great contrast with her clear and clever mind. For already after a week it became evident that she was by far the best student in the class, a fact which softened Miss Prientic's feelings towards Sally somewhat, but which could not be stomached by Bess Howard, now she had fallen so unexpectedly from her "top-student" throne. Of all the girls she was the one who ignored Sally the most and before long I realized that she stirred up the others not to take any notice of her at all. It was not difficult for them to follow Bess' example since Sally didn't seem anxious to get better acquainted with them anyhow. The only one she talked to was me, which at times I found quite embarrassing for I had no desire whatsoever to be singled out in the class. I felt like a drowning person who couldn't make up his mind whether he would try to swim to the shore or back to the ship. Slowly but surely I noticed that the hostility of the class was not only directed to Sally, but to me as well. I was no longer requested to participate in their games. When I did take part they tolerated me, but treated my as if I did not count. Sally was never allowed to play along, and more and more we were left to our own fate. They did not consult me as how to fool Miss Prentic on All Fool's Day and no longer did anyone ask me to trade sandwiches for lunch since I had given once one to Sally who had come to school with nothing at all. I was seperated and I hated it.

Sally didn't seem to notice it and if she did, she didn't care. Deep in my heart I had to admit that she was a nice girl, yet I silently bore her a grudge for making me an out-law to the rest. At the same time I couldn't help feeling touched by her devotion to me and her unhappy family life. It was quite frustrating and often I wanted to run away when she came over to me at lunch — or recess time for a chat. Yet I never could and in spite of myself I listened when she talked about her heavily drinking father and her docile mother who wasn't able to raise a family of eight children without sufficient money and the moral support of a husband. At those times I really felt sorry for her and I also admired her for her unselfishness, as her only goal was to study as hard as posible in order to be able to make a lot of money later on so she could make things easier for her mother and brothers and sisters.

Sally was not demanding, but all the more she tried to give. She brought me the first wild spring flowers and huge bunches of pussy-willows which my mother gratefully put into vases all over the house. She cleaned my desk, helped me with my lessons, explained what Miss Prentic had failed to make clear to me and made beautiful drawings for my bedroom at which she was quite an artist. My Easter report card, issued two weeks before the Easter holidays, showed the result of her help. My parents were proud of me and praised me for my unusual efforts and unexepected brain power. I did not see any reason to inform them to whom I owed my sudden progress. I had mentioned Sally only occasionally to them, afraid as I was that they might suggest I should bring her home one day. And that was the last thing I wanted!

All Sally wanted from me was a place in my bench, a few words and a bit of interest for her carefully planned future. At least that's what I thought. Then, one day, I realized that the relationship with Sally wasn't that superficial at all.

School was over and we were standing in the school yard, ready to leave for home.

"I want to thank you for your help, Sally," I said. "My parents were very pleased with my report card yesterday. I was afraid to fail this term, but I think I'm going to make it . . . I don't think Dad ever signed my report card before with so much pleasure as he did last night. I guess your parents must always be pleased with your marks. You had 98 average, isn't it?

Sally nodded. "Yes, but my father and mother never look at my marks. My father does not believe in education anyway and my mother

(Continued on page 12)

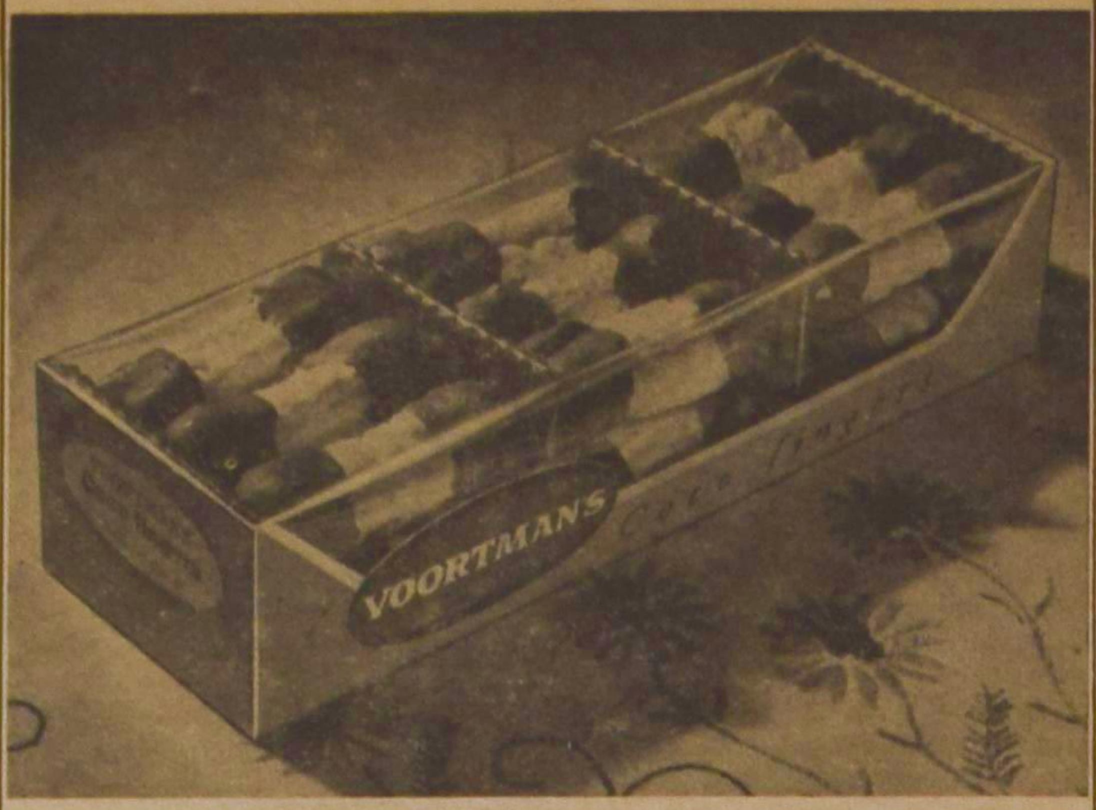

Enjoy VOORTMANS

DUTCH STYLE COOKIES

William Dam Seeds

See them grow ! ! !

English Catalogue FREE upon request.
WEST FLAMBORO, ONT.

Donald Fleming

(Continued from page 10)

other private schools as well, as for instance the Hebrew Schools. The law protects the right of all people without any preference. No strings should be attached to this bill. I would be seriously objecting, for instance, against compelling the Private School teachers to become members of the Alberta Teachers Association, a condition of employment for teachers in public and separate schools in Alberta.

Finally we got to the crux of the matter :

We discussed the role of religion in public life. In Mr. Fleming's opinion neutrality for a Christian is impossible. "It should not take long before a person be recognized in his daily work as a Christian. A faithful Christian takes his faith wherever he goes." He himself is very much disturbed about the lack of Christian commitment everywhere. His own commitment is evidenced by the many occasions, when he has publicly defended the cause of Christian Education, but also by his membership (of $10 per month) of the Calgary Society for Christian Education. As he said in Parliament last year: "we just cannot afford to stand idly by and see our Christian principles and Christian heritage slip beyond our reach". After attending the morning church service of the Maranatha Christian Reformed Church the next day, whereto he had been invited, he remarked: "this kind of straightforward preaching from God's Word I do miss in my own (United) Church."

To my mind the picture became clear — this MLA is a committed Christian.

SALEM

Many readers of Calvinist-Contact are not yet members of the Salem Christian Sanitarium Association Inc.

Please, become a member by sending at least $2.50 annually to Salem, Box 33, Whitby, Ont., or write for information.

YOUR SUPPORT IS VERY MUCH NEEDED!

Fragments taken from Mr. Fleming's Reply to the Throne Speech

The following fragments are taken from Mr. Fleming's reply to this year's Throne Speech:

"In connection with education, Mr. Speaker, first I would like to express my sincere thanks to the Minister of Education for the time and for the energy and for the careful thought that he and his Department have put into the implementation of that resolution approved at the 1966 Session concerning financial aid to private schools. And also on behalf of the parents of those thousands of pupils who are enrolled in private schools, I would like to pass on to the Minister and to the Members of this Assembly their sincere expression of appreciation for the help that has been promised and that will be forthcoming.

"A hundred years ago, when our forefathers founded this country of ours, their convictions prompted them to incorporate into the Canadian Constitution the basic freedoms that are so essential to a democratic society. Our Constitution guaranteed us freedom of speech, of expression, of opinion; freedom of choice, freedom to work at a job of our own choosing and in the location we desire; freedom to enter into business; to travel; to own property. We were given freedom to impartial justice in the court of law. Mr. Speaker, the most precious freedom we have is freedom to worship God in the manner we choose. Because we are now in our Centennial Year, we should reflect on what we have done with those freedoms."

"SALLY"

(Continued from page 11)

says she has enough worries without being bothered by report cards. So I always sign it myself. They won't find out anyway. Well, I better run along. It's a long way yet."

"Don't you mind?"

"To walk for an hour? Oh, sometimes, when it is very cold in the winter. But now that spring is here and the fairy queen has touched all the bare trees again with her magic staff, I love it. It's so beautiful in the country now."

I looked amazed at Sally. Did she really still believe in fairy queens?

"Don't you know that fairy queens don't exist, but that God makes everything so beautiful?" I demanded.

Sally shrugged her shoulders. "Of course there are no fairy queens and there's no God either. Nature does it all by itself."

"No God?" I said shocked. What a blasphemy!

"No, I don't think there is One. I've never seen Him."

"But nobody can see Him! He lives in Heaven. He's Spirit! If you don't believe in Him you will go to hell!"

Sally was not impressed. "I've heard about all that stuff. My mother says that if there was a God He wouldn't make life so tough for us."

"Don't you believe in Jesus either?"

"I don't know. I like to listen to stories about Him. He seemed real nice. I liked that story about Zacheus yesterday. Everybody despised him, but not Jesus. Jesus didn't care what other people thought of him. He wanted to be his friend just the same. He was not a hypocrite like Miss Prentic. She always tells us that we should try to be like Jesus, but she never tries herself. She never likes us because of ourselves, but only because of our high marks. If I had been stupid she would've pestered me to death. Now she tolerates me. But she doesn't like me! She still despises me like the people did Zacheus. She doesn't want to be a friend to me. That's why she is a hypocrite. A lot a christians are . . ."

"And that's why you don't believe in Jesus?"

"I don't know. I wished He was real. Do you believe in Him?"

"Of course. That I had a choice of believing and not-believing had never even entered my mind."

"Do you love Him like Miss Prentice says we should?"

"Of course I do. We have to. He forgives our sins." It sounded like a learnt-by-heart lesson.

Sally looked attentively at me without speaking. Then, as if she finally had made a difficult decision she said:

"If you believe in Jesus and in God, I will try to believe in Them, too. Because you're my friend, my only friend. You are my friend, aren't you, Reggie? I have never had a real friend before."

I suddenly felt uneasy. I Sally's friend! Imagine!

"You are my friend, Reggy, aren't you?" Sally persisted.

"Sure . . . I'm your friend . . ." I didn't have the courage to deny it. It did not matter. If she believed that I was her friend, it was good enough. What difference did it make that in my heart I was not? Yet the uncomfortable feelng remained.

"I've got to go home now. Else I'll get heck from my mother," I said quickly and started to run home.

The opposition of the class towards Sally and I was growing every day and confused me more and more. I tried to be as pleasant and helpful to the other girls as I could and at the same time as non-committing to Sally as possible. The one thing was just as difficult as the other. Besides that, it did not help. Several class-mates became plainly hostile towards me and gave me sneering remarks or ignored me completely. Soon it became obvious to me that Bess and Janet were the instigators and that something was going on. I could sense it. Often the girls huddled together during recess, whispering and exchanging confidences. As soon as I approached the group, with or without Sally, their conversation stopped and I felt like being dropped into a vacuum. More than once I had the desire to tell Sally to shut up, to leave me alone, but I didn't dare.

I had never felt so miserable in all my life. I was neither bright, nor beautiful, nor did I come from a quite well-to-do family like many of the other girls. My father was only a tailor and not a doctor or lawyer like Janet's or Bess'. It had always been rather difficult for me to gin and to maintain some status in the class. Now I was pushed aside as a cheap, broken toy which never had much value to start with and now had become worthless alltogether. And especially now, more than ever, I wanted to be part of them all!

Two days before the Easter holidays, the case came into the open. We were playing outside during lunch hour. A girl had brought a long skipping rope and all the girls had lined up to take a turn. I, too. When I wanted to jump in, Bess and Janet, who held the rope, lowered it to the ground. Later on I realized that all this was carefully concocted before.

"You can't play with us anymore," Bess told me. "You've got your own friend Sally. We're afraid that we might get fleas because you chum around with her and she's got them all over. You can't come to my birthday party either, my Mom says. So you better stick with Sally. You like that girl better anyhow than you do us, so why should we bother with you any longer, eh, kids?"

The other girls stood in half a circle around me. They all nodded at the same time, a sure sign that this was prearranged. Several yards apart stood Sally. Alone, but close enough to hear what was said.

Sudden tears sprang to my eyes. They did not want me around anymore! They were going to ignore me all together just because of Sally! And I wanted to go to that birthday party. We always had had lots of fun other years and usually the whole class came, at least the girls. I wanted to belong! I wanted to be one of them just like I always had been. I did not want to be an outcast. Not for Sally's sake!

"Sally is not my friend!" I suddenly shrieked. "You are my friends. You've always been! You know it!" I was almost crying.

"So you promise to stay away from Sally from now on?" Bess' voice was sweet as honey.

"Yes, of course . . . I don't care about Sally!" I was shouting again.

"Good! We'll be friends again then. Let her skip!" and Bess put an arm around me. The others cheered. Then I looked at Sally. She still stood on the same spot. She stared at me with her great blue eyes, fixing me in her gaze. There was unbelief in her eyes, which slowly changed to an expression of intense hurt. Her mouth quivered and for the first time I saw her completely defenseless, knocked-out, trampled down, crushed. But only for a few moments. The next minute she straightened her back. Her eyes darkened and a hard line circled itself around her mouth. She set her jaw and pressed her lips and with all the force which was in her, she spat on the ground.

"Hypocrite . . ." It was uttered in a whisper but it sounded in my ears as a gun shot. The last which I saw of her was her back, when she started to run away. That afternoon the seat next to me remained vacant.

☆ ☆

I felt like a traitor and knew I was one. That night I had nightmares and woke up with a scream. My mother soothed me, but I could not tell her what had happened at school. I was afraid. Afraid to see Sally again and to be confronted with what I had done to her. I tried to get permission to stay home from school, but my father didn't let me. I had to go and I went like a condemned man to his gallows. What was I going to do with Sally in my bench? What was she going to do to me? I was terribly afraid of her.

But to my great relief Sally wasn't there and she didn't show up later in the day either. I could breathe again. Yet the guilt remained and lay as a heavy stone on my conscience. How was I ever to face her again? How could I save myself out of this mess?

"Reggy, you go on."

I startled at Miss Prentic's sudden voice and quickly I looked down at the open Bible on my desk, but I hadn't a clue which verse of Matthew 26 I had to read.

"Sixty-nine . . ." It was Bess in the row next to me who whispered the helpful words. Never before Bess had prompted me or anyone else. She always said that prompting and coaching were dishonest acts of which she wanted to be no part, but we all knew that her only real reason was envy. The poorer marks we got, the better she would fare in comparison. Now for the first time she had broken her own rule . . .

Half stuttering I started to read. "Now Peter sat outside in the courtyard and one girl came up to him, saying: "And you were with Jesus of Galilee!" But before them all he made denial, "I do not know what you mean!" As he was going out intao the vestibule, another girl noticed him and said to those near: "This fellow was with Jesus of Nazareth!" Again he denied with an oath, "I do not know the man"!"

"Reggy, you're reading that last verse so softly that we can't hear a word of it. Read it again and louder and better plase."

So I had to read it again, while the words were choking in my mouth. My heart was beating rapidly and I felt how I coloured with shame. Not Peter's words resounded in my ears, but my own: "Sally is not my friend! I don't care about her!" I had denied her like Peter had denied the Lord . . . And just like him in the presence of all the others. Again fear and guilt swept over me like a huge wave. I had done something bad, something very bad. I had let Sally down, I had let her down in front of all the girls . . . Sally who had needed me, who had counted me as her first and only friend . . . I felt terribly ashamed, yet I had no remorse. What else could I've done? I didn't have any other choice, did I? Nobody could expect me to sacrifice the friendship of the whole class for just one girl! If you came to think of it, all I had done was telling a lie. I had said to her that I was her friend and to the others that she was not. Of course, that was wrong, but it wasn't that bad, I reasoned. Everybody told a lie once in a while. Only two days my mother had lied when she saw a salesman coming to the door and when she ordered me to tell him that she wasn't home. I had told a lie. So what?

But it did not help. I could not silence my conscience. All the time I saw Sally's face, white and empty and her eyes full of hate and contempt. Hypocrite!

I realized that I had done something much worse than lying, than denying her, something which I could not frame, not explain, but which I nevertheless sensed **with the fine susceptibility of a child.** It all had to do with God and I was afraid, terribly afraid. God was going to punish me for sure . . .

I did not enjoy my Easter holidays at all, although I had been looking forward to them for such a long time. My parents believed I was sick, because my appetite **was poor and I often woke up in the** middle of the night, screaming. They questioned me, insisted that there was something wrong, but I denied it. Everything was fine, I was happy, I felt great . . . I shouted, I laughed, I tried to sing, I talked continually, but it did not help. The fear and the guilt remained, Sally's eyes remained, her hurt, her hate, her contempt. Hypocrite . . .

The first day after the holidays I went back to school almost sick with nerves and fright. Now I had to face Sally again . . . But the seat next to me stayed empty. It was Bess who asked my burning question.

"Is Sally sick, Miss Prentic?"

"No. She's gone to another school."

I was not sure whether Miss Prentic felt regret or relief about it. Her tone was businesslike as usual.

For me the words sounded as beautiful music in my ears. I was not going to see Sally again! Everything was solved! But still it was not. For many more weeks, even months the fear and guilt haunted me until at last I started to forget . . .

When the summer holidays started Bess again had proven to be the top student of the class. My report card was poorer than ever and if it hadn't been for my good previous one, I would have flunked without pardon. Everything was normal again.

Yet sometimes, and often most unexpectedly, this episode forced itself to the surface of my conscience, even when the schooltime already lay far behind me. For I knew that my sin of denial was never forgiven, because I had never confessed nor repented it.

☆ ☆

I don't know how long I had been sitting with my head in my hands, reliving vividly every minute of this sordid story. At last God had slapped back at me. He had slapped back at me not for lying in the first place, but for what I had done to Him personally. I had not only denied Sally, but even worse, I had denied God! What I had only sensed as an eleven-year-old girl, I now understood clearly.

"Do we love Jesus like Miss Prentic says we should?"

"Of course I do!"

"Then I will try to believe in Him, too . . . Because you're my friend . . ."

". . . Sally is not my friend!"

". . . Hypocrite!"

I had not only let Sally down, I had let God down and with Him whole Christianity. Sally who had been on the verge of taking the hand which God had extended to her — because of me —, now despised and hated Him, because of me . . .

With a clarity which I had never experienced before, I suddenly realized that instead of promoting the Kingdom of God, I had hindered it and that not my own salvation stood in the centre, but God's Kingdom. For the first time I fathomed the depth of my childhood sin. And I was still guilty. All these years I had carried this guilt in me, deeply tucked away in the corners of my heart, but still unpardoned.

For a long time I just sat there, thinking and thinking while the tears were burning behind my eyes. Sally . . . What had I done to her? Was it partly my fault for what had become of her? What had Charlotte said? No regards for church people and church matters whatsoever . . . Hypocrite! Setting her own rules and making her own laws . . . You're my friend, aren't you? My only friend . . .

I saw Sally again walking down the aisle to my bench, that great, warm smile of her, the grateful expression of her eyes because at last one out of 34 children had offered her a seat . . . With sudden pain I remembered how much effort she had made later on to look cleaner and to wash her clothes more often; how lonely and forlorn she had looked when the class discussed the summer school trip of that year, of which she would have no part, since it cost $1.50; how she had been when she had found a dead squirrel on the road, hit by a car. She loved animals like mothers loved their new-born babies.

It all came back to me. The things which she had done for me, the friendship she had given to me and the promise she had made to me. "Because of you I will try to love Them, too."

I closed my eyes. Now she was going to live next to me in this decent, well-to-do neighbourhood and everything was going to be repeated. We christians prepared ourselves already to complete the job started by me and by the others more than twenty-five years ago, to destroy her for once and for all. What would happen to Sally wasn't of our concern. All that mattered was our own neighbourhood, the welfare of our own children. We weren't our brother's keeper. Or were we?

I knew the answer. Yet I didn't dare to give it yet. It involved so much. It meant that I had to stand up against Charlote and all the rest. It meant that I had to visit Sally, had to tell her how deeply sorry I was, how this time I really wanted to be her friend, would even be willing to forsake the whole community because of her. She hated me. She despised me. Yet more than with words I had to show her with deeds that I wanted to be a follower of Christ, that I indeed loved Him . . . and her.

Did I love Jesus? Could I confess my love for Him like Peter later did? Only yesterday, no only a few hours ago it would have been easy for me to answer this question. Of course I loved the Lord. Didn't I go to church regularly? I read the Bible at least twice a day, I gave ten percent to the church and needy, I even supported non-church causes like the Retarded Children and the United Appeal, once a month I sang with the choir in the Home for the Blind, I sewed for the Mission . . .

Now I knew that all these things didn't mean a thing, that it was of no importance to God unless . . . unless I was able to love my neighbour. Literally my neighbour. Sally McKay.

You are neither hot nor cold. That's what Charlotte had told me. How right she had been. **"Are you with us or not?"**

Slowly I shook my head. "No, Charlotte . . ." I whispered. "I can't . . . I have to be with Sally. This time I have to and I want to."

I knew she would never understand.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Calls declined:

Brockville, Ont., Rev. E. H. Oostendorp of Allendale, Mich., U.S.A.

Blenheim, Ont., Rev. J. H. Groenewold of Detroit, Mich., U.S.A.

Dundas, Ont., Rev. J. J. Hoytema of Cobourg, Ont.

CAN. REF. CHURCH

Call declined:

London and Watford, Ont., Rev. J. J. Wildeboer of Driesum, The Netherlands.

GRIEKS-ORTHODOXE KERKLEIDERS TEGEN OECUMENE

Kerkelijke leiders van de Grieks Orthodoxe kerk zijn slecht te spreken over hun patriarch, de leider van de 200 miljoen Grieks Orthodoxen, Athenagoras, die in 1964 de Paus in Jeruzalem ontmoette en van plan is in de nabije toekomst de Paus in Rome te bezoeken om gezamenlijk te bidden voor de eenheid van de Christenheid.

Het plan van de patriarch werd door de Synode van de Grieks Orthodoxe kerk sterk afgekeurd omdat de patriarch zodoende, volgens de synode, de Grieks Orthodoxen aan het Vaticaan wil verkopen.

THE SECOND PRESBYTERIAN AND REFORMED MINISTERIAL CONFERENCE IN GALT

In the month of January of this year a limited Conference, as a pilot project, was held for Presbyterian and Christian Reformed ministers of the area to deal with the subject of Evangelism. So successful was this venture, that before the conference broke up, the members decided that they would be pleased to attend another in the spring. The second conference has now been arranged.

"The Christian Pastor and Psychiatry" will be the theme of the conference, and we have been fortunate in obtaining the services of Rev. Ralph Heynen, chaplain at Pine Rest Sanatorium and three Christian psychiatrists from Homewood Sanatorium, Guelph, Ont. Time and place May 1st and 2nd in Knox Presbyterian Church, Galt, Ont.

Programme, Monday, May 1st—2.30 p.m. Registration; 3.30 p.m. Address: Rev. Ralph Heynen, "The Mental Health of the Pastor." In the evening a film on psychiatric approaches will be shown and discussed.

Tuesday, May 2nd—8.45 a.m. Devotions; 9.00 a.m. Dr. G. H. Gort, "Psychiatric Problems which Confront Pastors"; 11.15 a.m. "How Christianity can deal with Psychiatric Problems", Dr. M. O. Vincent; 2.30 p.m. "What the Pastor Should Do until the Psychiatrist Comes", Dr. C. F. Story; 7.30 p.m. "What the Pastor Should Do after the Psychiatrist Leaves", Rev. Ralph Heynen; 9.15 p.m. Closing Devotions.

For registration contact Rev. J. H. Binnema, 209 South Street, Galt, Ont.

Accommodation will be limited. "First come — first served!"

May the Lord bless this conference, since we certainly need each other as pastor and psychiatrist to serve those who need help.

Junior Amateur Talent Contest

The organization of a Junior Amateur Talent Contest is in full swing by members of the Christian Action Foundation in Hamilton.

A very successful audition was held on April 1st in the Christian Education Centre and a jury of three knowledgeable men listened to at least 35 entries that day. From this number 17 auditioners qualified to compete in the actual competition to be held an May 6th. This evening promises to be a most exciting one, for the audience will see performances by children ranging from 10 - 17 years of age. At least 75 children will participate.

It will be worthwhile for the children because they will compete in either three categories with trophies in each category going to the best and runner-up performance.

Above all there will be a $50.00 award for the best overall performance and all the children participating will receive a medal for their effort.

Tickets for May 6th will soon be on sale and all those interested should order now from any of the Board members.

For the Talent Show Committee,
G. Van Schepen

SCHEVENINGEN: In het Zee-aquarium vond op 11 april de start plaats van de verkoop van de Zomerzegels 1967. Koper van de eerste serie was de Directeur-Generaal van de P.T.T., Prof. Ir. G. H. Bast. V.l.n.r. de Hoofddirecteur Posterijen, A. C. de Vries, Prof. Bast, het Scheveningse echtpaar Taal, dat voor de incasso zorgde, en de voorzitter van de Stichting Comité Zomerzegels, Mr. H. W. Bloemers.

TEACHERS WANTED

Calvin Christian School of Drayton needs

TWO TEACHERS

for grades 3 & 4 and 5 & 6 for the 67/68 schoolyear. Please contact the Principal, Mr. H. Schaly, Box 141, Drayton, Ont.

Springdale Chr. School, midway between Toronto and Barrie, requires a

TEACHER

for the junior grades. Please send inquiries to the Principal, Mr. Dave Witt, R.R. 4, Bradford, or phone 775-2952.

The Calvin Chr. School of Kingston, the University City of Eastern Ontario, will be in need of

TEACHERS

for the middle- and lower grades, per Sept. '67. Please, send applications and references to Mr. H. Van Rossum, Prin., 309 Van Order Dr., Kingston, Ont. Phone 542-3927.

The Agassiz Christian School needs a

TEACHER

for grades 3 and 4.

Applications for this position may be sent to the principal Miss H. de Lange, Box 323, Agassiz, B.C.

The John Knox Christian School of Woodstock has an opening for

A TEACHER

for grades 6 & 7. Male teacher preferred.

Please send your application and inquiries to the Principal, Mr. R. Vander Ploeg, 1045 Parkinson Rd., Woodstock, Ont.

"In Beautiful British Columbia" the Ladner Christian School will need a

LADY TEACHER

for the first grade. Please send application and references to Mr. A. Terpstra, 4709 - 47th Ave., Ladner, B.C. Location 15 miles S. of Vancouver, B.C.

The Canadian Christian School of Jarvis needs

TEACHERS

for the school year 1967/68.

Please send your application, stating qualifications and grade preference, to the Principal Mr. T. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont. Tel. 587-2604.

The John Knox Christian School of Wyoming, Ontario, will be in need of

A TEACHER

for the primary grades.

Low-rental, cosy apartment available.

Please send your application to Mr. F. DeVries, Box 81, Wyoming, Ontario.

The Belleville District Christian School invites applications for the position of

PRINCIPAL

starting this fall in its three-room school. Please send inquiries to: A. Van Reewijk, 409 Dundas St. W. Belleville, Ont.

The Board of the John Knox Chr. School of Brampton is inviting applications from a qualified

GRADE 7 TEACHER
(preferably male)

for the school year 1967-'68.

The ten-room school is located in a fast growing town 20 miles West of Toronto.

Salaries are based on an attractive salary schedule, prepared by the present staff and board.

For further information Mr. H. A. VanderWindt, the principal may be contacted at the school.

Please send applications giving qualifications and references to the Secretary of the Board, G. W. Gerrits, 15 Fullamore Rd., Brampton, Ont.

The Timothy Christian School, Barrie, Ontario invites applicants for the position of

PRINCIPAL

starting Sept. '67 in its 4-room school.

Please send applications or inquiries to Mrs. J. Vandyke, 418 Codrington Street, Barrie. Phone 728-6035.

TORONTO, ONTARIO

Timothy Christian School in West Toronto will have vacancies in September, and invites applications from

TEACHERS

(including teachers of physical education).

State: Qualifications, experience, and grade preference. Write to:

Mr. H. VandeBurgt, Principal, Timothy Christian School, 28A Elmhurst Drive, Rexdale, Ontario.

Calvin Christian School in Lacombe, Alberta urgently needs

TWO TEACHERS

for 1967-'68. Basic salary for degreed teacher is $5,000.00.

Write W. Wildeboer, Prin., Box 434, Lacombe, Alberta, Canada.

Lacombe Christian School needs a

TEACHER

for grades 1-3 for the '67-'68 term. This is a small class in a modern, rural school. Contact D. Ten Hove, Blackfalds, Alberta.

The Thunder Bay Christian School will need

TEACHERS

for the 1967-68 school year. Our school serves the area of the University city of Port Arthur and Fort William. Please send applications or inquiries to the Secretary, Wm. Doppenberg, R.R. # 1, Fort William, Ont.

The Georgetown District Christian School will need

TWO TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the school year 1967-1968

Please send applications stating qualifications, experience, and references to the Principal, Mr. J. Petrusma, 28 Ewing Street, Georgetown, Ont.

The Richmond Christian School (near Vancouver, B.C.) needs:

TWO TEACHERS

for grades 2 & 3, and 4 & 5. Apply to: Mr. J. De Vries, Principal, 976 Alberta Road, Richmond, B.C. (phone: 278-5944).

Why not teach in OSHAWA?.... The Immanuel School requires for the next school year

TEACHERS

for the intermediate grades. Salary according to the Ont. All. Schedule. Send your applications to the Principal Mr. Wm. Rang, R.R. 3, Oshawa, Ont.

Centennial Christian School, Terrace, B.C. requires a

TEACHER

for the intermediate grades.

For further -information please write: Calvin Christian School Society, Box 317, Terrace, B.C.

The John Calvin Christian School of Guelph will be in need of

ONE TEACHER

for the schoolyear 1967/68 for three intermediate grades with an approximate enrollment of 25 pupils. Send applications to' Mr. T. S. Bootsma, 80 Liverpool Street, Guelph, Ont.

Calvin Christian Schools, Edmonton, Alberta, invite applications from

TEACHERS

interested in teaching grades one through ten. Salary for beginning degree teachers is $4500.00.

Send all correspondence to Mr. H. Konynenbelt, Principal Calvin Christian School East, 36th St. & 115th Ave., Edmonton, Alberta.

Due to expansion and study plans of three of our teachers, we invite applications for the position of

ELEMENTARY TEACHERS

in all levels.

Attractive salary and benefits for experienced and qualified teachers. Consider the advantages and challenges of teaching in a 15 room school system.

We are especially looking for teachers able to specialize in Physical Education, Art, and Music.

Write or phone for an application form: Mr. R. Klapwyk, Principal Calvin Christian School, Hamilton, Ont. (Phone 385-2045).

The Immanuel Christian School, Aylmer, Ont. requires for Sept. '67

A PRINCIPAL
and
TEACHERS

Please send your applications or inquiries to the Secr., J. Kaastra, R.R. 2, Springfield, Ont. Phone 773-3848

The Calvin Christian School in Trenton will need

TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the 67/68 schoolyear. Please send applications and inquiries to the Secr. W. Wyngaarden, 207 King Street, Trenton, Ont. Phone 392-7910.

Vancouver Christian School needs

A PRIMARY TEACHER

Applicant should submit all details of qualification and references in the first letter. Degreed teacher with experience at Music training is preferred. Starting salary for degreed teacher $4,750.—. Write to G. Ensing, 2755 East Second Avenue, Vancouver 12, B.C., Canada.

The Calvin Christian School of Chatham will be in need of

TEACHERS

for various grade levels.

Please send letters of inquiry or application, stating qualifications, experience and references, to the Principal, Mr. John Postma, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

The Sarnia Christian School invites the applications of

TEACHERS

for various grade levels.

Letters with full particulars are to be sent to the Principal, Miss R. Van Westenbrugge, 1722 Dell Ave., Sarnia, Ont.

The John Calvin Chr. School of Strathroy, Ont. will be in need of

A TEACHER

for one of the primary grades. Please send applications stating qualifications, experience and references to the Principal, Mr. G. Bonekamp, 306 Drury Lane, Strathroy, Ont.

The Smithers Canadian Christian School is in need of

THREE TEACHERS

for 1967-68. One for grade 1 (one), one for either grade 3 or combined grade 4 and 5, and one qualified to teach Mathematics and Science in grades 8, 9 and 10.

Please send applications or inquiries to: The secretary H. Bakker, P.O. Box 2117, Smithers, B.C.

Langley Chr. School seeks applications for the position of

TEACHING PRINCIPAL
(grades 5-7) and
TEACHER
for grades 1 & 2.

1967-'68 School term. For applications and information contact Dick Top, Box 193, Cloverdale, B.C., Canada.

The Calvinistic Christian School of Wellandport needs for next term:

A TEACHER

for primary or intermediate classes to complete staff of 10.

Applications to Mr. H. K. Bergsma, R.R. 1, Wellandport, Ont.

The Brantford Christian School still needs for Sept. 1967

2 TEACHERS

for Grades 3 & 4; and Grades 5 & 6.

Please send your applications to Mr. J. Kooistra, Principal, 406 Marlboro St., Brantford, Ont.

De Vrouw in Rusland

Inplaats van een 'moederdag' heeft men in Rusland een 'vrouwendag'. Op die dag wordt er in de pers uitvoerig geschreven over de emancipatie van de vrouw als vrucht van het communistische stelsel.

Inderdaad is de vrouw in Rusland meer gelijkgesteld aan de man dan over het algemeen in de Westerse landen. Daar mogen de vrouwen in het Westen dankbaar voor zijn! Want de emancipatie van de vrouw houdt in Rusland ook in dat zij heel wat werk, en vaak zwaar werk verrichten, dat in onze landen alleen door mannen wordt gedaan. Vergeleken bij Rusland worden de vrouwen in onze landen door de mannen in de watten gelegd.

Ter gelegenheid van de vrouwendag op 8 maart nam een van de Russische bladen een statistiek op over de werkende vrouw in Rusland. Daarin werd o.m. gezegd dat in de westers landen ongeveer ⅓ deel van degenen die werkzaam zijn in de industrie uit vrouwen bestaat. In Rusland is het percentage vrouwen dat werkzaam is in de westerse landen ongeveer ⅓ vrouwen die op een collectieve boerderij werken niet zijn inbegrepen. Ook al ligt het percentage vrouwen in Rusland hoger dan in vele andere landen (er waren in juli 1966 126 miljoen vrouwen, of 54% van de gehele bevolking), toch is het percentage vrouwen dat in de industrie werkt bijzonder hoog.

Het zijn werkelijk niet de gemakkelijkste en meest aantrekkelijke baantjes die zij verrichten. Onder hen moeten eveneens worden gerekend die bij de reinigingsdienst werkzaam zijn; ¼ van hen is werkzaam bij de transportbedrijven, en zelfs nog meer bij het bouwbedrijf. Het overgrote deel is werkzaam op de kantoren, in de winkels, bij het onderwijs en bij de medische dienst.

Slechts één op de vier doktoren in Rusland is een man! Meer dan 400,000 vrouwen zijn dokter. Ongeveer 7 miljoen vrouwen hebben een middelbare opleiding gehad en overtreffen het aantal mannen met een gelijksoortige opleiding. Velen van hen hebben de universiteit doorlopen. Onder hen vindt men ongeveer 500.000 vrouwen die een ingenieursdiploma bezitten en 120.000 die zich in de landbouw hebben gespecialiseerd.

De vrouwen nemen in de communistische maatschappij dus een belangrijke plaats in. Op politiek gebied hebben ze echter niet veel in te brengen. In de lagere raden vindt men verschillende vrouwen, maar aan de top vindt men nagenoeg geen vrouwen. Ze mochten eens te praktisch blijken te zijn!

Ondanks de gelijke rechten van de vrouw heerst onder hen grote ontevredenheid. Zij willen graag hogere lonen, zodat ze ook eens wat luxe kunnen aanschaffen, een ijskast kunnen kopen en naar de televisie kunnen kijken. Geef ze eens ongelijk.

EEN DOOLHOF IN TORONTO

Op verschillende plaatsen in Canada zijn of worden centennial projects op stapel gezet. Zo ook in Toronto. Daar heeft men het plan opgevat op het Toronto Island een doolhof of dwaaltuin aan te leggen, waarvoor de kosten worden geraamd op $20.000.

In de week van 28 april tot 5 mei a.s. zullen canvassers rondgaan om inzamelingen te houden voor dit doel. Men hoopt op deze wijze de benodigde gelden op tijd bijeen te hebben, zodat tijdig de aanplant van de doolhof kan beginnen.

Holland Marsh Christian School

INVITES APPLICATIONS FOR THE POSITION OF

TEACHERS

IN THE INTERMEDIATE GRADES.

Apply to Mr. E. Baker, Principal, 89 Bolton Ave., Newmarket, Ont. Phone 895-2168 or school 775-3701 Bradford, Ont.

Nieuwe premieboeken

Een aanwinst voor uw boekenkast !

Wij hebben onze lijst met premieboeken aangevuld met drie nieuwe pocketboeken, waarvan U desgewenst gratis een exemplaar wordt toegezonden na het werven van een nieuwe abonné voor CALVINIST-CONTACT.

1. **DOKTER ONDER DE REBELLEN**, door Helen Roseveare. Dokter Helen Roseveare is een vrouwelijke arts die jarenlang in de Kongo heeft gewerkt. Tijdens de acties van de Kongolese rebellen zette zij haar werk voort ondanks levensgevaar, dreiging van aanranding en bruut geweld. Haar belevenissen in deze dagen van dramatische spanningen legde zij vast in een dagboek.
2. **DE WELEERWAARDE HEER**, door ds. M. E. Voilà. De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gave om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.
3. **MOEILIJKE KINDEREN** (derde druk). In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eykman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn..

HI NEIGHBOURS!

The end of April and what a relief. What a month I have had! Really you wouldn't believe it! I have not had a decent night's sleep since March 31. And I've bought my aspirins wholesale. My life has been no bed of roses at any time but this month has been the worst of my life. I've missed several days of work because my mind was in such a turmoil that I simply coudn't get out of bed. All night I lay tossing and burning on my pillow, one nightmare after another. Each time it was the same story: I was being chased by a man from the Dept. of Revenue. He had a pitchfork one time, another time he had a sword, once he tried to lassoo me by swinging a noose in my direction: oh woe is me! How can I ever ever breathe easily again. Have you guessed the reason for my distressed state of mind? Well, it's the income tax month and no one can fully appreciate what I have been through.

You see I am an independent person. I like to help myself and I don't need anyone to tell me what to do or how to do it. I am also very honest and if I have found 5¢ on the sidewalk I mark this down as income. Several times I've been very lucky and had my dime returned in the public telebooth; as a matter of fact this occurred three times in a row when I was at the Union Station in Toronto last spring. I marked that down right away as income.

I am always afraid I might cheat someone but I am also on the lookout that no one puts one over on me. Once the baker gave me one penny more than I had coming, but before I could return it the butcher shortchanged me 2¢ and I was in the red that week. My bookkeeping takes up all my spare time, so you see I am never bored.

My boss appreciates me I am sure. No one of the employees is as punctual as I. I arrive at work on the stroke of 8 and I make sure I leave exactly at five.

My job too is very exacting and during the years I have been with this company I've learned a lot. It's disgraceful how many times some employees go to the water fountain for a drink and then only drink half of their glass of water. What a waste. I make sure I always take exactly the amount I need. My foreman told me once that he had never seen anyone like me in his life. I think that shows he appreciates a thrifty employee.

To get back to my problems with the income tax — well sir — it took me almost a whole month to get that form ready. I have a large drawer in which I carefully keep all my receipts and cheque stubs or whatever I may need at this time. Toward the end of December that drawer is pretty full and I am anxious to get it all sent away to the revenue people.

I don't understand how other people find it so simple. They must be very careless in filling out the forms. Not me, no sir — I am a very exacting person, and I try to give every one what's coming to him.

I feel the government needs a little explanation with my statements. Just simply — name, address is not so simple to me. I moved last year, you see. My address used to be 401 Sweet Pea Lane. But my landlady told us in July that she wanted that apartment for her married son and his new bride and she asked if we'd move into the upstairs apartment. It's smaller, and we don't need so many bedrooms anymore. Our family is all married and moved out on their own. Our number is now 401½ and the revenue man would have a little trouble finding us, so I thought I'd better enclose a litle note of explanation. I termed it: Explanation (1).

Then I had a little trouble with "Is this your first income tax return yes or no. Well, sir — that's sure a foolish question. They must have had a beautiful blonde whose mind wasn't on her work put in that silly question. I sent Explanation (2) and stated: You'd better look over last year's mail. You'll find my return for 1965 and then you'll know the answer for yourself.

Name on last return: same as above. Now why in the good, green world wouldn't it be? When you've been married as long as I have and raised a family you don't change your name. Your children would never find you in the telephone book. Silly question.

Names of all Employers: That always puzzles me. As soon as you work for someone that person becomes your employer, right? Then I have had several employers. There's my every day one, of course, at the place where I work. I helped a contractor with some cement work one Saturday and he was then my employer. Explain if the total months employed is less than 12. My Explanation (3) is quite a list, believe me. I helped my brother-in-law hill up his potatoes one day when frost threatened, so that made him my employer. Of course, I didn't get paid but the way I was fed was worth at least $2.00 a meal. Then I mowed the lawn each week for an old lady with heart trouble down the street and I helped her with her storms and screens. That makes her my employer too, doesn't it?

There's one employer I should mention: my wife! On my days off she really employs me and my services. I can't very well claim her as such though as it's supposed to be a labour of love, but when they sit behind you and watch every move you make, it's a labour by force.

Now on our form we come to "Taxable allowances received from employer". Show me the man who receives an allowance from his boss! You're lucky if you get a wage above the minimum level, and without a strike or sit-in or protest action. "Taxable benefits", that's a good one too. Its the boss who benefits, not me. I felt I should ask the government to reword their forms a bit. They are not being very realistic. "Tips" is another item. Now how can an ordinary labourer look for a tip? I've never heard of such a thing.

Down the list I read "Alimony". I felt this was a very foolish question, and I explained (No. 4) that I was still married to the same Mrs. and intended to stay that way. It is an insult to a man with a family to suggest that he is paying alimony. I don't receive it nor pay it so I explained that they don't need to add that item next year.

When it come to deductions, I can show quite a few items that aren't even mentioned. I wrote a lengthy letter last year to explain to the Revenue people that I had trouble getting to work sometimes. My wife needs the car and I have to go by bus, so I feel I should be able to deduct this, as well as car expenses.

I should be able to claim my in-laws as dependents. They come and eat with us at least three times a week. They always seem to drop in about dinner time. Last year my sister-in-law stayed a whole month, and I explained that she had gained 15 lbs. so you can figure out how much she ate. Yet she could not be claimed as a dependent. The revenue men are not very realistic, are they?

I should also be able to claim my dog and cat. My dog is a good size and always hungry and my cat had a litter of kittens, so I had to feed them all indirectly for quite a few weeks. I received no answer when I wrote to ask about this.

Then I should be able to deduct several dollars for postage. All the letters I have written to complete this form. If they would make it less complicated I wouldn't have to bother them.

Medical exemptions cause me little concern. I pay enough visits to the doctor each year to deduct a goodly amount. A man must guard his health, you know, as well as my wife's health. I look upon the latter as a good investment. In case she got sick I'd have to hire a housekeeper and that would cost more than a doctor's visit.

There's never enough space to fill in what type of work I do. Even if you are a man with a trade you have other talents and these are just as important as the daily job.

Calculation of Tax is my worst chore. Here you run into real confusion. Adjustments, Credit, Abatements reduction — who can figure it all out.

The way I figure it is just like last year. When all was said and done the Revenue office owed me $101.00 and I showed this clearly.

To my surprise the box of receipts and bills was returned and a registered letter was sent to me saying: "It is to your advantage to hire an accountant to make out your Income Tax Return." Well, I did. I ended up paying the government $101.00. I wonder where he went wrong.

This is the first deduction I claim this year.

Have you sent your return in, in time? There's a 5% of tax unpaid at 30th April charge if you file late.

Bye for now —

Greetings from

Your Neighbour.

WILLIAM G. POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)

tel.: EM 3-1334

Onze lezers schrijven:

"Onze hartelijke dank voor het mooie blad." Mrs. D.D.

☆

"Wo don't like to go without Calvinist Contact," Mr. P.S.

☆

Als U of uw vrienden nog geen abonnee op Calvinist-Contact zijn, vul dan onderstaand abonnementsformulier in!

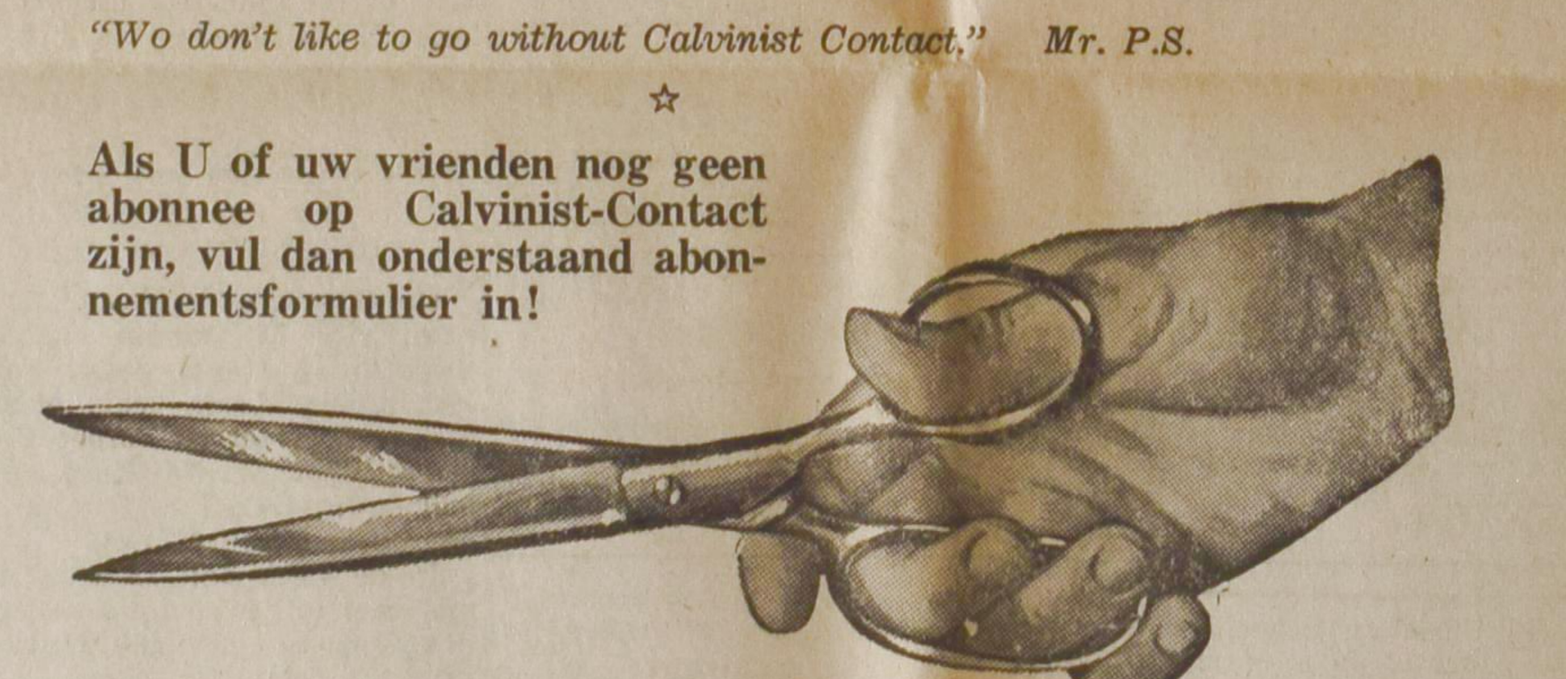

(Knip langs deze lijn)

ABONNEMENTSFORMULIER

Aan: CALVINIST—CONTACT
BOX 312, STATION "B"
HAMILTON, ONTARIO

Wilt U direct Calvinist-Contact zenden aan:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Aangebracht door:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Als aanbrengpremie heb ik uitgezocht de volgende titel:

1e keus ....

2e keus ....

Abonnementsprijs voor Canada $5.00 per jaar. Voor andere landen $6.00 per jaar. Betaling per cheque is 15¢ extra.

Aan: CALVINIST-CONTACT, BOX 312, STAT. B, HAMILTON, ONT.

ADRES VERANDERING

Naam ....

NIEUW ADRES:

Post-adres ....

....

OUD ADRES:

....

....

Wat mocht ik niet vergeten?
O ja . . . .
Ik moet nog abonnees werven
voor Calvinist Contact,
want, hoe meer abonnees des
te beter het blad kan worden.

Mooie premie boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het lever

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

LUTHERS WERKEN
De babylonische ballingschap der kerk; Brief aan Paus Leo X; De vrijheid van een christen.
De gemiddelde lezer heeft wel het een en ander over Luther gelezen, maar wie heeft ooit een van Luthers eigen geschriften gelezen? "Wie echter eenmaal door Luther is gegrepen," zegt Prof. Dr. J. T. Bakker, "komt niet gemakkelijk weer van hem los." Vooral niet wanneer men Luthers werken leest.

DE HUMOR VAN DE BIJBEL, door dr. Okke Jager (10e druk).
Dit bekende boekje behoeft geen aanbeveling.

POLIKLINIEK VAN DE HEMEL, door P. Terlouw.
Zuster Haayer vertelt over haar werk in een wereldstad, aan de zelfkant van de samenleving. Zij is een imponerende persoonlijkheid, een specialiste voor hopeloze gevallen. Haar belevenissen met allerlei 'markante' figuren vertelt zij met met een groot gevoel voor humor en een mild begrijpen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp.
Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktijk van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

DE PINKSTERBEWEGING EN DE BIJBEL, door ds. A. G. Kornet.
Er wordt de laatste tijd in onze kringen meermalen over de Pinksterbeweging gesproken en geschreven. Het boekje van ds. Kornet is een betrouwbare gids, dat o.m. inlichtingen verstrekt over de geestesdoop, de tongentaal, ziekte en genezing, het duizendjarig rijk, enz.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLOOD, by Alfred M. Rehwinkel.
This "one evening condensed book" deals with scientific and Biblical answers to earth's greatest upheaval, the flood.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

A MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronical of the persecution and triumphs of first century Christians.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.

Voor twee abonnees:

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860

Imported by: VAN'S Imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.